

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

நூற்றுண்டு நினைவு

மலர்

1875-1975

WE SALUTE OUR OBLATE BROTHER
REV. FR. GNANA PRAKASAR, O. M. I.
ON HIS
Hundreth Birthday

THE OBLATES OF SRI LANKA
(ஈழத்து அமலமரி தியாகிகள்)

C/o. Very Rev. Fr. PROVINCIAL,
MAZENOD HOUSE,
40, FARM ROAD,
COLOMBO — 15.

Phone: 31180

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

நாற்ருண்டு

நினைவு மலர்

1875—1975

*****

தொகுப்பாசிரியர்

அருள்திரு. சா. ம. செல்வரட்ணம், அ. ம. தி.

வெளியிடுவோர்

ஞானப்பிரகாசர் நாற்ருண்டு விழாக்குழு

கொழும்பு.

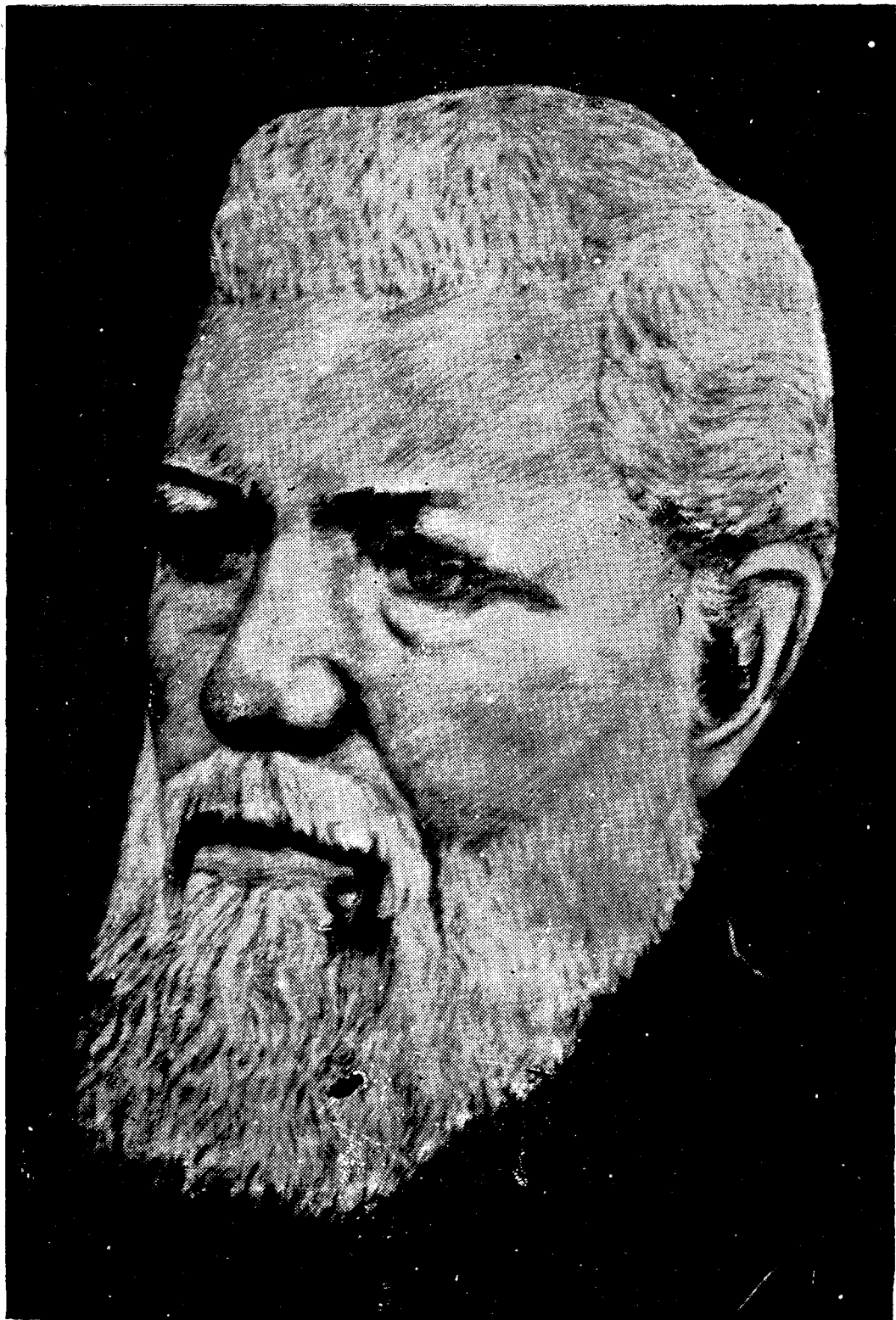
ச ம ர் ப் ப ண ம்

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”

தமிழ் ஈழத் தலைநகராம் யாழ்நகரில்
அனைத்துலக நான்காவது தமிழாராய்சி மாநாட்டில்
தமிழ் கேட்க வந்து உயிர் கொடுத்த
தமிழ்த்தாய் பெற்றெடுத்த தவப்புதல்வர் அனைவருக்கும்
எம் அன்புக்காணிக்கை இச்சிறப்பு மலர் :
மானிப்பாய் தந்த பன்மொழிப் புலவன்
நல்லைநகர் ஞானப்பிரகாசரின் நூற்றாண்டு நினைவு மலர்.

உள்ளே....

.....

பக்கம்

எமது இடைசியம் — தொகுப்பாசிரியரின் முன்னுரை	..	..	1
யாழ். ஆயரின் அருளுரை	..	..	5
தவத்திரு நனிநாயக அடிகளின் ஆசியுரை	..	..	7
திரு. கா. பொ. இரத்தினத்தின் வாழ்த்துரை	..	..	9
'மணக்கமலம் மலர வாராய்' — நெடுநகர் ஞானி	..	..	11
குருவே! நான் வணங்குகின்றேன் — பண்டித ஞானி	..	..	12
Missionary & Scholar — Rt. Rev. Dr. Edmund Pieris, o. m. i.	..	..	14
பண்பாடு — திரு. க. ப. அறவாணன்	..	..	20
The Velaikkara Inscription at Padaviya — Prof. Pathmanathan	..	..	25
முற்றிப் பழுத்த மொழி நிபுணர் — பேராசிரியர் மஸ்கரேனஸ்	..	..	32
பூனை புலம்பல் — அமுது	..	..	34
My Saintly Guru — Rev. Fr. H. S. David	..	..	35
The Tamil Diglossia Situation in Sri Lanka — Dr. S. Thananjayarajasingham	..	..	39
Swamy Gnana Prakasar's Historical Research — Bertram Bastiampillai	..	..	46
Missionary "Ad Paganos" — Rev. Fr. F. J. Stanislaus, o. m. i.	..	..	67
சுவாமிகள் கண்ட தெய்வக் கொள்கைகள் — அருட்திரு அன்ரனி ஜோன் அழகரசன்	..	..	71
என் அனுபவம் — அருள்திரு ரி. ஏ. ஜே. மதுரநாயகம்	..	..	76
"தமிழ்ச்சியின் கத்தி" — கரவையூர்ச் செல்வம்	..	..	80
ஈழத்தின் ஆதிக்குடிகள் திராவிடர்களே — அருட்செல்வன் எஸ். ஏ. ஐ. மத்தியூ, S. S. J.	..	..	84
சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் தமிழ்த்தொண்டு — செல்வி ஜூலியெற் புஷ்பம் மரியாம்பிள்ளை	..	..	87
சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் சமயத்தொண்டு — செல்வி புஷ்பலதா வாசுதேவன்	..	..	92
மறைமலையடிகளின் மடல்	..	..	94
கவிதை — திரு. A. நவரத்தினம்	..	..	96
சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எழுதிய நூல்கள்	..	..	97
விழாக்களும் குழுக்களும்	..	..	100
Centenary Celebrations — Committees	..	..	103
நன்றி மறப்பது நன்றன்று	..	..	105

With Best Compliments

from

A Well Wisher

KOTAHENA,

COLOMBO — 13.

SELLA & COMPANY

QUALITY AND FOR PRECISION
ENGINEERING TOOLS

VEE BELTS, GI BOLTS & NUTS

PACKING:

ALL ENGLISH MAKES FOR
STEAM & WATER

MARINE REQUISITES

38, QUARRY ROAD,

COLOMBO — 12.

Phone : **32875**

Best Wishes

on

SWAMI'S HUNDRETH BIRTHDAY

from

REGAL HARDWARE STORES

3, ABDUL JABBAR MAWATHA,

COLOMBO - 12.

Phone : 35561

Best Compliments

from

CHANDSREE HARDWARE STORES

359, OLD MOOR STREET,

COLOMBO — 12

Phone: **35560**

பன்மொழிப் புலவன்
நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்
நாற்குண்டு வீழா
சிறப்புற வாழ்த்துகிறோம்.

யூனெட்டட் ஹாட்வெயர் ஸ்டோர்ஸ்

346, பழைய சோனகத் தெரு,

கொழும்பு – 12.

தொலைபேசி: **32445**

நாற்றூண்டு காணும்

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

தமிழ்த் தொண்டை வாழ்த்துகிறோம்.

American Engineering Corporation

311, OLD MOOR STREET,

COLOMBO – 12.

Phone : 34430

தமிழறிஞர்
சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்
சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் ஆய்வு
வளரவேண்டுமென வாழ்த்துகிறோம்.

EASTERN TRADING COMPANY

GENERAL HARDWARE MERCHANTS

273, OLD MOOR STREET,

COLOMBO - 12.

Phone : **31544**

WISHING SWAMI'S CENTENARY

ALL SUCCESS

M. BASTIAMPILLAI & SONS

(MANUFACTURERS OF EXERCISE BOOKS)

MAIN STREET,

JAFFNA.

Phone : { **SIX**
NINE
FIVE

With Best Compliments

from

JESI TRADING CO.

303, OLD MOOR STREET,

COLOMBO — 12.

Telegrams : **"JESI"**

Telephone : **31705**

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்
நாற்றூண்டு விழா
பெருவீழாவாக வேண்டுமென வாழ்த்துகிறோம்.

SARAVANA HARDWARE STORES

No. 15, ABDUL JABBAR MAWATTA,

COLOMBO - 12.

Phone : 35051

With the Best Compliments

from

Colonial Hardware Stores

427, Old Moor Street,

COLOMBO — 12.

Phone : 31950

*WITH COMPLIMENTS
FROM*

**RAMANN INDUSTRIES &
ENGINEERING WORKS**

For

GRILLS

GATES

COLLAPSIBLE GATES

SWINGS

STAIRCASE RAILINGS

BALCONY RAILINGS

AND

ALL KINDS OF WELDING WORKS

OFFICE :

Nithiya Hardware Stores

467, OLD MOOR STREET,

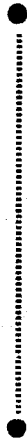
COLOMBO — 12.

Phone : 33454

WITH BEST COMPLIMENTS

FROM

FERNANDO COMPANY

131, SECOND CROSS STREET,

COLOMBO - 11.

Phone: 27443

Grams: "HELENLUC"

With Best Compliments

from

PEARL AGENCIES

77/2 MAYFIELD ROAD,

COLOMBO - 13.

WITH BEST COMPLIMENTS

FROM

RAJAH RAM'S

JEWELLERS

80, SEA STREET,

COLOMBO.

Phone: 23850

ALL THE BEST

ON

Swami's Hundreth Birthday

LANKA TRADERS

(லங்கா டிரேடர்ஸ்)

IMPORTERS & EXPORTERS

35, BUTCHER STREET,

COLOMBO — II

Phone : 23585

Grams : "UNIQUE"

WE SALUTE THE MEMORY OF
The Great Scholar Fr. Gnanapragasar

●

ASIAN TRADE AGENCIES

●

STOCKISTS OF :

- *Genuine* **VOLKSWAGEN**
  - **PEUGEOT** *Spares*
  - **MFR'S REPRESENTATIVES**
-

ASIAN TRADE AGENCIES

No. 102 — 1/3, PANCHIKAWATTE ROAD,

COLOMBO — 10.

DIAL : 33544

CABLE : "VOLKSPERJO"

எமது இலட்சியம்

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் நூற்றாண்டுவிழா
இணைப்புக்குழுப் பொதுச் செயலரும்,
இம்மலரின் தொகுப்பாசிரியருமான
அருட்திரு. சா. ம. செல்வாட்சனம், அ. ம. தி.
B. A., Dip. Com., அவர்களின்

முன்னுரை

நூற்றாண்டுகள் ஊடாக தமிழ்வளர்த்த பெரியோர் பலப்பலர். அவர்களுள் மேல்நாட்டவரும் உளர்; கீழ்நாட்டவரும் உளர்; நம்நாட்டவரும் உளர்; வைணவ ரோடு தமிழ் வளர்த்த எசுவர் பலர்; சமணரோடு தமிழ்வளர்த்த பௌத்தர் சிலர்; இஸ்லாமியரோடு தமிழ்வளர்த்த கிறிஸ்தவர் பலர்; வேறெந்த மொழிக்கும் இல்லாத உயர் தனிச்சிறப்பிதுவுண்டு !

இவர்களுள் பலர் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணத்தை பல்வேறு கோணங்களில் வளர்த்தனர். அவற்றிற்குப் பதவுரையென்றும், பொழிப்புரையென்றும், விளக்கவுரையென்றும், விரிவுரையென்றும், தொகுப்புரையென்றும் இலக்கிய இலக்கணங்களை மலைபோல் வளர்த்தனர் வேறு பலர். ஆனால் புதிய துறைகளில், புதிய கோலங்களில் புதிய நாடுகளிலும் செந்தமிழை உலவவிட்ட தனிப்பெருமை கிறிஸ்தவத் தமிழ்த் தொண்டர்களையே சாரும்; மதத்தை வளர்க்க மட்டுமே மொழிபடித்துத் தமிழ் வளர்த்தவர் அல்லர் இவர் என்பது எமது துணிபு. தமிழ் மொழியின் தொன்மை கண்டு, அம்மொழியின் சிறப்புகள் அறிந்து, அம்மொழிபாற் காதல்கொண்டு ஆய்வுகள் செய்தனர் — ஆக்கவேலைகளை ஆக்கி அளித்தனர்;

மேல்நாட்டு முறையில் அகராதியைத் தமிழில் தோற்றுவித்தவர் கிறித்தவத் தமிழ்த் தொண்டர்களே. அழகு தமிழை அச்சேற்றிய பெருமையும் அன்னாரையே சாரும்; உரைநடையில் தமிழன்னையை உலவவிட்டு அழகுபார்த்தவர்களும் கிறித்தவக் குருக்களே. ஒப்பியல் இலக்கணத்தைத் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்து வளர்த்தவரும் அத்தொண்டர்களே; எவருமே செய்யத் துணியாத தன்னிகரற்ற தனிச்சேவையொன்றைத் தமிழுக்குக் கொடுத்துச் சென்றார் பன்மொழிப்புலவர் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். பல்கலைக் கழகங்களின் படிக்கட்டுகள் அவர் ஏறவில்லை. ஆனால் பல்கலைக் கழகங்கள் கூட்டாகச் செய்யவேண்டிய ஆக்கவேலையை அவர் தனி மனிதனாகத் தன் சொந்த முயற்சி கொண்டு செய்ய முனைந்தார், அயல்நாடுகள் செல்லவில்லை அவர்; ஆனால், அந்நிய மொழிகள் பல அறிந்து, அவற்றின் அடிச்சொற்கண்டு சொல்லொனிகள் கேட்டு சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதி படைத்தார் சுவாமிகள்;

இது ஒரு தனிப்படைப்பு! காலத்தால் அழியாது, தமிழே உலகத்தாய் மொழியென்று விஞ்ஞான வழிநின்று திக்ெட்டும் முரசுகொட்ட முனிவந்த முனிவன் — தமிழறிஞன் — இந்தப் பன்மொழிப்புலவன் — ஞானப்பிரகாசன்;

அன்றரை இந்நாடு ஏன் மறந்தது? தமிழ்நாடு ஏன் மறைத்தது? இந்நாட்டுப் பாடநூல்களிலிருந்து அன்றாரின் வாழ்க்கை வரலாறு ஏன் எடுபட்டது? தமிழகத்தில் சிறப்புத் தமிழில் ஒப்பியல் கற்கும் மாணவ மாணவிகளுக்குக்கூட அன்றரை ஏன் அறிமுகம் செய்யவில்லை?

“இறைவன் என்னை நன்றாகப் படைத்தனன்

தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே” என்ற திருமுலரின் வாக்கேற்ப வாழ்ந்த இத்தமிழ் மகனை உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் கூட மறந்து விட்டனவே!

“திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டோர்

அதை வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்!!

நல்லூர் ஞானப்பிரகாசரின் திறமான புலமையை வெளிநாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்கள், வணக்கஞ் செய்தன: வரவேற்றன. உள்நாட்டில் மட்டுந்தான் புறக்கணிப்பா?

கல்வியிலும் கயமையா? அறிவிலும் சாக்கடை அரசியலா? ஆய்விலும் மத வெறியும் மாநிலப் பாகுபாடுமா?

“மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்

சொல்வதிலோர் மகிமை இல்லை” என்று பாரதியார் அன்று மானத்தோடு பாடினார். அந்தத் தமிழ் மானம் உந்த, நம்மிடையே பழம்பெருமை பேசியிராது வெளிநாடுகள் சென்றவர் தமிழ்த்தாது தனிநாயக அடிகள், எமது இலக்கியச் செறிவு, கலையழகு, பண்பாட்டுச் சிறப்புகளை அயல்நாடுகளுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டித் தமிழ்த்தாது சொன்னவர்; சிதறுண்டுவிடந்த தமிழறிஞர்களை அனைத்துலக ரீதியில் ஒன்றுகூட்டி தமிழாய்வு நடத்த வழிவகுத்த தனி நாயகம் எமது தனிநாயக அடிகள்தான்.

இவ்விரு பெரியார்களையும் தமிழர்கள் மறக்கக் கூடாது, தமிழ் வரலாறு மறக்கக் கூடாது; தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களும், எமது நாட்டு வளாகங்களும் அவர்களின் பெரும் பணியைத் தொடர்ந்து வளர்க்கவேண்டும்; அரைகுறையாக இருக்கும் ஞானப்பிரகாசரின் சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதியை நிறைவு செய்யவேண்டும்; இலக்கிய வரலாறுகளில் அவர்கள் தொண்டு ஐயத்திரீபறக் கூறப்படல் வேண்டும், பாடநூல்களில் அவர்களது வாழ்க்கை வரலாறு வரையப்பட வேண்டும், நமது நாட்டுக்கும், சிறப்பாக நமது இனத்துக்கும் பெருமை தேடித்தந்த இப்பெரியோர்களை எமது நாடும், எமது இன்றையத் தலைவர்களும் கௌரவிக்க முன்வர வேண்டும்;

நம்மிடையே சாதி, மத, மாநிலப் பாகுபாடுகள் நீங்கி, நாமனைவரும் தமிழ்தாய் மக்கள் என்ற உயர் எண்ணம் இளம் நெஞ்சங்களில் அழியாது பதிய வேண்டும். தமிழுணர்வு கொண்டு, எமது பண்பாட்டின் தொன்மையையும் சிறப்பையும் உணர்ந்து,

தம்மிடையே வளர்ந்து வரும் தாழ்வு மனப்பான்மையைத் தகர்த்தெறிய வேண்டும்; எமது மொழி வாழ எமது இனம் வாழ வேண்டும்; எமது இனம் வாழ எமது மொழி வாழவேண்டும்.

இவற்றையெல்லாம் இலட்சியமாகக் கொண்டே சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் நூற்றாண்டு விழாவை அனைத்து ஈழ ரீதியில் கொண்டாடத் துணிந்தோம். போட்டிகள் வைத்தோம்; பட்டிதொட்டியெல்லாம் விழாவெடுக்க விழைந்தோம். இதழ் கூட்டி வளர்த்த இந்நினைவு மலரையும் உங்கள் கரங்களில் தந்தோம்;

நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் நூற்றாண்டு விழா பெருவிழாவாகச் சிறக்கட்டும்!
அவர் புகழ் பாரெல்லாம் பரவட்டும்!

அவர் பெயர் வாலாற்றில் வதியட்டும்!

தமிழ் வளர்த்த பெரியோர் பட்டியலில் பதியட்டும்!

தமிழ் மக்கள் மனங்களில் "மூத்திரையாக" ஒட்டட்டும்!

அவரது இந்நினைவு மலர் திக்கெட்டும் செல்லட்டும்!

அவர் காட்டிய பாதையில் பலர் வளரட்டும்!

தமிழ் வளரட்டும்!

தமிழினம் வாழட்டும்!

ஆண்ட இனம் மீண்டும் ஆளட்டும்!

சங்கே முழங்கு!

முரசே கொட்டு!

நன்றி — வணக்கம்.

சா. ம. செல்வரட்சன்.

பன்மொழிப் புலவன்

நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்
நூற்றாண்டு விழா எடுக்கும் இவ்வேளையில்

- அன்னார் துவக்கிய தமிழாய்வு தொடர
- வரலாற்று ஆய்வு வளர
- மறைத் தொண்டு படர

வாழ்த்துகிறோம்!

திருகோணமலை
ஞானப்பிரகாசர் நூற்றாண்டு விழாக்
குழுவினர்

யாழ். மறைமாவட்ட ஆயர்
பேரருள்திரு. வ. தியோகுப்பிள்ளை

B. A., Dip. in Ed. (லண்டன்), D. D (உரோமை)

ஆண்டகை அவர்களின்

அருளுரை

யாழ். மறை மாவட்டத்தின் ஆயரென்ற மட்டில் இம் மறை மாவட்டத்தில் திருமறையின் வளர்ச்சிக்காக அரும்பெரும் தொண்டுகள் பல புரிந்த நல்லூர் கவாமி ஞானப்பிரகாசருடைய பிறப்பின் நூற்றாண்டு நிறைவு விழாவை யொட்டி வெளியிடப்படும் இந்நினைவு மலருக்கு எமது அருளுரையை வழங்குவதில் பெரு மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

கவாமி ஞானப்பிரகாசர் கத்தோலிக்க திருமறைக்கும், நம் அன்னையாம் தமிழ்மொழிக்கும், வரலாற்று ஆய்வுக்கும் அளப்பரிய தொண்டுகள் ஆற்றியுள்ளார் என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

ஆவர் ஆற்றிய அரும்பெரும் பணிகளை நாம் என்றும் நினைவில் வைத்திருப்பது நமது கடமையாகும். அத்துடன், அவருடைய சிறந்த மாதிரிகையைப் பின்பற்றித் தமிழ்ப் பேசும் கத்தோலிக்க மக்களுள் பலர் நம் திருமறைக்கும் தமிழ் அன்னைக்கும் நற்பணி புரிய முன்வரவேண்டும். இந்த நினைவு மலர் வாயிலாக இவ்விடச்சியங்கள் நிறைவேற இறைவன் அருள் புரிவாராக!

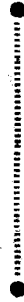
ஆயர் இல்லம்,
யாழ்ப்பாணம், 18-8-75.

+ வ தியோகுப்பிள்ளை,
யாழ் மறைமாவட்ட ஆயர்.

பன்மொழிப் புலவன்
தமிழே உலகத் தாய் மொழியென்று
அறைந்திட்ட தமிழறிஞன்

நல்லூர் சுவாமி
ஞானப்பிரகாசரின்
நூற்றாண்டு விழா
பெருவிழாவாகட்டும் !

அவசர நினைவு மலர் சிறப்பு மலராக மலரட்டும் !

மட்டக்களப்பு
ஞானப்பிரகாசியார் நூற்றாண்டு விழாக்
குழுவினர்.

அனைத்துலகத்

தமிழாராய்ச்சித் தந்தை

தவத்திரு. சே. தனிநாயகம்

M. A., M. Litt. (அண்ணாமலை),

Ph. D. (லண்டன்) D.D. (உரோமை),

அவர்கள் அன்புடன் அளித்த

ஆசியுரை

நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் நூற்றுண்டு விழாவைக் கொண்டாடும் நாம் அன்னார் கத்தோலிக்கு திருமறைக்கும் தமிழ் இயலுக்கும் ஆற்றிய அரும்பெருந் தொண்டினை நன்கு புரிந்துகொள்ளவேண்டும். சுவாமி அவர்கள் பல்வேறு துறைகளில் எழுதிய நூல்களைப் பார்க்கும் பொழுது அவர் எங்ஙனம்தான் இத்துணை நூல்களை யாத்துள்ளாரென்று வியப்படைகின்றோம்.

அவர் மாபெரும் திருமறை ஆசிரியராக இருப்பதுடன். தமிழ் இயலிலும் ஒப்பற்ற அறிஞராக விளங்குகின்றார். அவர் பல துறைகளில் தம் ஆற்றலைச் செலுத்தியிருக்கின்றார்.

அவர் திருமறை ஆசிரியராக இருப்பதுடன் வரலாற்று ஆசிரியராகவும், ஒப்பியல்மொழி வல்லுநராகவும், தமிழின் தொன்மையையும் ஒப்பற்ற தன்மையையும் எடுத்துக் காட்டும் வல்லுநராகவும் விளங்குகின்றார். அவருடைய கடல் போன்ற புலமையைக் காட்டுவதற்கு அவர் யாத்த “சொற் பிறப்பு ஒப்பியல் தமிழ் அகராதி”யே போதிய சான்று.

இத்தகைய ஒரு பேரறிஞனைத் தமிழ்த்தாய் ஈழநாட்டில் பெற்று எடுத்தாளே என்று நாம் பெருமை கொள்கின்றோம். அவருடைய தொண்டைத் தொடர்ந்து செயலாற்றுவது இளம் தமிழ் அறிஞருடைய கடமை.

சே. தனிநாயகம்

வளலாய், 8-6-75

ஈழத்துக் கத்தோலிக்க ஒரே தமிழ் வார ஏடான

சத்தியவேத பாதுகாவலன்

தன் நூருவது வயதைக் கண்ட
இவ்வாண்டில்

தன் முன்னைய எழுத்தாளரில் சிறப்புடைய ஒருவரான

நல்லூர் சுவாமி

ஞானப்பிரகாசரின்

நாற்றூண்டு விழாவை

எண்ணி மகிழ்கின்றது.

எழுத்தாளனான சுவாமிகளின் நினைவுமலரை வரவேற்கின்றது.
அன்றரின் அடிச்சுவட்டில் பல இளம் கத்தோலிக்க எழுத்தாளர்கள்
தோன்றவேண்டுமென வாழ்த்துகின்றது.

இதற்கு வழிவகுத்துக்கொடுக்க “காவலன்” காத்திருக்கின்றான்.
உங்கள் கத்தோலிக்கத்தைக் காக்கக் “காவலனை” க் காத்து
வளருங்கள் !

“காவலன்” உங்களைக் காத்து வாழ்விப்பான் !

காவலன் அலுவலகம்,
புனிதவளன் கத்தோலிக்க அச்சகம்,
360, பிரதான வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தொலை பேசி: 300

T'GRAMS: “CATHOLICPRESS”

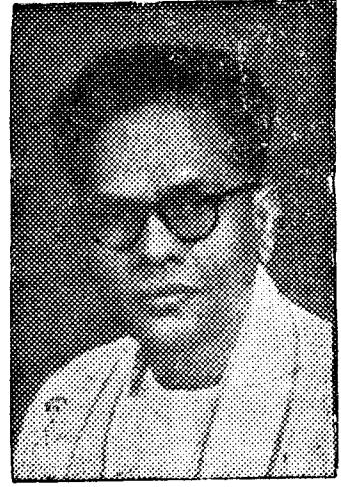
செந்தமிழ்க் கலைமணி, வித்துவான் பண்டிதர்,
ஊர்காவற்றுறைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்,

திரு. கா. பொ. இரத்தினம்,

B. A. Hons. (லண்டன்), M. A., B. O. L. (சென்னை)

அவர்கள் வழங்கிய

வாழ்த்துரை

தமிழ்மொழிக்கு ஆக்கப்பணியாற்றிய பெரும் புலவர்களில் துறவிகளின் பணிகள் தனிச் சிறப்புடையனவாகப் பொலிவின்றன. காப்பியங்களையும், பக்திப்பாடல்களையும், ஆராய்ச்சி நூல்களையும், மொழி பெயர்ப்புக்களையும் அவர்கள் ஆக்கித் தமிழ் மொழியினை வளம்பெறச் செய்துள்ளார்.

ஈடிணையற்ற முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தைத் தந்தவர் இளங்கோவடிகள் எனும் துறவியார். சமணசமயத் துறவிகள் பலரும் கிறித்தவ சமயத் துறவிகள் பலரும் இந்துசமயத்துறவிகள் பலரும் செய்த தமிழ்த் தொண்டுகள் பலப் பல; திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் முதலில் சமணத் துறவியாராகவும் பின்னர் வைணவத் துறவியாருமாகித் தேவாரங்களைப் பாடித் தந்துள்ளார்.

கிறித்தவத் துறவியாராகிய வீரமாமுனிவர் தமிழுக்குப் பலதுறைகளில் தொண்டாற்றினார். திருக்குறளை இலத்தீன் மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். இம்மொழி பெயர்ப்பே ஐரோப்பிய மொழிபெயர்ப்பில் முதல் மொழிபெயர்ப்பாகும், தேம்பாவணி எனும் தீந்தமிழ்க் காப்பியத்தை இயற்றியவரும் இவரேயாவார். கோல்ட்வெல் ஐயர் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணத்தை எழுதினார். இந்த நூலே திராவிடமொழி ஒப்பீட்டில் முதனூலாகும்.

கவாமி விபுலானந்தர் தமிழ்ப்பேராசிரியராகவும், கவிஞராகவும், கட்டுரை யாளராகவும், பத்திரிகையாசிரியராகவும், மொழிபெயர்ப்பாளராகவும், ஆராய்ச்சியாளராகவும் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் அளப்பருந்தொண்டாற்றினார். இவர் தந்த யாழ்நூல் எனும் இசைத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நூலின் அருமை அளந்துரைத்தற்கரியது. ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்தோன்றித் தமிழ்த்தாய்க்குத் தொண்டாற்றிய கவாமி ஞானப் பிரகாசரும் இந்தத் துறவிகள் வழியில் வந்த பேரறிஞராவார். இவர் முற்றும் தறந்த முனிவராகச் சமயப்பணி செய்தாரெனினும் தமிழ் மொழிப்பற்றினைத் துறக்கவில்லை.

கத்தோலிக்க நூல்கள் பலவற்றினையும், கட்டுரைகளினையும் அவர் எழுதித் கத்தோலிக்க சமய அறிவை மக்கள் இலகுவாகப் பெறுதற்கு வழிவகுத்தார்.

எனினும், அவருடைய பெருமையும் தொண்டும் புகழும் அவர் எழுதிய வர்
லாற்று ஆராய்ச்சி நூல்களாலும், மொழி ஆராய்ச்சி நூல்களாலுமே நிலைத்து நிற
கின்றன; அவர் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் நூல்களை எழுதினார்;

தமிழ்மொழியின் பெரும் பழமையையும் தனிச்சிறப்பையும், நுட்ப அமைப்
பையும் நுணித்துணர்ந்த அவர் இவற்றை உலகத்துக்கு எடுத்துக்காட்ட முனைந்தார்.
பிறர் இலகுவில் செய்யமுடியாத இத்தொண்டைச் செய்தற்கு இரவுபகலாக அயராது
உழைத்தார்.

தமிழ் அமைப்பு வண்ணத்தையும், சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் வண்ணத்தையும்
திறம்பட விளக்குதற்கு அவர் பல மொழிகளை அரும்பாடுபட்டுக் கற்றார். ஒருமொழி
யையோ இரண்டு மொழிகளையோ நன்கு கற்பதே இயலாத அக்காலத்தில் அவர் பல
மொழிகளைக் கற்றார். அவருடைய காலத்தில் அவரைப்போன்ற பன்மொழி அறிஞர்
வேறெவரும் வாழவில்லை என்பது உயர்வு நவீரச்சியாகாது;

அவருடைய பன்மொழிப் புலமையையும், மொழிநூல் ஆய்வுத்திறனையும் நன்கு
அறிந்த ஜேர்மன் நாட்டவர் மட்டுமன்றி, தமிழ் நாட்டவரும் அவரைப் போற்றினர்.
சைவ மடங்கள் அவருடைய தமிழ்ப் பணிக்குப் பொருளுதவி செய்தன;

அவருடைய சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதி ஒப்புயர்வற்ற ஓர் ஆராய்ச்சிக்
கருவியும், வடமொழியிலும் மேனாட்டு மொழிகளிலும் சென்று பயின்று நிலைத்த தமிழ்ச்
சொற்களை எடுத்துக்காட்டிய திறப்பாடு பாராட்டுக்குரியது;

“போது” எனஞ் சொல்லித் தோற்றம் குறித்து சுவாமிகளுடன் நான் மாறு
பட்டுப் போராடியதும் இப்பொழுது நினைவுக்கு வருகிறது;

அரிய பலதுறைகளில் தமிழன்னைக்கு நிலைத்த பெரும் பணிகளைச் செய்த
சுவாமி ஞானப்பிரகாசருக்கு நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாடுவது மகிழ்ச்சிக்குரியது;

“அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பெரியாரைப்
பேணித்தமராக் கொளல்”

என்றர் வள்ளுவர் பெருமான்; இப்பெரியாரைப் பேணி விழாக்கள் எடுக்கும்
பெருமக்களின் அருஞ்செயல் சிறந்து நிறைந்து போலிக்!

க. பொ. இரத்தினம்.

வேலணை,
10-7-75;

மனக்கமலம் மலர வாராய்

விருத்தம்

சரித்திரத்தின் தலைநகராம் யாழ்ப்பாணத்தின்
தாமரைப்பொன் முகமென்னும் நல்லூர் தன்னிற்
தரித்தகுறு முனிவர்போல் வாழ்ந்து ஞானச்
சமுத்திரத்தின் அமுதெடுத்துச் சால ஈந்து
திரித்துவத்தின் அருள்விளக்குந் தீபமான
தேமதூர ஞானப்பிர காச ரென்னுங்
குருத்துவமா தவத்துநெடு முனிவர் தம்மின்
குலமலரே! மனக்கமலம் குளிர வாராய்.

பெருவானில் எழுமேகந் திரண்டு கூடிப்
பெய்மழையாற் பொன்வயல்கள் வளம் பூரிக்கும்;
வருஞானத் தமிழ்கூறும் நல்லுல கோர்
வடித்தளிக்குங் கலைவிருந்தால் உளம்பூ ரிக்கும்
குருஞானப் பிரகாசக் கோவின் பேராற்
குறித்துவரு நூற்றூண்டு மடலே! நீதான்
திருவான ஞானப்பாற் கடலே யாகத்
திசையெட்டும் இசைபரப்ப வருக! மாதோ.

“நெடுநகர் ஞானி”

குருவே! நான் வணங்குகின்றேன்

அந்தத்தின் கீழும் அந்த ஆதியின் மேலும் நின்று
பந்தத்தை நீக்கி யாளும் பராபரன் கிறீஸ்து ராசா
இந்தப்பூ தலத்தி லந்த ஏழையி னுருவாய் வந்தும்
முந்துஞ்சீர்க் குருவாய் நின்றான் முதலாவன் பாதம் போற்றி.

நாவலர் பாவல் லோர்கள் நன்குறை நல்லூர் ஞானக்
காவலர் நீயே யென்று கடல்குடி முனிவர் போலே
சேவைகள் செய்து வந்த தெய்வமே! பிரகா சம்மே!
பூவகம் போற்றும் ஞானப் புதிர் உனை வணங்கு கின்றேன்.

புறமுறு மண்ணும் பொன்னும் போகமும் போலி ஷென்றே
திறமுறத் தேர்ந்து தெய்வத் திரித்துவப் பாதை னோக்கிப்
பிறவிநோய்க் கடலைத் தாண்டப் பெருந்தெப்ப மாகப் பூண்ட
துறவினைத் தெரிந்த ஞானச் சுடரினை வணங்கு கின்றேன்.

ஈன்றநற் தாயார் தூக்கி எடுத்துத்தா லாட்டுஞ் சேயார்
சான்றவர் ஆக்கு தந்தை சார்ந்தநன் மனைவி சுற்றம்
ஆன்றபே ரறிஞர் நண்பர் அரசர்வான் தாதர் மேலாய்த்
தோன்றிய குருவே! காலம் மூன்றுமே வணங்கு கின்றேன்.

நோவிலும் பிறந்தாய்! வாட்டும் நோன்பிலும் வளர்ந்தாய்! கற்றோர்
நாவிலும் தவழ்ந்தாய்! ஞானம் நல்குறுந் தேம்பா வணியின்
பாவிலும் நடந்தாய்! விரித்த பாயொடு நோயு மான
சாவிலும் அருகில் நின்றாய்! சற்குரு வணங்கு கின்றேன்.

வானத்தின் அகலம் நீதான்! மலரினின் மென்மை நீதான்!
ஞானத்தின் முதிர்ச்சி நீதான்! ஞானத்தின் பொறுதி நீதான்!
கானத்தின் நாதம் நீதான்! கற்பனைக் கெட்டா வேத
மோனத்தின் வடிவம் நீதான்! முனிவரே! வணங்கு கின்றேன்.

ஞானநல் இரத மேறி நாற்பெருந் திசைக டோறும்
தேனமு தொத்த ஏழு திரவியம் அளித்த வள்ளல்;
வானவெண் ணிலவு போலே வான்புகழ் விரித்தான்; ஞானக்
கோனவர் தொண்டுவாழ்க! குருவே! நான் வணங்கு கின்றேன்.

திருப்பலிப் பீட மோர்பால்! திகழ்கன்னி மாட மோர்பால்!
அருங்கலைக் கூட மோர்பால்! ஆக்குநால் விசேடம் ஓர்பால்!
வருங்கடல் ஏழுங் கொள்ளா வான்பயிர் வளர்த்தாய்! வற்றூப்
பெருங்கடல் எட்டு நீதான்! பேதையேன் வணங்கு கின்றேன்.

பற்பல மொழிகள் தோய்ந்து பகருசொற் பொருள்கள் ஆய்ந்து
அற்புதத் தமிழே ஆதி மொழியென அறுதி யிட்ட
விற்பன! அழைத்தே கின்னைக் கம்பனும் விருந்திட் டாலே
“சொற்கலைப் புலவர்” ஏறே! சுவாமியே! வணங்கு கின்றேன்.

கங்கையுன் கருணை கூட்டும்! கடலும்நுண் கலையை நாட்டும்
துங்கநற் றெண்டே யுள்ளக் கோயிலிற் தூபங்காட்டும்
திங்களுன் ஒளியைத் தீட்டும்! தெய்வமும் முடியைச் சூட்டும்
சங்கைகூர் குருவே! கின்னைச் சாந்துணை வணங்கு கின்றேன்.

“பண்டித ஞானி”

“புலமிக் கவரைப் புலமை தெரிதல்
புலமிக்க வார்க்கே புலனும்.”

—பழமொழிகள்.

MISSIONARY AND SCHOLAR

RT. REV. DR. EDMUND PIERIS, O. M. I.
(RETIRED BISHOP OF CHILAW)

CONVERSION AND VOCATION

Swamynathapillai Gnana-Prakasar was born of Hindu parents at Manipay, Jaffna, in North Ceylon, on the 30th August 1875. His father was a devout Hindu, the guardian of a well known Hindu temple, and a teacher by profession. His mother was the daughter of a Hindu scholar of repute. But she began to show leanings towards Christianity very soon after her marriage. She read the Bible daily during her leisure hours and prayed in secret to God for enlightenment. One day when her son was dying of fever she vowed to God to embrace Christianity and dedicate him to the Sacred Ministry, if he would recover. God heard her prayer and the boy got well. It was about this time that his father died, and he went under the care of his Hindu relatives. His mother then contemplated a second marriage, and the partner chosen was a devout Catholic, a lay leader among Catholics and the editor of an educational periodical. But before her marriage she wished to be baptised and her son with her. The Hindu relatives objected and pointed out that the boy would lose his ancestral property if he left

Hinduism. Her reply was: "Am I to go to heaven and send my child to hell? So they both received baptism on the same day at the hands of Father C. H. Lytton O. M. I., who in the exuberance of his joy said "Others buy a field and sow the harvest afterwards, but I have acquired a field with the harvest".

Young Gnana Prakasar, began his education in a non-Catholic school, of which his father was a co-founder; but after his mother's second marriage, he was sent to St. Patrick's College, Jaffna, conducted by the Oblate Fathers. After finishing his studies here, he secured a post in an estate as an accountant. During his spare hours he prepared for the Ceylon Railway Clerical Examination. He was determined to do his best and he succeeded so well, that he was placed first in the order of merit. This secured for him an important place in the Head Office of the Railway Department in Colombo. The prospects of success in a worldly career were indeed bright, but the young man's thoughts were gradually turning towards the service of God. He longed to serve the Church and dedicate his life to work for those who sat "in the shadow of darkness and in the valley of

death". But a sense of his unworthiness made him hesitate. He went for advice to Rev. Fr. Charles Collin O. M. I., who straightaway asked him: "Well, my boy, if you like to serve God why don't you leave the world and join the Seminary?" He decided; resigned his place in the Railway and returned home to Jaffna to tell the news to his mother. She made no objection but his step-father was very disappointed. He entered the Oblate novitiate in Jaffna and later the Seminary for his ecclesiastical studies. On the 1st of December 1901, he was ordained Priest and under the care of an experienced Oblate missionary, began his apostolate, which was to end with his death only.

PREACHER

Very early in Fr. Gnana Praksar's ecclesiastical career,

in fact, even before his ordination to the Priesthood, he was initiated into a form of missionary work most dear to those early Oblate missionaries, who had been schooled in the intrepid zeal and apostolic courage of a Semeria or a Bonjean. This work was the preaching of "missions" or great retreats to Catholics directly and to non-Catholics indirectly. A special feature of these retreats was the Tarkapirasangam or dialogue sermons, where one did the role of a docile questioner and the other of a Catholic guru. The success depended not so much on the matter presented, as in the manner of presenting it. The preachers required, besides a thorough knowledge of the language of the common people, a perfect acquaintance with their fads and fancies, their superstitions and prejudices, their wit and humour, their popular skits and epigrams: in a word, the missionary had to be well equipped with an intimate understanding of the mentality and genius of the masses. That Fr. Gnana Prakasar was a past master in this form of exposition of Christian

doctrine, is evident from the numerous booklets he published later on a variety of Christian tenets, on Protestant objections and Hindu practices. Here are a few titles in English: "Two Capital Lies," "An Important Duty", "The Royal Road," "The Soul", "The Divine Teacher", "Christ the God Man" "Honesty in Religions", "Inquiry", "Origins of Pillaiyar", "Judgement", "Conscience", "Protestants" etc. Their number is legion, and their size varied from four pages to forty. But in every one of them the touch of the Catholic guru is prominent. Even the titles, as they run in Tamil, speak of one whose knowledge of Tamil literature is deep and extensive and whose understanding of his countrymen's genius thorough. It is not an exaggeration to say that in this country none has excelled him and few, if any, equalled him in this art of popular teaching. All this was for the instruction of the ignorant and the erring.

WRITER

For the edification of the faithful, he edited, with the help of some of his fellow priests, a small monthly tract known as Kudumbavasagam or readings for Catholic family. Together with these minor religious writings, mostly tracts, he carried on with great industry a campaign for supplying the Tamil reader with first rate literary works on doctrines of the Church, asceticism, Church history and Liturgy, both in prose and poetry. He began by editing unpublished religious works, written by the Oratorian missionaries and preserved among Catholics as heirlooms. The works of Fr. Jacome Gonsalvez, Fr. Gabriel Pacheco and Fr. Caetano Antonio were carefully revised and edited by him. Among these works was a Tamil translation of Fr. Sebastian do Rego's life of Fr. Joseph Vaz by Fr. Gabriel Pacheco, the Tamil scholar

who wrote *Thevapirasain Tirukkadai* (the Sacred history of the people of GOD), in five volumes. Some of Fr. Gnana Prakasar's literary works were translations or adaptations from French and English works: e. g. *Andavar Sarithiram* (life of Our Lord) from Fr. Lesetre's "Notre Seigneur Jesus Christ dans son S. Evangile"; *Christhu Nathar Sarithira Arayicci*, a critical life of Our Lord, containing material gathered from the famous lectures of Mgr. Freppel on the Divinity of Christ; *Cattoliccu Tiruccapaium athan Podakangkalum*, an adaptation of Fr. Hull's book, the Catholic Church and her teachings.

Fr. Gnana Prakasar was at his best in his writings on Hinduism. His mastery over the language and his intimate knowledge of Hindu Philosophy and mythology, from Sanskrit and Tamil sources, as well as his forceful logic, made him irresistible in any controversy on the subject. Here are some of his works on Hinduism: *Philosophical Saivaism*, *An American Hindu on Hinduism*, *A Critique of Mr. Phelps's letter* (all in English), *Metempsychosis*, *Answers to Saivites*, *Neo-Saivaism*, *History of Hindu Vegetarianism*, *Hinduism and Animal Sacrifice*, *Origin of Pillaiyar*, *Origin of Subramaniya* (All in Tamil). His literary output on all religious matters is so vast and varied, that one wonders whether it will ever be surpassed by any Tamil writer in this island.

PHILOLOGIST

He loved the language which GOD had given him for his mother tongue, and laboured with all the ardour of his soul and the keenness of his intellect to honour it and praise GOD for it, by making a deep study of its literature and grammar. Not satisfied with all this, he delved into the very foundation of the Tamil

language, its connections with other languages and sought to establish a theory, which would give it a priority, hitherto unclaimed. He had to face the ordeal, which is the lot of all discoverers; he had to meet with criticism, some the product of real scholarship, others the outcome of prejudices or injured pride. But he held fast to his theory, with the courage of conviction and even attempted to demonstrate it by undertaking a monumental work—the Etymological and Comparative Lexicon of the Tamil language. It was to have been in two volumes, of ten parts each, each part running into about 100 pages. He had the happiness of seeing the sixth part of the first volume in print a few months before his death. The entire matter for the other parts was in manuscript, but no one has, so far, attempted to continue his work.

In his book "How Tamil was built up", he tells us how he stumbled on his new theory of the origin of languages. "After a particularly strenuous season of official work I sat, one day, jaded and fit for no serious undertaking. Finding the new Tamil Dictionary of Mr. C. W. Katiravel Pillai handy, I began turning the pages at random, for the mere curiosity of seeing what treatment certain obscure words of classical Tamil had received in the magnum opus of a great scholar. Soon my attention was drawn to an important fact which had never struck me so forcibly before: namely that the entire vocabulary of our peculiarly symmetric language (with the exception of a handful of imitative words) falls into a number of inter-related groups. Caldwell and others, indeed, had pointed out the fact with regard to a few scores of words; but I now began to see that this was the case with the whole vocabulary" (p. v.). Briefly, his new theory was this:

Inductive studies in the ancient vocabulary of Tamil have brought out a fundamental fact—that the first words of that language are built upon certain sounds denoting the relation of things in space, that is, built upon the deictics A. U. I. and E., and conveying four distinct ideas in relation to Extention or Space, viz. near by, far away, beneath and above. These first words of Tamil are also the long-forgotten Roots of most words in all the Indo-European languages. Tamil first words or roots take us back, thus, to the remotest period of human history when only a few scores, or perhaps a few hundreds, of monosyllabic words without inflexion, formed the sole language of what are known as the Aryan and Dravidian races.

Fr. Gnana Prakasar gives a fairly comprehensive account of his theory in the introduction to his Lexicon, and in the two books, "How Tamil was built up" and "Studies in Tamil Etymology"—both in Tamil. His paper on "the Dravidian element in Sinhalese", read at the Royal Asiatic Society (C. B.), was severely criticised by Prof. W. Geiger, (cf. Journal of R. A. S., C. B., No. 89, pp. 233—253; No. 90, pp. 16—43). But his Lexicon, which illustrated his new theory received from scholars of India and Europe a certain measure of praise. Among the European scholars, the following are noteworthy: Dr. Henri M. Leon, Dr. Ludwig Harald Schutz, Prof. F. O. Shrader and Dr. H. Beythan. They praised him especially for his industry and erudition, without committing themselves entirely to his new theory. Had he been given an opportunity of a visit to Europe for consultation with philologists in France and, especially, in Germany, he would have ranked high in the science of languages. Such ambitions were not his, for it was all "a labour of love undertaken solely for the advancement

of knowledge, and prosecuted amid the hardships of a busy missionary life" (Introduction to Lexicon p. viii). Although he may not have been a prophet in his own country, in the Tamil Nad he was respected and honoured as an authority in that language, as the present writer had occasion to observe, when he travelled with him to Goa in 1931.

HISTORIAN

Historical research went apace with his linguistic studies. The religious and civil history of Jaffna, naturally engaged his attention first, and he worked at it diligently, braving the difficulties which pioneering in any branch of knowledge entails. "The Tamils, their early history and Religion", "A Critical History of Jaffna", "Jaffna History in Portugese and Dutch Times"—all in Tamil; and in English, "The Kings of Jaffna", "India's Ancient History and Chronology" "Origin of Caste among the Tamils", are some of his major historical works. To the same category belong three other works: (1) "A Histroy of the Catholic Church in Ceylon", about which Fr. S. G. Perera s. j. wrote: "He places before his readers a plain unvarnished history drawn from all the sources available for a study of history of the period". (2) "XXV Years' Catholic Progress in the Diocese of Jaffna," which is really a Gazeteer of the Diocese, containing facts and figures, gathered with admirable patience from tradition, from parochial and Diocesan records, and from published and uublished sources. (3) "Catholicism in Jaffna," which is a summary of the history of the Catholic Church in Jaffna, from earliest times to 1926.

For his linguistic and historical work he had to depend mainly on his library which he had built up by personal endeavour

and the small contributions he received occasionally from his lay friends. The present writer can testify to the fact that it contained very valuable and rare books and documents. But the pity of it is that no effort was made to preserve this precious collection, at least as a monument to the memory of a great scholar. A similar fate seems to have overtaken his printed works. They should have been gathered together for the use and edification of posterity.

MISSIONARY

Fr. Gnana Prakasar was indeed a linguist, a historian and a litterateur. But this was not his life's work, for he was essentially a dedicated missionary, cast on the model of a Joseph Vaz or a Jacome Gonsalvez. His prodigious learning was but a handmaid to his work for the enlightenment of his countrymen, for their conversion to Christ. In 1904, he was placed over the Nallur mission, which meant an undefined territory in the Northern peninsula, where non-Catholics may be found. Catholics were left to the care of the parochial Clergy, religious or diocesan, but non-Catholics were his parishioners. At Nallur he had a church and a small presbytery, and that became his parish. Here he built up his study and received his friends. From this centre he extended his apostolate to the remotest villages.

It is no easy task to wean a people from their allegiance to a religious system, sprung from the soil and deeply rooted in the hearts of millions, enriched with a literature, venerable and vast, observed in a minute daily ritual and hallowed by every form of art. In such cases, conversion becomes particularly difficult, when it is to a religion which, in the popular mind, is associated with a foreign culture. The missionary's first

task is to break down all such prejudices in the minds of his hearers; then he has to approach the subject through the very channels, which have been familiar to them. Fr. Gnana Prakasar was well aware of this. He knew Hinduism, popular as well as philosophical; he knew its culture and literature, and to what extent they may be admired. His simple and ascetical life fitted well into the popular image of a "Suvami" or "Guru". He was actually known among them as Nallur Suvami.

The missionary's next difficulty was to find the funds to buy land, build churches or chapels, pay catechists, provide the converts with books, and, at times, with food, clothing and lodging. The converts were often harassed with false law-suits; they were denied access to wells and common pools of water and ostracised from the society of Hindus. The animosity shown them was often directed against the missionary even to the extent of personal injury. With heroic courage Fr. Gnana Prakasar surmounted every obstacle and bore the banner of Christ from village to village. It is estimated that the number of his converts is well over 3000, and the mission stations built by him about 37. Thus he laboured for his Divine Master, like St. Paul, "in journeying often, in perils of waters, in perils of robbers, in perils from my own nation, in perils from the Gentiles, in perils in the city and in the wilderness, in perils from false brethren, in labour and painfulness, in much watchings, in hunger and thirst, in fastings often, in cold and nakedness" (2 Cor. 11, 25, ff.).

Fr. Gnana Prakasar was pre-eminently a man of action, who could never bear to be idle or unoccupied. He was constantly at work, preaching, teaching, reading, writing or dictating to clerks.

But he was not a pedant; he greeted every one with a gentle smile, a kind word, and was always accessible to his poor converts. Even his frequent journeys to and fro he turned to good account to sow the word of GOD. He carried with him a small book shelf, and whether in a cadjan hut or under a palmyrah tree, he could concentrate on his literary

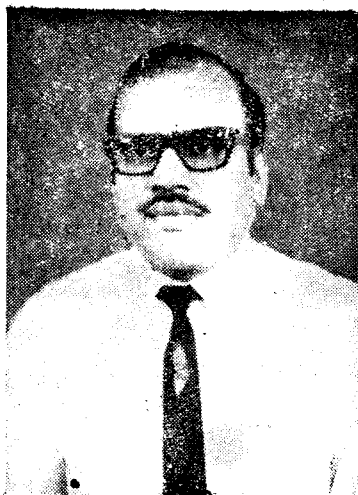
work, as if he were in his study at Nallur.

Above all he was an exemplary religious, and a holy priest who lived in GOD's presence, and spent himself for Him. The inspiration of his life will live on and posterity will rise up and acclaim the Great Catholic GURU.

FORGET TO REMEMBER

"In order to **remember** some things, you must learn to **forget** a lot of other things. Hence a **good memory** is basically a question of what success one can achieve in forgetting".

— Swami Gnanapragasar

பண்பாடு

“மாந்தப் பருவத்தின் தெய்வக்குணம்”

போரிரியர் க. ப. அறவாணன். M. A., B O.L., M. LIT.
(தமிழ்ப் போரிரியர், பச்சையப்பன் கல்லூரி, சென்னை.)

பண்பு, பண்(பு), பண்படு, பண்பாடு ஆகிய சொற்கள் உறவுடைய சொற்களாக வழங்குகின்றன. இவற்றுள் பண்பாடு என்ற சொல் பழந்தமிழ் வழக்கன்று; பிற்கால மொழி வழக்கு. போரிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை பண்பாடு என்ற சொல்லை 1937-ல் டி. கே. சி. தமிழுக்குக் கொண்டு வந்த புதுச்சொல் என்கிறார். பல்கலைக்கழக தமிழ் — ஆங்கில பேரகராதி (Tamil Lexicon) பண்பு, பண், பண்படு என்ற சொற்களுக்கு மட்டும் விளக்கம் தருகிறது. பண்பாடு என்ற சொல்லை அகராதி விளக்கவில்லை. 20-ம் நூற்றாண்டில் படைக்கப்பட்ட சொல் என்பதனால் இச்சொல்லை விட்டிருக்கக் கூடும்;

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் (எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு) பண்பாடு என்ற சொல்வழக்கு காணப்படவில்லை; காவிய கால, பத்திக்கால இலக்கியத்துள்ளும் காணவில்லை. நாகரிகம் என்பதைப் பற்றிய குறிப்பு நற்றிணை 355 வரி (“முந்தை இருந்து நட்போர் கொடுப்பின் நஞ்சும் உண்பர் நனிநாகரிகர்”) கவித் தொகை மருதக்கலி 9 (நஞ்சு உயிர் செகுத்தலும் அறிந்து உண்டாங்கு) திருக்குறள் 550 (“பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டமைவர் நயத் தக்க நாகரிகம் வேண்டுவவர்”) ஆகிய இடத்தில் வழங்கப்படுகிறது. ஈ தனறி பண்பு என்பது திருவள்ளுவர் கூறிய பண்

புடைமை என்ற அதிகாரத்திலும், நெய்தற் கலியிலும் 16 வழக்குகள் காணப்படுகின்றன; இவை எல்லாம் ‘Culture’ என்பதன் பொருளை முழுமையாகத் தாங்கி இருக்கும் சொற்கள் என்று கூறுவதற்கில்லை.

பண்படு, பண்பாடானது

பண்பாடு என்ற சொல் வரலாறு பற்றியோ பொருள் திட்டம் பற்றியோ தெளிந்த முடிந்த சகுத்துகளில்லை;

பண்பு + படு = பண்பாடு

பண் + படு = பண்பாடு என்றும் தமிழ் வாணர்கள் விளக்கம் தந்திருக்கிறார்கள். பண்பு என்ற சொல்லிற்கு குணம், தகுதி, விதம், சுபாவம், முறை என்ற பொருள்கள் உண்டு; பண் என்பதற்கு அகராதியில் 21 பொருள்கள் காட்டப்படுகின்றன. இவ்விரண்டு சொற்களுக்கு உரிய பொருளுக்கும், பண்பாடு என்ற சொல்லுக்கு உரிய பொருளுக்கும் இணக்கமான ஒற்றுமை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

‘பண்பு + படுதல் = பண்பாடு’ ஆயிற்று என்பதில் பகர உகரம் கெட்டதற்குத் தக்க காரணம் காட்ட இயலவில்லை. ஆகையால் இவ்விரு சொற்களை மூலச் சொற்களாகக் கொண்டு பண்பாடு என்ற சொல் உருவாயிற்று என்ற கருத்து பொருத்தமாயில்லை;

பண்படு என்ற சொல் தமிழில் அண்மைக்காலமாக வழங்கிவரும் வினைச்சொல் இச்சொல்லை ஆங்கிலப்படுத்தும் தமிழ்—ஆங்கிலப்பேரகராதி to become refined, or to reform, என்று பொருளுரைக்கிறது. 'பண்பட்ட செந்தமிழ்' என்பது தனிப் பாடல் இச்சொல்லின் மறிபொருள் செம்மைப்படுத்தல் அல்லது சீர்திருந்தல் என்பதாகும்.

பண்பாடு (Culture) மனித சமுதாயத்தின் வளர்ந்தநிலை செம்மைப்பட்ட நிலையே ஆம் ஆகையால் சீர்திருந்துதல் என்ற பொருளுடைய பண்படு என்ற சொல் லடியாக பண்பாடு என்ற சொல் வந்ததென்பது பொருத்தமாகும். மொழியியல் படி, உடன்பாடு—உடன்பாடு, செயல்பாடு—செயற்பாடு என்ற வழக்குகளைப் போல பண்பாடு—பண்பாடு என்றாகியிருக்கலாம் என்று கொள்ளுதலே பொருத்தமாகும் (வழிபாடு—வழிபாடு)

பண்பாடு சொற்பொருள் விளக்கம்

பண்பாடு (Culture) மாந்தரின் வளர்ந்த நிலையை மட்டுமன்றி சமுதாயத்தின் படிந்த நிலையையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. வளர்ந்தநிலை என்பது பின்னர் வந்த சொத்து; படிந்த நிலை என்பது சொந்தச் சொத்து. இந்த இருநிலைகளையும் தாங்கிய ஒருசொல் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் வழங்கவில்லை.

'Culture' என்பது ஆங்கிலத்தில் இரு பொருள்களில் கையாளப்படுகின்றது. மாந்த இயலிலும் (Anthropology), தத்துவ இயலிலும் (Philosophy) இச்சொல் வழங்குகிறது. ஒவ்வொரு காலத்திலும் மாந்தர்கள் இயற்றிக்கொண்ட கருவிகள், அவர்கள் வாழ்ந்த சமுதாயத்தின் பழக்க வழக்கங்கள் நம்பிக்கைகள் அவர்களது சமயம் பற்றிய கொள்கைகள் முதலியன இச்சொல்லில் அடங்கும். தத்துவ இயலில் மக்களது அறிவு நலம், கருத்துநலம், குண நலம், கொள்கை நலம், ஒழுக்க நலம், வாழ்க்கைநலம் முதலியன மேலும் மேலும் வளர்ந்து திரிந்து வரும் நிலையைக் குறிக்கும். இப்பொருள் தத்துவ அடிப்படையில் தரப்படும் விளக்கம், முன்னே கூறியது மாந்தஇயல் அடிப்படையில் தரப்பட்ட விளக்கம்; Mathew Arnold முதலிய இலக்கியப் பேராசிரியர்கள் இரண்டாம் பொருளுக்கு விளக்கம் தந்துள்ளனர். தமிழ் அறிஞர்கள், தமிழ் வரலாற்றாசிரியர்கள் இப்பொருளிலேயே இச்சொல்லைக் கையாளுகின்றனர். இதனைத் தமிழ் மக்கள் அடைந்துள்ள திருந்திய அறிவுநிலை (Intellectual development) என்று கருதலாம்.

இந்தப் பொருளில் (மாத்திய அர்னெல்ட் கூறும் பொருளில்) Culture என்பதனை உள்ளடக்கிய நேர்ச்சொல் (Direct word) பழைய தமிழில் இல்லை. என்றாலும் பண்பு, நாகரிகம், பண்புடைமை ஆகிய சொற்களை ஓரளவு இதே பொருளில் பழந்தமிழர் கையாண்டிருக்கின்றனர். "பண்பு எனப்படுவது பாடு அறிந்து ஒழுக்கம்", (நெய்தல் கலி 16) எனவரும் கலித்தொகை அடியும், திருக்குறள் பொருட்பாலில் உள்ள பண்புடைமை என்ற அதிகாரத்திற்கு (100 அதி.) பரிமேலழகர் தரும், "பெருமை சான்றாண்மைகளில் தாம் வழுவாது நின்று எல்லா இயல்புகளும் அறிந்து ஒத்து ஒழுக்குதல்" எனவரும் உரைவிளக்கம் பண்பு, பண்புடைமை என்ற சொற்களின் ஆட்சிக்குச் சாட்சிகளாகும்.

நாகரிகம் என்ற சொல் திருந்திய அறிவுநிலை (Intellectual development) என்ற பொருளில் சங்க இலக்கியத்திலும் திருக்குறளிலும் வழங்கியிருக்கிறது. சான்று "முந்தை இருந்து நட்போர்கொடுப்பின் நஞ்சும் உண்பரிநனி நாகரிகர்," (நற்றிணை 355)

நாகரிகம் என்ற சொல் திருந்திய அறிவுநிலை (Intellectual development) என்ற பொருளில் சங்க இலக்கியத்திலும் திருக்குறளிலும் வழங்கியிருக்கிறது. சான்று "முந்தை இருந்து நட்போர்கொடுப்பின் நஞ்சும் உண்பரிநனி நாகரிகர்," (நற்றிணை 355)

"பெயக்கண்டு நஞ்சுண்டு அமைவர் நயத்தக்க நாகரிகம் வேண்டுபவர்," (திருக்குறள் 580) என வருபவை இதற்குச் சான்றுகளாகும்.

எது பண்பாடு?

"கடவுள் முதலில் ஒவ்வொரு மக்கட்கூட்டத்திற்கும் களி மண்ணாலான ஒரு கோப்பையை அளித்தார்; அவர்கள் அதனின்றி தங்கள் வாழ்வைப் பருகினர்."

நிக்ஸ் இந்தியப் பழங்குடி. உண்ணுவதிலும் உறங்குவதிலும் விலங்கும், மாந்தரும் ஒரு போக்கினர். எண்ணுவதிலும், எடுத்துரைப்பதிலும் மாந்தன் விலங்கிடமிருந்து வேறுபட்டிருக்கிறான். மாந்தன் ஒருவனே கற்கும் ஆற்றலும், கற்பிக்கும் ஆற்றலும் உடையவனாக விளங்குகிறான்; கற்று, கற்பிக்கும் ஆற்றல் பெற்ற மாந்தன் துய்ப்பதிலும் சிலவிதக் கட்டுப்பாடுகளை எடுத்துக் கொள்கிறான். இயல்பான படிந்த பண்புகளல்லாமல் அவனாகப் படித்த பண்புகளும் அவன் வாழ்வோடு கலக்கின்றன; ஆகவே, பண்பாடு என்பது மனிதன் சமுதாயத்தில் ஓர் உறுப்பினன் என்ற வகையில் அறிவு, நம்பிக்கை, அறவாழ்க்கை, சட்டம், வழக்கங்கள் பற்றிய ஒரு வித வாழ்க்கை முறையே ஆகும்; ஒவ்வொரு சமுதாய மக்கள் வாழ்க்கையை நடத்தும் முறையே பண்பாடு எனப்படும். நடத்தை இருவழியாக அவனைச் சாருகிறது. ஒன்று, மரபு (பாரம்பரியம்—Race) வழியாகப் பெற்றது. மற்றது கல்வி வழியாகப் பெற்றது; பரம்பரையாக ஒரு தலைமுறையினரிடமிருந்து அடுத்த தலைமுறையினர்க்கு மரபு வழியே வரும் நடத்தைக் கோவையே என்கிறார் மார்க்கரெட் மீட்;

“A configuration of learned behaviour and results of behaviour and whose compound elements are shared and transmitted by the members of a particular society.” என்கிறார் அறிஞர் ரால்ப் லின்டன்; (Ralph Linton) — ‘Rays and Culture.’

ஒரு சந்ததியிடமிருந்து பிறிதொரு சந்ததியாரிடம் பண்பாடுகள் இடமாற்றம் பெறும்பொழுது புதிய சமுதாயத்தினர் பழைய பழக்க வழக்கங்களை ஏற்றுக் கொள்ளலாம்; புதியவற்றைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். பழையவற்றை விட்டும் விடலாம்;

பழந்தமிழகத்தில் புலால் உண்ணலும், கள் உண்ணலும், பரத்தை உறவு கொள்ளலும் போற்றப்பட்டன; அவை வேண்டாதன என்று திருவள்ளுவர்ச் சமுதாயம் விலக்கி வைக்கிறது; பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை உள்ள மணச் சடங்குகளும், பிணச் சடங்குகளும் மறையை வழக்கங்களும், பழக்கங்களும் அப்படியே இன்றும் உள்

ளன என்று கூறுவதற்கில்லை; காலப்போக்கில் சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி தளர்ச்சிக் கேற்ப மாறும், புதியன சேரும்;

பண்பாடு தனிமனிதனை (individual) மட்டிலும் அல்லது ஒரு குழுவை (group or class) மட்டிலுமோ அல்லது ஒரு சமுதாயத்திடம் (society) மட்டுமோ ஒடுங்கி விடுவதில்லை; தனிமனிதர் பலர்சேர்ந்தது தான் இனம்; இனம் பல சேர்ந்ததுதான் சமுதாயம்; ஆதலால் தனிமனிதனின் வளர்ச்சி, தளர்ச்சியை மட்டும் பண்பாடு என்ற சொல் குறிக்கவில்லை; அதன் வழியாக இன வழிச் சமுதாயத்தின் வாழ்வை அது தாங்கி இருக்கிறது;

மனிதன் சமுதாயத்தின் பிரிக்கமுடியாத உறுப்பு. ஆகையால் தனது தேவையையோ, விருப்பத்தையோ செய்து கொள்ள நேரிடையாகவோ மறைமுகமாகவோ தொடர்பு கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது; பொருளாதார தேவை மட்டுமன்றி கலை, எழிலுணர்வு ஆன்மீகம் போன்ற துறைகளில் தேவைகளை அவன் செய்து கொள்கிறான். மனிதன் தன் பண்பாட்டிற்கு உருவாக்கிய பண்டங்களையும் தவிர, வழக்கு, வழக்காறு, மரபு வழக்கு கொள்கைகள், நிறுவனங்கள், வழிநுட்பங்கள் போன்றனவும் சமூகத்தில் காணக்கிடைக்கின்றன. பின்னவை எல்லாம் மனிதன் சூழ்நிலையுடன் கொண்ட தொடர்பால் தோன்றியன; எனினும் அத்தொடர்பையே பின்னவை மாற்றவும், தடுக்கவும், ஊக்கவும், திறமை பெற்றிருக்கின்றன; இவ்வாறான பொருள்கள், வழிமுறைகள், பொருள் சார்ந்த சாராத விருப்பங்கள், நிறைவுகள் (satisfaction) ஆகிய எல்லாவற்றையும் பண்பாடு என்ற சொல்லில் மானிட இயலார் (Anthropologist) குறிக்கின்றனர்;

“பண்பாடு மனிதனின் கைவண்ணத்தைப் புலப்படுத்துகிறது” என்கிறார் மலிநோஸ்கி; தன்னுடைய தேவைகளை நிறைவு செய்துகொள்ள மனிதன் உருவாக்கிக் கொண்ட துணைக் கருவிகளை பண்பாடு என்கிறார் C.C. நாத். பொருள்சார் பண்டங்களும் திறமைகளும், குறியீட்டுச் செய்கைகளும், நம்பிக்கைகளும், அறிவும், அதை விவரிக்கும் முறைகளும், சமூக மதிப்பின்

மூலக் கூறுகளும்; சமூக மதிப்பீடுகளும் தான் பண்பாட்டில் அடங்கிய உள் துணைக் கருவிகள் என்கிறார் பால்சன் (Falsen)

சிலர் எண்ணுவதுபோன்றே, பண்பாடு மனிதனின் செய்கையான கலைத்திறன் மட்டுமன்று; மாறாகப் பல்வேறு வழிகளில் கால நேரங்களுக்கு ஏற்ப மனிதனுடைய தன்மையை இயல்பாக வெளிப்படுத்தி அவனுடைய தேவைகளையும் விருப்பங்களையும் நிறைவேற்ற உதவுகிறது. இயற்கைக்கும் பண்பாட்டிற்கும் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை; பண்பாடு இயல்பானது. ஆனால் அதன் வகைகளோ வெளித் தோற்றங்களோ சூழ்நிலை, சமூகம், உள்ளம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்துள்ளது. (ஆதாரம் — Fundamentals of Sociology by Pascari Gisbert).

பண்பாடு தத்துவ இயல்பாதையில்.

1870-ம் ஆண்டை அடுத்து இந்தியாவில் 'Culture' என்ற சொல் பற்றி சொற்போர்கள் நடந்தன; Mathew Arnold 'Culture and Anarchy' என்னும் தலைப்பில் விரிவான ஆராய்ச்சி செய்தார். இதில் 'Culture' என்ற சொல்லுக்கு முடிவான விளக்கம் ஒன்றைத் தந்தார். "ஒருவன் தன் குணநலன்களை நிரப்புவதிலும், தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் சமுதாயத்தின் நலன்களைப் பேணுவதிலும், பேரவா கொண்டிருக்கும் பக்குவ நிலை (Perfection) என்று அவர் விளக்கினார்.

மக்கள் அறிந்தவற்றுள்ளே சிறந்தவற்றாலும், சிந்தித்தவற்றுள்ளே சிறந்தவற்றாலும் பண்பாட்டின் தன்மை அறியப்படுகிறது என்கிறார் அர்னால்ட்டு. அர்னால்ட் குறிப்பிடும் இம் மனப்பண்பு மேலும்மேலும் வளர்வது, திருந்துவது, செம்மைப்படுவது ஆகும். அறிவு, குணம் முதலியவற்றைத் தொடர்ந்து பேணுகின்ற மனநிலை. இது பக்குவமாகி முதிர்ந்துகொண்டே செல்லுகின்ற மனநிலை. இந்நிலையைப் படிப்படியாகத்தான் ஒருவர் அடையமுடியும்; இனிமேல் அடையவேண்டிய ஒரு உச்சநிலை இல்லை என்ற முடிவு இதற்குக் கிடையாது; கணக்கற்ற படிிகள் உடைய உயரப்பயணத்தில் இது ஒருபடி மேல் மேலும் உயரச் செய்வதே இதன் இயற்கை; தொடரும் பயிற்சியினால் பண்பட்ட திருந்திய நிலையே

'Culture' எனப்படும்; 'Culture' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு மூலச்சொல் 'Cultura' (kyrma — ரஷ்ய மொழி) குல்தார என்ற லத்தீன் சொல்லாகும். இச்சொல்லுக்குப் பொருள் பண்படுத்தல் என்பதாகும்; இதைக்கருதி Oxford பேரகராதி Tiliage — Improvement by training, intellectual development, cultivate என்பன பொருள்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. Agriculture என்ற சொற்றொடர் 'Ager - cultura' என்ற லத்தீன் சொல்லின் திரிந்த வடிவமாகும். ஈண்டுள்ள Ager என்பதற்கு வயல் என்று பொருள்; நிலத்தைப் பண்படுத்தும் தொழிலுக்காகி, பண்படுத்தல் Agriculture என வழங்கி வருகின்றது.

நிலத்தின் பண்பட்ட நிலையையும் தொழில் முறையையும் Agriculture என்ற சொல்லால் குறிப்பிட்டது போல, மனத்தின் பண்பட்ட நிலையை culture என்ற சொல்லால் ஆங்கிலத்தில் குறித்திருத்தல் பேண்டும். சுருக்கமாக Agriculture என்பது நிலப்பண்பாடு; Culture என்பது உள் பண்பாடு; தமிழிலும் பண்படுத்தல் என்ற சொல்லுக்கு அமைதல், உதவல், சீர்திருந்தல், செப்பமாதல் என்று பல பொருளுண்டு; (மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பேரகராதி பக். 119) செப்பமாதல் என்னும் பொருளுடைய பண்படுத்தல் என்னும் சொல் நீண்டு பண்பாடு என ஆகியிருத்தல் வேண்டும்;

முடிவாக பண்பாடு என்பது தனி மாந்தனின் உயர்குணச் சீர்மையைக் காட்டும் மனத்து இயல்பே; பிறருக்காகத் தன்னை அளித்தலும், அழித்தலுமே பண்பாட்டில் செயல்படிவங்கள். மிகச் சிறந்த சமுதாயத்தின் மிகச் சிறந்த பண்பாடு இது; மனிதப் பருவத்தின் குழந்தைக் குணமன்று, மாந்தப் பருவத்தின் தெய்வக் குணமாகும்.

பண்பாடு—சமய இயல்பாதையில்...

மாத்ரூ அர்னால்ட் உடைய கருத்து தனிமனிதனையே பெரிதும் சார்ந்திருக்கிறது. ஆனால் பண்பாடு என்பது தனிமனிதனை மட்டுமே சார்ந்திருக்கவில்லை. தனிமனிதன், இனம், சமுதாயம் என்ற மூன்றிலும் ஒன்றித்து உருவாகிறது; மாத்ரூ அர்னால்ட் இந்த மூன்று பகுதியையும் சார்ந்து பண்பாட்டை விளக்கவில்லை (Three senses of culture).

பண்பாடு தனிமனிதனோடு ஒடுங்கிப் போய்விடவில்லை. இனத்தோடு சமுதாயத்தோடு அது சார்ந்து இருக்கின்றது. இனமும் சமுதாயமும் கூட பண்பாட்டை வளர்க்கின்றன, வாழ்விக்கின்றன.

"They only mean the culture of the individual cannot be isolated from that of the group, and that the culture of the group cannot be abstracted from that of the old society, and that our notion of perfection must take all three senses of culture into account once."

பாடப்படும் பாட்டிலும், வரையப்படும் ஒவியத்திலும், அவற்றை அனுபவிக்கும் உணர்விலும் பண்பாட்டின் கூறுகள் அடங்கிக் கிடக்கின்றன. இசை அனுபவங்களும் ஒவியக்கலை அனுபவங்களும் ஒரு சமுதாயத்தின் பண்பாட்டின் களங்களாக விளங்க முடியும். எகிப்திய நாட்டில் இருக்கின்ற ஸ்பிங்ஸ் உருவங்களும், பிரமிடுகளும் அவர்களது பழமை மிக்க கலைப் பண்பாட்டை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. திராவிடப் பழங்குடி மக்களிடத்து சிற்பக்கலை இருந்த செய்தியை சிந்துவெளி நாகரிகம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவை எல்லாம் பண்பாட்டின் கூறுகள் என்பதில் ஐயமில்லை.

தனி மனித மனப்பண்பை வற்புறுத்துவதிலேயே அர்னெஸ்ட் அதிகம் கவனம் செலுத்தியதால் சமுதாயம் பற்றி விரிவாகப் பேசவில்லை. ஆனால் அரசியல் அமைப்பில் ஏற்படும் திருப்பங்கள், கல்வி விரிவுக்கான வாய்ப்புக்கள், சமூகப்பணிகள் பெருகுவதற்குத் தகுந்தவாறு, மாறுவதற்குத் தகுந்தவாறு ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தின் பண்பாடுகள் மாறுதல் பெறுகின்றன. பல பெண்டிரை மணக்கலாம் என்ற வாய்ப்பு அமைந்தபோது பல பெண்டிரை மணக்கும் பழக்கமும் இருந்ததைப் பார்க்கிறோம். பல பெண்டிரை மணத்தல் சட்டப்படி குற்றம் என்று அரசியலார் வற்புறுத்தும் போது பழைய நீதி மாறுவதைப் பார்க்கிறோம், கள் அருந்துதல் உண்பதில் ஒருகூறு என்று கருதிய பழந்தமிழர் பண்

பாடு சமண பெளத்தரின் செல்வாக்கிற்குப் பிறகு கள்ளருந்தல் குற்றம் என்ற புதிய பண்பாட்டை உருவாக்கியிருக்கிறது.

பண்பாடும் சமயமும்

பண்பாடு சமுதாயத்தைச் சார்ந்திருக்கிறது. சமயங்கள் சமுதாயத்தைச் சார்ந்திருக்கின்றன. நிகழ்காலச் சமுதாயத்தில், எதிர்காலத்தின் பழக்க வழக்கங்களைக் கொண்டுவர வேண்டுமானால் சமய ஆதிக்கத்தின் மூலமாகவோ அல்லது அரசியல் ஆதிக்கத்தின் மூலமாகத்தான் கொண்டு வர முடியும். கிறிஸ்துவ சமயத்தைச் சார்ந்த சமயங்களின் ஆதிக்க காலத்தில் வாழ்ந்த T. S. Elliot சமயத்தைச் சார்ந்து தான் பண்பாடு தோன்ற முடியும், வளர முடியும் என்று நம்பினார்.

"The first important assertion is that no culture has appeared or developed except together with the religion; according to the point of view of the observer, the culture will appear to be the product of religion, or the religion the product of culture." (P. 157 T. S. Elliot - Notes towards the definition of Culture).

பண்பாடு முடிந்த வரையறை

ஓர் இனத்தின் குணங்கள் அனைத்தும் பழக்க வழக்கங்கள் அனைத்தும் பிறப்பிலேயே தோன்றின என்று கூறுவதற்கில்லை. பிறந்தபின், பிறந்தகுழல், வளரும் குழல், வாழும் குழல், இவற்றிற்குத் தகவே அந்த இனத்தின் குணநலன்கள் அமைகின்றன. இவ்வாறு தொடக்கத்தில் தோன்றிய குணங்கள் பரிணாம வளர்ச்சிக்கேற்ப மாந்தனின் அறிவு வளர்ச்சிக்குத் தக விரிவடைகின்றன. அல்லது சரிவடைகின்றன. இவ்வாறு வீழ்ந்த குணங்களும், வீழாமல் வாழ்ந்த குணங்களும் அந்த இனத்தின் பிரிக்கமுடியா அடையாளச் சின்னங்களாக அமைந்து விடுகின்றன. இனங்கள் தனித்து நிற்கும் நிலைமாறி, அன்புச் சூழலாகவும், வன்புச் சூழலாகவும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலக்கின்றன. இவ்வாறு கலக்கும்போது ஒருசில குணங்கள் வருகின்றன, ஒருசில குணங்கள் போகின்றன.

THE VELAIKKARA INSCRIPTION AT PADAVIYA

By PROF. S. PATHMANATHAN

Dept. of History, Peradeniya Campus

AN undated Sanskrit inscription from Padaviya, engraved in grantha characters, records the construction of a vihara on the orders of a general called Lokanatha. The institution was named as the Velikkara viharam and was placed under the protection of the Velaikkara regiment.

Paranavitana's reading of the text together with his translation and comments was published in the *Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society*¹. His decipherment of the epigraph as in the case of several other inscriptions which he edited is excellent but his interpretation of its contents can be questioned. In the first place the last expression, 'Sripater-ihā', in line 7 is translated by Paranavitana as here for the illustrious lord. But here at Sripati appears to be the more appropriate translation as the Sanskrit inscription on the seal from Padaviya testifies that Padaviya was called Sripati-grama in medieval times.

As the inscription commences with a brief eulogy of the Setukula it may be assumed that Lokanatha either belonged to the Setukula or that he was an agent or Samanta of a ruler of the Setukula. Paranavitana argues that the Setukula mentioned in the inscription cannot be

a reference to the Aryacakkravartti dynasty of Jaffna and contends that it refers to a Javaka family from the Malay Peninsula and adduces the following arguments in support of his contention. Firstly, the Aryacakkravarttis were ardent Saivites. Secondly, it is not known that Padaviya was ever under their effective control. Thirdly, 'the date of the record as indicated by its palaeography is somewhat too early for the time in which the Aryacakkravarttis rose to power in Ceylon'².

Further he asserts:

'We have, therefore, to look for the derivation of this Setukula to a quarter outside Ceylon as well as South India ..... Setu meaning causeway, is no doubt the name of a place, and not far from Jaiya, where the only inscription of Candrabhanu has been discovered, and from Ligor with Tambralinga has been identified, there was an ancient kingdom referred to as Ch'ih-t'u in Chinese writings... It could very well be that a scion of the ancient royal family of this region was a companion of Candrabhanu in the latter's attempt to wrest for him the sovereignty over this Island. It is also not impossible that of the Javaka's son who was

1. S. Paranavitana, 'A Sanskrit inscription from Padaviya' *Journal of the Royal Asiatic Society (JCBRAS)*, New Series, Vol. VIII, pt. 2, pp. 261—264.
2. The circular seal with the figure of a Nandi, discovered recently (1970) from an ancient Saivite temple at Padaviya refers to Sripatigrama. The same locality seems to be referred to as Sripati in the Sanskrit inscription from Padaviya. See *Ceylon Observer*, Nov. 28, 1970, p. 2.
3. *JCBEAS*, Vol. VIII, pt. 2, pp. 261—264.

installed as the ruler of the kingdom in North Ceylon by Jatavarman Virapandya' *

Paranavitana's identification of the Setukula on the basis of the Chinese evidence relating to Ch'ih-t'u is wrong because his assumption that ch'ih-t'u is a Chinese transcription of Setu is erroneous. Ch'ih-t'u is not phonetic transcription of a Malay or Sanskrit name. Ch'ih-t'u means 'the red-earth land' and the Chinese texts give the following description of it:

'The kingdom of Ch'ih-t'u, another part of Fa-Nan is situated in the south seas. By sea one reaches it in more than a hundred days. The colour of the soil of the capital is mostly red, whence is derived the name (of the country) ...'

It is thus quite evident, that the equation of Setu with Ch'ih-t'u is unacceptable. Therefore, there is no justification for seeking the origins of the Setukula in the Malay Peninsula where a locality called Setu is not known to have existed. Moreover, it may be added that

neither Candrabhanu nor his son could have belonged to the Setukula because they were of the Padmavamsa.

The expression Setu has several meanings; it may denote a dam or dyke, a lake or reservoir, a causeway, a passage or a boundary. It could even signify the sacred syllable Om (which is mantranam Setuh).⁷ There were several localities called Setu in South India. The southern extremity of South India was referred to as Setu. The Island of Ramesvaram and the reef of sunken rocks connecting the island of Mannar with Ramesvaram were also called Setu.⁸ Besides, there were several localities called Setu in and around Ramesvaram.

The Tamil work called Tevai ula, mentions a town called Setu.⁹ The existence of such a town is suggested by the title Setunakarkavalan, 'the guardian of the town of Cetu', which belonged to the Setupati rulers of Ramnad.¹⁰ A medieval Pandya inscription testifies that Setumulam was on the sea-coast of Sevvirukkai natu.¹¹ The bathing ghats at Ramesvaram were also known as Setusnanam.¹² Moreover, inscriptions refer

4. *ibid.*

5. Paul Wheatley, *The Golden Khersonese* (Kuala Lumpur, 1966) pp. 26—27.

6. A Liyanagame, *The Decline of Polonnaruwa and the rise of Dambadeniya* (Colombo 1968), pp. 133—134
Recueil des Inscriptions du Siam, II, 26, tr. 27.

7. Monier Williams, *A Sanskrit English Dictionary*, Oxford, 1892,
Tamil Lexicon, Madras, 1929.

8. According to tradition embodied in the Ramayana of Kampan and repeated in such works as the *Cekaracacekaramalai*, the Tevai ula and the *Cetupuranam* the bridge or Cetu between Lanka and the southernmost point of India was constructed as a passage for Rama's armies.

9. Tevai ula edited by U. V. Caminataiyar (Madurai, 1907) v. 95

10. *Archaeological Survey of Southern India (ASSI) IV*, no. 2. p. 65.

11. *South Indian Inscriptions (SSI)* Vol. VIII : No. 403, 117, of 1903.

12. Tevai ula. v. 95, ASSI, IV : No. 2. p. 65.

to another such locality, Setu Tanukkoti otherwise called Sri rama Setu Tanukkoti.¹³

The expression Setukula may denote either a dynasty or a family which had either come from a locality called Setu or had intimate connexions with such a site. Three lines of rulers, namely the Aryacakravartti chiefs of Cevvirukkainatu in the Pandya kingdom, the Aryacakravartti rulers of Jaffna and the Setupatis of Ramnad had connexions with Setu. Among them the first two were related. The rulers of Jaffna and the Setupatis of Ramnad had the title Setukavalan, 'the guardian of Setu'.¹⁴

The Setupati rulers acquired authority over Ramnad in the early seventeenth century. As they had never exercised authority over any part of Ceylon and because there is a wide gap of several centuries between the date of the Padaviya inscription as suggested by its palaeography and the period of the Setupatis the Setupatis could be conveniently left out of our investigation about Setukula,

The Aryacakravarttis of Sevvirukkainatu held positions of high rank in the Pandya kingdom. Their influence probably

extended to all the localities called Setu in the days of Maravarman Kulasekhara (A. D. 1268—1310).¹⁵ As noticed earlier Setumulam was on the sea-coast of Sevvirukkainatu which was probably the seat of their chieftaincy. Moreover the expression Setu tirumukam (command or order or from Setu) found in one of their epigraphs suggests that Setu was of some significance to them.¹⁶ A member of this family, the general Aryacakravartti invaded Ceylon around A. D. 1284, entered the town of Yapahuwa and seized the the Tooth and Alms bowl relics.¹⁷

The kings of Jaffna, who were called Aryackravarttis were related to the Aryacakravarttis of the Pandya kingdom.¹⁸ Traditions recorded in contemporary Tamil texts claim that the kings of Jaffna were in the lineage of two Brahmins of Rameswaram who had attained the rank of Samantas in the distant past.¹⁹ The kings of Jaffna had the epithet Setukavalan,²⁰ which they probably inherited from their ancestors—the Aryackravarttis of Sevvirukkainatu. They used Setu as a benedictory expression in their inscriptions and coins.²¹ The Kotagama inscription of the Aryacakravartti commences with

13. ASSI, IV : Nos. 4 and 16, pp. 68, 98.

14. S. Pathmanathan, *The Kingdom of Jaffna, circa, A. D. 1250—1450* Ph. D. Thesis (unpublished) University of London. 1969, pp. 403—405.

15. *ibid.*, pp. 17—178

16. *Madras Epigraphic Reports (MER)* No. 11 of 1903, SII, Vol. VIII, No. 396.

17. *Culavamsa (Cv.)* XC vv. 43—47.

18. *The Kingdom of Jaffna*, p. 182—183.

19. *ibid.* *Cekaraccekaramalai* edited by I. C. Irakunataiyar, Kokkuvil, 1942, *Cirappuppaiyiram*

20. *Cekaraccekaramalai, Cirappuppaiyiram*, v. 2, vv. 76, 86, *Taksinakailasapuram*, edited by P. P. Vaithilinga Tecikar (Point Pedro, 1916), *Cirappuppaiyiram*.

21. *The Kingdom of Jaffna*, pp. 403—407, S. Gnanapragasar, 'The Forgotten Coinage of the Kings of Jaffna', *Ceylon Antiquary*, V (IV), p. 179; H. W. Codrington, *Ceylon Coins and Currency* (Colombo, 1924) p. 75.

the expression *Setu*.²² Moreover, the legend *Setu* was inscribed on all the coins issued by the rulers of Jaffna. The use of *Setu* by the rulers of Jaffna may indicate that they had a sentimental attachment to the localities called *Setu* in the place of their origin South India.

Among the rulers of Ceylon only the kings of Jaffna are known to have had connexions with *Setu*. It may therefore be suggested that the *Setukula* mentioned in the inscription from *Padaviya* may refer to the *Aryacakravartti* dynasty of Jaffna. *Paranavitana*'s arguments against the identification of the *Setukula* with the ruling house of Jaffna may now be examined one by one in order to ascertain whether they are by any means valid. The fact that the rulers of Jaffna were ardent saivites cannot be a valid argument against such an identification because a saivite ruler need not necessarily be antagonistic to Buddhism as *Paranavitana* is inclined to suggest.²³ The establishment of a Buddhist monastery could have been the result of the efforts made by an *Aryacakravartti* to pacify the Buddhists in his attempt to consolidate his authority around *Padaviya*. Indeed the *Yalppana-vaipavamalai* asserts that some of the early rulers of Jaffna treated Saivites and Buddhists alike with impartiality.²⁴

family of Jaffna. *Paranavitana* assigns this inscription to the thirteenth century on palaeographic considerations and as the *Aryacakravarttis* exerted influence in North Ceylon from at least A. D. 1284 onwards it could be assumed that this inscription was set up at a time when an *Aryacakravartti* conquered the northern parts of Ceylon and was stabilising his power there.

Another argument raised by *Paranavitana* is that *Padaviya* is not known to have ever been under the effective control of the kings of Jaffna. This could be a forceful argument against identifying the *Setukula* with *Aryacakravartti* dynasty only if it could be shown that *Padaviya* was included within the dominions of another Ceylonese dynasty. After *Magha*'s conquest of *Rajarata* around 1215 none of the Sinhalese kings is known to have ever exercised any control over *Padaviya*. Throughout the period of *Magha*'s rule in North Ceylon *Padaviya* was under his effective control.²⁵ Indeed in the thirteenth century *Padaviya* was an integral part of the northern kingdom. The *Javakas* led by *Candrabhanu* who superseded *Magha* in the northern parts of Ceylon had brought *Padaviya* under their sway as testified by the *Culavamsa* which asserts:

Palaeography is not a serious obstacle in identifying the *Setukula* with the royal

'At that time the lord of men *Candrabhanu* formerly beaten after

22. H. W. Codrington, 'The problem of the Kotagama Inscription', *JCBAR*, Vol. XXXII, No. 85, 1934, pp. 214—225.

23. A sixteenth century Tamil inscription from *Tirukkovil* which records some donations to a Hindu shrine refers to *Cankapotivarmar Vicayapakutevar*—a Buddhist king as *sivagnana Canikarikal*. However, the use of such an epithet does not imply that *Vicayapakutevar* was a Saivite. Similarly the description of *Setukula* as one that is devoted to Buddhism in a record that relates to a Buddhist foundation need not necessarily imply that the *Setukula* was a family of Buddhist rulers. See K. Velupillai, *Ceylon Tamil Inscriptions* pt. II (*Peradeniya* 1971), pp. 5—6.

24. *Yalppana Vaipavamalai*, edited by Kula Sabanathan (Colombo, 1953) pp. 35—46.

25. *Culavamsa*, LXXXIII : 15—18

hard fighting, having collected from the countries of the Pandus and Colas and elsewhere many Damila soldiers, representing a great force, landed with his Javaka army in Mahatittha. After the king had brought over to his side the Sinhalas dwelling in Padi, Kurundi and other districts he marched to Subhagiri.²⁶

As the Javaka kingdom in North Ceylon which was ruled over by the Javakas was subsequently conquered by the Aryacakravarttis it could be inferred that Padaviya was under their sway during the early days of their career in North Ceylon. Moreover, there is evidence to suggest that the kingdom of Jaffna was larger in extent in the earlier centuries than what it was during the sixteenth century.²⁷ The *Taksinakailasapurāṇam* and a Sinhalese text, the *Nampota*, indicate that the region of Trincomalee was included in the Tamil Kingdom.²⁸ Thus it has

been seen that none of the arguments adduced by Paranavitana against identifying the Setukula with The Aryacakravarttis is cogent and convincing.

The contents of the inscription do not show the precise relationship between the Setukula eulogised in the beginning of the record and the general Lokanatha who caused the vihara to be constructed. Therefore there are several possibilities. If we assume that the Setukula is a reference to the Aryacakravarttis Lokanatha could have been either a king of Jaffna or he himself could have been a scion of the Aryacakravartti family. Another possibility is that the Setukula was different from the ruling house of Jaffna and that it was a family of local chieftains that held sway over Padaviya and if it was so Lokanatha could have been a general of a local chieftain or he himself could have been such a chieftain. Setu formed the initial element of the names of some Tamil chiefs. Some chieftains of South

26. *Culavamsa*, LXXXVIII : 64

27. In the sixteenth and seventeenth centuries the kingdom of Jaffna included the territories that roughly correspond to the present Northern province. As regards the extent of Jaffnapatnam Queyroz says :

"This modest kingdom is not confined to the little district of Jafanapatao because, to it is added the neighbouring lands and those of the Vanni which is said to be the name of the lordship which they held before we obtained possession of them, separated from the preceding by a salty river, and connected only to the isthmus of Pachilapala, within which were the lands of Beligama (Valikamam), Tamarache (Tenmaracci), Badamarache and Pachilapala forming that Peninsula, and outside it there stretch the lands of the Vanni crosswise, from the side of Mannar, by the river Paraguil, which lands in the Vanni and of others which stretch as far as Triquilemale."

In another context he mentions that the lands of the Vanni which belonged to the kingdom of Jaffnapatao, began from the western coast. See *The Temporal and Spiritual Conquest of Ceylon* by Queyroz, trans. Fr. G. Perera, (Colombo 1930) pp. 47, 151

28. In the earlier centuries the authority of the kings of Jaffna seems to have extended over the Trincomalee region. A Sinhalese text, the *Nampota* of the 14th century attests that Trincomalee (Gonagama) was included within the Tamil kingdom (Demalapattanam) The *Taksinakailasapurāṇam* suggests that Cekaracacekaran was ruling over the town of Tirukonamalai. *Nampota*, pp. 5-6 *Taksinakailasapurāṇam*, p. 78.

India and Ceylon had the name Seturayan.²⁹ In its account of the Vanniyar who came from the Tamil country and occupied certain localities in North Ceylon the *Vaiya* refers to a chief called Setuvanta Maluvarayan.³⁰ Setarayan, a Velaikkara general of the reign of Jayabahu was the chief of the division called Mahamandala in the twelfth century.³¹

The Velaikkara are mentioned in five of the inscriptions hitherto discovered in Ceylon,³² and among these the one from Padaviya is the latest. Its historical significance lies partly in the fact that it establishes that the Velaikkara regiment was a force in the politics and society of the Island even in the thirteenth century. Moreover, it adds to our knowledge of the history of this regiment in Ceylon.

The Velaikkara troops came to the Island during the period of Cola rule and subsequently after the fall of Cola power they served in the armies of the Sinhalese kings. Vijayabahu (1055—1170) Jayabahu (1110—11), Gajabahu II (1132—1135) and Parakramabahu (1153—86) had contingents of Velaikkara troops in their armies. The Velaikkara were employed also by private individuals and religious dignitaries to protect religious institutions and their endowments. An inscription engraved in the 42nd year of Vijayabahu I testifies that a Velaikkara

was entrusted with the task of protecting and maintaining the endowments made by a Brahmin lady to the Hindu temple of Tenkailasum.³³ The Polonnaruwa slab inscription of the Velaikkaras attests that the grand therā Mugalan summoned the Velaikkara regiment and entrusted them with the protection and maintenance of the Temple of the Tooth Relic at Polonnaruwa.

There are many similarities in the form and contents of the Polonnaruwa slab inscription of the Velaikkara and the Sanskrit inscription from Padaviya. The initial portion of the former is in Sanskrit while the latter is entirely in that language. The Sanskrit portion of the inscription from Polonnaruwa is engraved in Grantha characters while the epigraph from Padaviya is entirely of Grantha script. It may be suggested that some of the Velaikkara were literate and that some of them were fairly well versed in Tamil and Sanskrit as to be able to draft texts of records grammatically and even poetically.

Both inscriptions relate to Buddhist foundations. The inscription from Polonnaruwa asserts that the Temple of the Tooth Relic was caused to be constructed by the general Deva. The Padaviya inscription testifies that the Viharam was constructed by the general Lokanatha. The Temple of the Tooth Relic was named as the Velaikkara Daladaypperum-

29. Seturayan, a chief of the Vanniyar is said to have controlled the fort of Tiruvitaiccuram in Tontaimantalam. See William Taylor, *An Analysis of the Mackenzie Manuscripts*, (Madras, 1838,) section 3.

30. *Vaiya* ed. S. Gnanapragasar, (Accuveli, 1921,) p. 28.

31. *Ceylon Tamil Inscriptions*, pt. I, pp. 24-26.

32. *Epigraphia Zeylanica* (EZ), III: no. 33; *SII*, IV: 1396, 1398; *Ceylon Tamil Inscriptions*, pt. I, p. 26.

33. *EZ* III: No. 33.

palli while the monastery at Padaviya was called the Velaikkara Viharam. Both institutions were placed under the Velaikkara regiment for protection.

Sri-Velaikkara-namankitam-ida
m Viharam rakshitum sthapitam(*)
Srih *34

Transliteration of Text

Svasti Sri (*) Buddha-dharmmakhandavima

la-gunottunga-Ratnatrayika

sthitih) Setu-kulah (*) kanti-lak(s)
m(yu)

j(yva)lam ratna rajita karandam

srīmat-Sri-Lokanathahva(ya-da)-

ndan(a)yaka - karitam Sripateh-ihpa

Translation

The Setu family is established in the Buddha dharma which is unblemished, exalted with many virtues and is adorned with the triple gems (Buddha, Dhamma and the Sangha). This vihara, glorious with beauty and splendour, with its spire adorned with gems and caused to be built here at Sripati (grama) by the general named Lokanatha, has been named after the (regiment of) Velaikkarar and placed under their protection. Prosperity.

34. The reading of the text is entirely that of Paranavitana but the translation is revised by the author.

LOVE THRO' STUDY

"He (Fr. Gnanapragasar) loved the language (Tamil) which God had given him for his mother tongue, and laboured with all the ardour of his soul and the keenness of his intellect to honour it and praise God for it, by making a deep study of its literature and grammar. Not satisfied with all this, he delved into the very foundation of Tamil Language, its connections with other Languages, and sought to establish a theory which would give it a priority, hitherto unclaimed."

— Rt. Rev. Dr. Edmund Pieris, o. m. i.

முற்றிப் பழுத்த மொழி நிபுணர்

போசிரியர் மாஸ்கரோனஸ், M. A., திருச்சிராப்பள்ளி.

ஞானப்பிரகாசர் தம் பள்ளிப் பருவத்தில் நடைபெற்ற ஒரு சம்பவம்பற்றி எழுதுகிறார்: “எடுத்தவுடனே பாட்டு இயற்றுகிற வழக்கம் திங்குள்ளது என்பதை ஒருநாள் பள்ளிக்கூடத்தில் உபாத்தியாயரும் நன்றாய்க் கையிலும் மனதிலும் பதிய எனக்குப் படிப்பித்தார்; தற்காலம் வட்டுக்கோட்டையில் கல்லூரியில் உபதலைவராயிருக்கின்றவர் மாண்புபாயில் என்னோடு கூட ஒரு வகுப்பில் படித்தவர்; இவரும் நானும் சிலநாள் சிநேகிதராய் இருந்தோம். பின் ‘கடுஞ் சிநேகம் பகைகாட்ட’ அவர் என்னைப் பேசிப்போட்டார்; நான் வகுப்பிலிருந்து கொண்டு தானே அவரது செயலைக் கண்டித்து, ஒரு பாட்டெழுதி நீட்டினேன். அவர் கோபித்துக்கொண்டு எங்களைப் படிப்பித்துக்கொண்டிருந்த மாரிமுத்து உபாத்தியாயரிடம் அதைக்கொடுக்க அவர் ‘வகுப்பு நேரம் செய்கிற வேலை இதுதானா!’ என்று மிகச்சினந்து கையை நீட்டச்சொல்லிப் பிரம்பினால் ஒரு அடிதந்தார்; அவ்வடி எனது விசித்திர வேலைப் பாடுள்ள மோதிரம் தெறித்துப் போகச் செய்துவிட்டது.”

இந்த அடிக்குப்பிறகு சுவாமிகள், கவிதை எழுதுவதை அடியோடு விட்டிருக்க வேண்டும்; அது ஒருவகையில் நன்மையாகவே முடிந்தது; கவிதைக் கனவுலகில் உயரப்பறப்பதை விட்டு ஆராய்ச்சித்துறையில் அடித்தளஞ்சென்று ஆக்கவேலை செய்ய அன்று ஆசிரியர் அடித்த அடியல்லவா அடி எடுத்துக் கொடுத்திருக்கிறது?

சுவாமிகள் தம் இளமைப் பருவத்தின் ஒருசில சம்பவங்களையே குறிப்பிடுகிறார்; குசிகரமான சம்பவங்கள், நகைச்சுவை

கலந்து வர்ணிக்கிறார்; அவற்றைப் படிக்கும்போது ஒரு ஏக்கம் தோன்றும், அவர் தம் சரிதையை ஏனோ விரிவாக எழுதவில்லை என்ற ஏக்கம். தமிழ்த்தாத்தா சுவாமிநாதஐயரைப்போல சொற்கலைப் புலவர் ஒரு சுயசரிதை வழங்கவில்லையே என்ற வருத்தம்;

43 ஆண்டுகளாக, யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே குருத்துவத் திருத்தொண்டு செய்தனர்; அதனால் நல்லூர் ஞானப்பிரகாசர் என்று அறியப்பட்டார்; ஏழை எளியவரிடையே வாழ்ந்தார்; முக்கியமாக அவருடைய முன் மாநிலிகையால் 5000 மேற்பட்டவர்களைத் திருமறையில் சேர்த்தனர்; கோவில்களைக் கட்டினார்; தம் ஞானப் பிள்ளைகளுக்கு உடையுணவுத் தேவைகளை அளித்தார். கல்வி அறிவூட்டினார். அவர்களை வேதநெறியில் வளர்த்தார். திறமையான வேதபோதகர் என மதிக்கப் பெற்றார்.

தேவ ஊழியர் ஞானப்பிரகாசர் மாபெரும் எழுத்தாளர், சரித்திராசிரியர், பன்மொழிப் புலவர், முற்றிப் பழுத்த மொழி நிபுணர், சமஸ்கிருதம், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், இத்தாலி, பிரஞ்சு முதலிய 18 மொழிகளை எழுதவும் பேசவும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார்; சமஸ்கிருத மூலம் பிற ஆரியமொழிகளை அறிமுகமாக்கிக் கொண்டார். சிங்களத்தின் வழி பாலிய மொழியையும், திபெத், பர்மிய, கூர்க்க மொழிகளையும் தெரிந்தனர்; அவர் அறிந்த பிறமொழிகள் இலத்தீன், கிரேக்கம், போர்த்துகீஸ், டச்சு, ஜெர்மன், மொத்தத்தில் 70 மொழிகளை அறிந்திருந்தார் என்பார்;

ஜெர்மன் அரசாங்கத்தார் அவரது ஞாபகார்த்தமாக அவரது படிவம் தாங்கிய தபால் முத்திரை வெளியிட்டுப் பெருமைப் படுத்தினார்கள். இலங்கை அரசியலாரும் அவரை நன்கு கௌரவித்தார்கள். சரித்திரக் கையெழுத்துப் பிரதிகள் குழுவில் அவரை அங்கத்தினராக இலங்கை அரசாங்கம் நியமித்தது.

மொழி ஆக்கத் துறையில் அவரது தனிப்பெரும் சாதனை அவர் அமைத்துத் தந்த சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் தமிழ் அகராதி. சுவாமிகளுக்கு முன்பு அத்துறையில் நாட்டில் செலுத்தியவர் மிகச்சிலர்; தமிழ் லெக்ஸிகன் சென்னை, பல்கலைக் கழக அதிகாரத்துடன் வெளியிடப்பட்டது. அதிலுங்கூட சொற்பிறப்பு காட்டப்படவில்லை; அதனத்தொகுத்த அறிஞர்கள் 'மொழிப் பொருள் காரணம் விழிப்புத் தோன்ற' என்ற தொல்காப்பிய சூத்திரத்தைத் தமக்கு ஆதாரமாகக் காட்டியும் தமிழ் மொழி நூல் குழந்தைப் பருவத்திலேயே இருக்கிறதென்பதாகக் காட்டியும் சொற்களுக்குக் காரணம் காட்டினரில்லை. பேச்சுவழக்கில் உள்ள சொற்களை எல்லாம் சேர்த்ததில் குறைவில்லை. அதற்காகப் பொருந்தாத பொருள் உரைக்க வேண்டுமா? தமிழர் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் தரும் முறையைப் பாருங்கள். "தமிழர் n <E tumbler, drinking cup விளிம்பில்லாத பாத்திரம்;" எப்படி இருக்கிறது பொருள்? பாத்திரத்தைக் குறிக்கப் பேச்சுவழக்கில்

டம்ளர்—தம்ளர் என்கிறோம். என்றாலுந் தான் என்ன? இதற்காகவா உணர்வு நிறைந்த நல்ல தமிழரை விளிம்பில்லாத திர்த்தபாத்திரம் ஆக்கவேண்டும்! இந்த அகராதிக்கு 4,10,000 ரூபா செலவு! 27 ஆண்டு பெரும்உழைப்பு!

ஒரு பல்கலைக் கழகம் மேற்கொள்ள வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு வாய்ந்த பணியை, ஒரு ஸ்தாபனம் செய்யவேண்டிய அருந்தொண்டை சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தனிநின்று ஆற்றியிருக்கின்றார்கள். சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதியின் முதல் மடலின் ஆறுபகுதிகளும் அச்சிடப்பெற்றுள்ளன. இந்த அகராதியைத் தம் வாழ்நாளிலேயே முற்ற முடித்தனர் என்பது மகிழ்ச்சிக்கூரிய செய்தி. திராவிட மொழிகளிலுள்ள வேர்ச்சொற்கள் வெற்றொலிகள் அல்ல, அவை அனைத்தும் பொருள் பொதிந்த மெய்ம்மொழிகள் என்பதை நிறுவுகின்றார். தமிழ்ச் சொற்களுக்கு மிக எளிதாக சமஸ்கிருத வேர்ச்சொற்களை மூலமாகக் காட்டுவது ஒரு சம்பிரதாயம்; இதையொட்டியே உலகம், கலை, நகுலம் போன்ற பலசொற்களுக்கு சமஸ்கிருதத் தாது காட்டப்பெற்றன; சுவாமிகள் இச்சொற்களுக்கெல்லாம் தமிழ் வேர்ச் சொற்களை ஆராய்ந்து காட்டுகிறார்.

யோகி சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்கள் கூறுவதுபோல, நல்லுணர்ச்சியுள்ள தமிழ்ப் பெருமக்கள் இச்சொல் வல்லவனை நினைந்து தமிழ்ப்பணி புரியவேண்டும்.

பூனை புலம்பல்

— அமுது —

1. பாலுஞ் சோறும் அள்ளித் தந்தவரே — என்னைப்
பக்கத்தில் வைத்து வளர்த்தவரே
மூலைக்குள்ளே நின்று கத்துகிறேன் — எந்தன்
முத்தமிழ் மன்னரே எங்கு சென்றீர்?
2. தங்கத் திருமேனி காண்ப தென்றோ? — பஞ்சுத்
தாடியும் மீசையும் பார்ப்பதென்றோ?
சங்கப் புலமையைக் கேட்பதென்றோ? — உங்கள்
தங்க மணிக்குரல் கேட்பதென்றோ?
3. முனிவரைப் போல முகமுடையீர்! — வாச
முல்லையைப் போலச் சிரிப்புடையீர்!
கனியினைப் போல மொழியுடையீர்! — உம்மைக்
கண்ணிலே காண்பது எப்பொழுதோ?
4. கம்பன் இருந்திங்கே கத்துகிறான் — கவி
காளி தாசன் கண்ணைப் பொத்துகிறான்
நம்பெரும் வள்ளுவன் கண்ணீர்விடத் — தமிழ்
நங்கையிருந்து புலம்புகிறான்.
5. ஆதி மொழிக்கதை பேசுவதார்? — இனி
அமைப்பு முறைகளைக் கூறுவதார்?
சீத மதியிலே தீங்கரும்பாற் தொட்டுத்
தெய்வத் தமிழில் எழுதுவதார்?
6. நன்னெறி நூல்களை ஆக்குவதார்? — இனி
நஞ்சுப் பதர்களைப் போக்குவதார்?
தொன்மொழி ஏடுகள் தூக்குவதார்? — சில
துட்டர் செயல்களைத் தாக்குவதார்?
7. ஒப்பியல் என்றொரு அற்புதத்தைச் — செய்து
உடலைக் கெடுத்தது போதுமென்று
இப்புவிமீதில் இருக்க விடாமலே
ஈசன் அழைத்தானே பேசுவாயே.

My Sainly Guru

By REV. FR. H. DAVID, M. A., Ph. D.

THIS year we are celebrating the centenary of his birth: probably his eminence as an apostolic preacher, an assiduous missionary, a profound scholar and a world famous linguist will be fully acknowledged only about the time the next but one generation from us celebrates the centenary of his demise on January 22, 2047. For, not merely is a prophet or great scholar without honour in his own country; he gets his full need of praise and renown not in his own generation but in future ones. The great "Nabiyyun" or "Nabi", Muhammad, was chased out of the Arabic capital of that time, Mecca, and took refuge in 622 A. D. with his disciples at Medina. This event the Muslims have inscribed in their history as the Flight or "Hejira" the base of their counting, as Christians have Christ's birth. The greatest mediaeval scholar and crucial theologian, St. Thomas of Aquino, was derided as a "bull" by his class-mates in the theological faculty of Paris about 1245 A. D. owing to his protruding forehead and his excessive corpulence, especially in the region of his abdomen, till another renowned theologian, St. Albertus Magnus (Albert The Great),

shut their mouths with this remark: "You laugh at him now as a "bull"; but I tell you that the whole world of Catholic theologians, from now till the end of time, will hear the reverberating echoes of the bellowing of this "bull". Only the great can fully recognise the greatness of other eminent personages. A stanza, the seventh of the Tamil Book of Proverbs, told us this truth 1,500 years ago: it is high time that this is rendered in Sinhala too.

"புலமிகவரைப் புலமை தெரிதல்
புலமிகவர்க்கே புனமும்."—தலமிக
பும்புனல் ஊர, பொதுமக்கட்கு ஆகாதே."
"பாம்பு அறியும் பாம்பின் கால்."

Likewise was the case of the Nallur Swami. Between 1935 and 1947, when he was editing his "Opus Magnum" (Chief work) "the Etymological and Comparative Lexicon", there was a tremendous controversy between him on one side and W. Geiger and Julius de Narolle, named from a famous French Huguenot family, on the other. Those who read the articles written by the latter "twosome" were aghast at their blatant vituperativeness, whereby they queried the linguistic scholarship of this

Swami and asked him to go to some recognised university class and start his philology from its ABC. And this they said about a world famous scholar, to honour whom Germany had issued a postage stamp. Then again in 1945—6, when the same Swami published his controversial article, with the very modest title of "Some Dravidian Elements in Sinhala", and sent it on to the Royal Asiatic Society, Ceylon Branch, this august body rejected it as well as him, somewhat like the Jewish Sanhedrin rejecting the Christ. The Swami was not the person to lie low. Immediately he translated this article into German, one of the dozen languages he was fluent in, and got both the English original and the German version published at Vienna in the most famous philological journal in the world, "Anthropos" (the Greek word for "Man"). What this Swami claimed was very modest: he merely showed that there were a few Dravidian words, phrases and grammatical constructions in Sinhala: he did not even query its predominantly "Arya" or Indo-European nature, as was then believed by most Ceylonese. Still, there was indignation that even a small percentage of Sinhala was shown to be Dravidian. Luckily most of these die-hard "Aryanists" are now dead. Otherwise they would die of the shock that would come upon them when it is shown with manifold arguments and a vast multitude of instances that roughly half of Sinhala (and that the most ancient stratum of this marvellous tongue) is undoubtedly Dravidian, thereby securely seating her among the 18 other Dravidian tongues, stretching from Sri Lanka to Seistan in Iran. Of course, all these 20 have been "Aryanized", each in its own degree. But why this difference? There is a great disadvantage in being

born and living at a time unripe for any individual. *Had this Swami lived one generation later, his outstanding qualities of mind and heart, his deep piety and his mighty achievements on behalf of the Catholic faith and its spread among non-Christians would undoubtedly have made him a bishop like his friend and colleague, Edmund Peiris O.M.I.* But in 1924 such a contingency was unthinkable. *While the British ruled the state, the French, with some Bretons thrown in, ruled the church in the O.M.I. regions.* Similarly, in the world of scholarship, the Dravidian languages had not yet come into their own present secure position of honour. None had compared the various Dravidian tongues and thereby reconstructed that "proto-Dravidian" tongue of 3,600 B.C., which Swami Daaviid calls "தாமிழம்" (Thamillam)—as from it alone could the Sanskrit term for it "Draaviidha" have been derived. At that time none knew that roughly one third of Sanskrit, Paali or the Praakrits and 40% of the North Indian so-called "Arya" tongues were of this "தாமிழ" ("Thamilla") origin. Had this been known then and appreciated Fr. Gnana Prakasar would have been welcomed by the "Aryanists" for showing that only one tenth of Sinhala was Dravidian, when actually half of it is such. For, what Sir Francis Bacon stated in his "Novum Organum" I, 39 about "idol worship" is true even among the literate (I wouldn't call them "really learned"). There that philosopher, who was dismissed for bribery from the Chancellorship by James I of England (also VI of Scotland) in the first quarter of the 17th Century, classified these idols as those of the tribe, cave, market and theatre. In May 1958, just before the first of our recent Emergencies was declared, we witnessed the idols of the

tribe and cave worshipped by the whipped-up masses on an extensive scale. What is true of these "hol polloi" or plebeians of low birth or rough breeding is very often applicable to the lofty intellectuals who opposed our Swami in 1936-1947 for, *culture is merely skin-deep*. From their infancy they had been told that they were "Aryas", a tribe far superior to, and quite distinct from, the Demala fellows of the North, East and the up-country tea and rubber estates. To tell such proud men and women that even one fraction of their Sinhala had its source in Demala was enough to infuriate them. It was like holding a red flag in front of a rushing French bull. Hence Fr. Gnanam was mercilessly gored by these bulls. But no Spanish matador in the bull-rings of Madrid or Barcelona was as skilful as was this Swami. Hence these bulls were more injured than he. But this fight took away much of his time and deprived the good Father of that peace of mind which he sorely needed. Consequently his Lexicon was only one third finished. But there was another etymological dictionary taking shape at this time, that of Sinhala. It was undertaken by the same Royal Asiatic Society, Ceylon Branch aforementioned, with the financial backing of the Ceylon Government, under the editorship of Sir (then Mr.) Baron Jayatilaka, in 1927. In 1935, when Fr. Gnanam nearly died of a serious illness, recovered and prepared to edit the first part of his own Lexicon the first booklet appeared in Sinhala: it ended with "Akrama". In 1942, when Fr. Gnanam had issued 3 of his 6 parts, the Sinhala-English Dictionary had come to only six fasciculi (booklets) ending with "anu-prajnapiti". Ven. Pandit W. Sorata Nayaka Thera is very sad about this poor achievement and tells us this in his Preface to his own Sinh-Sinh Dictionary. Even now the former is

miles distant from completion. And the reason is not far to seek. Its authors have thought erroneously that Sinhala is completely "Arya". English is more than half Anglo-Saxon (i.e. German) with Latin, Norman-French and other tongues thrown in. Can any etymological English dictionary be edited, leaving out Anglo-Saxons? Likewise, *can any etymological Sinh. dictionary be edited, while ignoring Dravidian?* The person who was best equipped and qualified to help the Sinhala Lexicographers in that generation in this respect was undoubtedly Rev. Fr. S. Gnana Prakasar O.M.I. of Nallur. There was a talk once of his being appointed to the Board of Sinhala-Lxicographers. Had he lived one generation later, he would certainly have been enrolled therein. But violent prejudices and that idol worship aforementioned prevented this from happening then. "Oh! what a fall was there, my countrymen?. Then you and I and all of us fell down" and therewith the Etymological portion of the Sinhala Dictionary too, at least to half of its extent. For, one can ignore the "Arya" tongues, like Sanskrit, Paalli and the Praakrits, as readily as the Dravidian languages, like Tamil, Malayalam, Kannada, Telugu, Gadba, Parji, at your own risk, when you wish to discover the etymologies of such Sinhala words like "billa, lanka, lamaya." Since Sinhala is intimately bound up with both groups at one and the same time, it required the services of an erudite scholar in both groups to tell us these etymologies. Such a scholar at that time was Fr. Gnanam, and he alone. But to our eternal regret the Royal Asiatic Society, Ceylon Branch scholars, then on this Board, effectively shut him out and closed his mouth. "Well, Fr. Gnanam", they seemed to have told him, "*we are sick of your telling us repeatedly that Sinhala has Dravidian elements. We admit that*

in the flow of 25 centuries of close association with Tamil in this resplendent island, Sinhala took over a few Tamil words as loans. That will not surprise us. But to imagine that this pure "Arya" tongue, our beloved Sinhala, is, to even one percent, of this low Dravidian ancestry is impossible for us: we have been worshipping the "Arya" idol too long for us to worship the truth as you seem to point it out to us. Perish the Sinhala Etymological Dictionary, if need be perish the truth, but not our idol worship nor the pure "Arya" nature of our beloved mother tongue". Hence flowed the poor achievements of our Sinhala Etymological Lexicographers from 1924 for more than half a century. For, if one were to eliminate from Sinhala all the words flowing from her Dravidian ancestry, you would have wiped out at least half her wealth in her rich vocabulary. Some of our young men have asked us what precise disease caused the decease of this illustrious scholar. Man is, unlike brutes, more soul and spirit than body. Likewise his soul parts from his body more often from spiritual infirmities than from material ones. A scholar wishes to be recognised as such not merely by the common people but by other scholars, especially of his own native land. Above all, he desired to see the fruits of his labours for decades in the field of learning benefit his own people as well as the outside world. A lexicographer wishes to have his lexicon completed and edited fully in his own life time, instead of leaving his manuscripts to be stolen or misused after his death, a fate that actually befell Fr. Gnamam's

unedited papers. As he was a devout Catholic priest, there was peace in the centre of his mind as the humanity of Jesus Christ enjoyed the Beatific Vision amidst the excruciating tortures and ineffable ignominy of the cross on the small mound of Calvary or Golgotha. But all around this isle of peace there were the turbulent waters of bitter disappointment. This it was that deprived him of the strong will and full determination to fight his physical illness, which was by no means fatal to his stalwart bodily frame at the age of 72. He was a religious, with no financial resources of his own with one of the poorest missions in the whole Jaffna diocese to administer. His Tamil etymological dictionary got very little financial support, except for a paltry Rs. 1,000 from the Government secured by his friend, Mr. Nadesan. He foresaw the sinhala etymological dictionary labouring through clouds of mistrust and the fog of prejudice on an uneven keel, when like a ship before a favourable wind, it could have, with his help, swept into the secure harbour, its voyage fully accomplished. All these disappointments, with many others, combined with physical illnesses at the Manipay Hospital to bring about his departure from our midst on 22nd January 1947. Otherwise he might have lived for one or two decades more, seen his Etymological Lexicon completely edited and greeted his spiritual sons, Catholic priests like him from the soil, of the Jaffna Peninsula, *Fathers Thani Nayagam and Daavild*, as the continuators of his work for the glory of Tamil and Sinhala, the tongues of Ciiriya Ilankai or Sri Lanka.

The Tamil Diglossia Situation In Sri Lanka

By DR. S. THANANJAYARAJASINGHAM

Head of the Dept. of Tamil, Vidyalandara Campus.

1. THE VARIOUS TAMIL SPEAKING COMMUNITIES

The Sinhalese and the Tamils form the two major linguistic groups in Sri Lanka. The Tamil-speaking population consists of the Sri Lanka Tamils, the Indian Tamils, the Sri Lanka moors. The census of 1971 gives 3,464,632 as the combined strength of the Tamil-speaking groups in Sri Lanka. They thus constitute more than a quarter of the total population of the republic.

The Sri Lanka Tamils, though found all over the island in scattered settlements, predominate in the northern and eastern provinces which are counted as their traditional homelands and also in the Colombo and Badulla Districts. Outside the northern and eastern provinces, their distribution tends to be markedly urban. The Sri Lanka Tamils constitute 11.1 per cent of the total population of the country.

The Indian Tamils are mostly employed in the plantations in and around the hilly districts in the centre of the island. They who have emerged as a significant element in the island's population during the last few decades form a separate community which is slightly larger than the Sri Lanka Tamil community. The Indian Tamils have for the most part tended to maintain their ties with their original places of origin in south India and are often regarded as people without

permanent interests in Sri Lanka. Though the Tamil language and the Hindu religion are common to them and the Sri Lanka Tamils other factors such as differences of historical background, economic levels, occupation and caste have helped to keep the two communities apart (See Kearney 1967 : 103).

Of the Sri Lanka Moors about a third live in the eastern province intermingled with the Tamils while another third live on the west coast from Mannar to Kalutara. The rest are found scattered throughout the island. The Indian Moors are recent immigrants to the island and have never lost their ties with India. They are mostly engaged in trade. Apart from other factors, even in their use of the Tamil language, the Indian and Sri Lanka Moors as well as Indian Tamils show marked differences from the Sri Lanka Tamil community.

2. CENTAMIL VERSUS KOTUNTAMIL

About eighty per cent of the Tamils can read and write Tamil. These educated speakers use two varieties.¹ Each of the two varieties has a definite role to play and the skill of a native speaker rests on using the right variety in the right situation. Following Ferguson (1959 : 430) the superimposed variety will be called L. In Tamil H is referred to as centamil and L as kotuntamil or koccai-tamil.

3. THE SPECIALIZED FUNCTIONS OF H AND L

Centamil or H is only appropriate for one set of situations and kotuntamil or L is only appropriate for another set of situations and in a few situations they overlap. In terms of phonology, grammar and stylistics H is more close to classical written Tamil than L. A Tamil child is first exposed to L and it later acquires H at school and in other formal situations. Following Ferguson (1959: 431) a few possible situations to illustrate the functional distribution of the H and L varieties of Sri Lanka Tamil are listed below.

	H	L
Service in temple ² or church.	X	
Instructions to domestic servants, wrokmen and subordinates.		X
Personal letter.	X	
Conversation within family circle, friends and colleagues.		X
Speech in parliament, political speech.	X	
University and school classes.	X	
Public reception, condolence-meeting, literary and religious festivals and other formal functions.	X	
News broadcast.	X	
Radio programme.	X	X
Newspaper editorial, news story, caption on picture and literary article.	X	
Yokes and caption on political cartoons in newspapers and periodicals.		X
Fiction ³ .	X	
Poetry.	X	
Folk literature.	X	

4. THE SUPERIORITY OF H OVER L

Literary production in H has continued from classical times. H is, to a great degree, free from foreign words and is sometimes referred to by purists as kanni-t-tamil 'virgin Tamil'. Any work, if it is to be judged as a mark of great literary capability must be based on the rules prescribed in Tolkaappiyam which is supposed to have been written in the 4th or 5th century A. D. To say that a writer or speaker uses the language of Tolkaappiyam is the highest compliment that can be paid to him. The majority of Tamils consider H as more elegant, more logical and better suited and equipped to convey new thoughts. If a non-speaker of Tamil asks an educated Tamil to teach him Tamil, the educated speaker will be naturally tempted to teach the H forms although he may be a very fluent speaker of L.

On the other hand, L is looked upon as the language of the uncouth and uneducated. Many people will not hesitate to describe L as "corrupted" and "debased". There are no restrictions regarding the use of foreign words in L. Sri Lanka was ruled in succession by three European powers, namely, Portuguese, Dutch and British and so the cultural contacts made with these foreign nations had a direct impact on the languages as well.

H, being more akin to classical written Tamil, contains many archaic usages that are absent in L. In phonology, grammar and colligational possibilities of grammatical categories, there are striking differences between H and L. For instance, there are certain verbs which occur only in L in the following contexts.

e. g. naan curuttu kuticcan
'I smoked a cigar'
nii veentu 'you buy'

For these the corresponding structures in H are:

e. g. naan curuttu-p-pukaitteen

'I smoked a cigar'

nii vaanku 'you buy'

Semantically also the use of the verb *veentu* in L differs from that in H. In H the verb *veentu* will always take a noun as object and mean 'request'.

e. g. nii katavulai *veentu*

'you request god'

In L the verbs *veentu* and *vaanku* are interchangeable and not mutually exclusive as in H. In L, concord is seldom found between nominals and verbs. The neuter singular and plural pronouns (e. g. *atu* 'that thing' and *atukal* 'those things') can be used to refer to human beings. H does not allow for such recategorization of neuter pronouns. Palatalization is a typical feature of L. The dental plosives after front vowels get palatalized. Compare L forms like *aticcan* 'I beat' and *paticcatu* 'that which was studied' with H forms like *atitteen* 'I beat' and *patittatu* 'that which was studied'.

The verb *iru* 'to be' is not inflected for person, gender and number in L. Both a nominal with the feature [+human] as well as a nominal with the feature [-human] are capable of taking the verb *iru* without person, gender and number terminations in the L variety.

e. g. *oru aal irukku* 'there is a person'

oru naay irukku

'there is a dog'

But in the nominal *aal* will take the verb *iru* with [+human] gender termination and the nominal *naay* will take the same verb with [-human] gender termination.

e. g. *oru all irukkirarr*
there is a person,
oru naay irukkiratu
there is a dog

In phonology, H is characterized by special syllabic structures, certain vowel and consonant phonemes and heterogeneous consonant clusters not obtained in L. The L on the other hand has less restrictions on the occurrence of long vowels in word final position on account of its ability to accommodate loan words,

In graphology, the H variety is transcribed by a number of symbols which are not used in depicting the equivalent of the L variety.

5. THE RISE OF NATIVISTIC MOVEMENTS

The use of H for official correspondence, religion, education and other aspects of higher culture and the use of L for everyday pursuits such as those connected with family circle, friends and subordinates has to be viewed in the proper historical perspective. Certain politico-economic factors paved the way for the rise of two nativistic movements in Sri Lanka Tamil society. Kroeber (1948: 437) defines nativism as "After two societies have come into sufficiently close contact for one to feel the other as definitely more populous, stronger, or better equipped, so that its own culture is in process of being supplanted by the other a conscious preservation effort or defence is often produced. Such reactions have been called nativistic endeavours or rivals. They envelop with a sort of halo the culture that is passing away, and attempt to reaffirm or re-establish it or parts of it"

In the Tamil society during the last twenty-six years there has been intense revivalist activities concentrated in certain

periods which are characterized by a conservation and preservation in branches of Tamil culture, aimed against an expected threat from Sinhalese culture. It could be discerned that the puristic ideologies which affected the choice and nature of H for most purposes of communication are viewed as offshoots of these nativistic movements.

Although political independence was achieved in 1948 the Tamils felt that they were still in the same underprivileged position as they were during the British colonial times. Eight years after the winning of independence, the Mahajana Eksath Peramamuna was returned to power in parliament with an overwhelming majority in 1956. The new government immediately implemented a bill declaring Sinhalese as the "only" official language of the country.

The Tamils feared that this overriding wave of ultra Sinhalese nationalism was detrimental to their progress and survival. When English was the official language, they were well represented in all the avenues of profitable employment. Now they viewed with grave concern their future under the pan-sinhala government. Just as the Sri Lanka Tamils feared political domination by the majority Sinhalese, the Sinhalese believed themselves to be a besieged minority in linguistic, religious and cultural matters. While the Tamils feared the numerical superiority of the Sinhalese, the Sinhalese feared cultural submergence by the thirty million Tamil-speaking people across the narrow Palk Strait in India. The Sinhalese-only proponents argued that six million Sinhalese in Sri Lanka were the world's only speakers of the Sinhalese language and representatives of Sinhalese culture. On the other hand, the Tamil language would exist regardless of its fate in Sri Lanka. They further argued that Sinhalese

was the mother tongue of the overwhelming majority of the people in Sri Lanka, and that the size of the Tamil minority does not warrant equal treatment for the Tamil language (See Kearney 1967 :72-73).

The first nativistic movement called the Ilankai-t-tamil aracu-k-katci was established in 1949. The advocates of this movement demanded a federal constitution on a linguistic basis for Sri Lanka of which the Tamil-speaking areas will be autonomous states in a federal constitution. Some of the leaders of this movement were elected as members of parliament and they until recently represented most of the electorates of the northern and eastern provinces. They appealed for parity of status for the Tamil language and appealed to all sections of the Tamil community to sink their petty differences and unite to protest vehemently against the discriminatory "Sinhalese only" policy of the government. In order to solicit support from both the elite and non-elite of the Tamil population, they through eloquent and well-thought-out speeches often extolled the virtues of the H variety of Tamil which was looked upon as the living index to the past high state of civilization of the Tamils. These speakers contrasted its virtues with those of Sinhalese. In their evaluation, the Sinhalese cannot boast of such an ancient and rich literary heritage and pristine purity as the Tamils. The superiority of the Tamil language was a favourite theme of these national propagandists. The evolution underwent by the Tamil language during foreign rule is regarded as "corruption" and "debasement". It is a favourite theme of these national propagandists that the "corrupted" and "debased" L reveals the servitude the Tamils suffered under foreign yoke. Thus the H variety became a symbol and a cause to be upheld, and

it is expected of every Tamil patriot to resist any attempt to replace it by L. To the literate and illiterate alike H is symbolic of the greatness of their race and its glorious past. Thus one can understand why a situation where there is an elite—whose class membership is determined by the ability to wield Tolkaappiyam, the classical grammar—above an illiterate section, does not produce a class cleavage. Moreover this literary elite comprising politicians and Tamil pundits provide leadership to the masses in all walks of life. Thus the illiterate Tamils do not feel themselves alienated.

In these and in many other ways a deep awareness of the cultural heritage of the Tamils was being permeated. The offensive mentality of ethnolinguistic superiority complex was nursed in the minds of the Tamils. Appeals to baser sentiments like these had the desired results and the Tamils were led to belief that they could convince better the Sinhalese who are in a majority in Sri Lanka of the superiority of the Tamil language through the H variety and thereby demand official recognition for the Tamil language.

The second nativistic movement was initiated by Tamil pundits most of whom were schoolmasters. It was urged by the leaders of this movement that the greatness of the Tamil language should be maintained by preserving the classical forms (i. e. the preservation of the H variety) without any adulteration. The prototype of this movement can be traced to the Tani-t-tamil iyakkam sponsored by Maraimalai Adikal of south India during the first quarter of the present century. In India, the aims and objectives of the "pure Tamil" movement coincided with the activities of the anti Brahmin campaign launched by members of the Progressive Dravidian Society. In Sri Lanka, the *Tamil aracu-k-katci* and Tani-t-

tamil iyakkam worked hand in hand. In a state of linguistic fanaticism the proponents of this movement argued in favour of changing Sanskrit proper names like Palacuppiramaniya, Navanittakirisnapaarati and Vittiyaanantan into Ilamurukan, Maavennaikkannan and Kalaimakilnan respectively. Some of the Tamils got influenced by this movement and named their children with what they considered as "pure Dravidian words".

The Tamil schoolmasters, on account of their having received a conservative education were naturally averse to any forward-looking change. In all spheres of cultural activity there was an attempt to seek and resuscitate a lost and bygone tradition. Even newspapers which evinced a liberal attitude towards L forms were boycotted and were accused of using "Indian Tamil" or "Moor Tamil". The morbid concern over grammaticality on the part of the purists may be explained by the predicament of the Tamil educated elite. Prior to 1956 the best profession available for a person educated in Tamil was usually that of a schoolmaster. There was a painful realization of the inequalities of a system where the English educated class was better placed socially and economically. The champions of the puristic movement could but find solace in excelling in the knowledge of Tamil classics and archaic forms.⁴ It is the pride of the Tamil literati to display how well versed they are in Tolkaappiyam and the numerous commentaries written for it. Archaization was becoming the order of the day. Thus one can account for the introversion of the energies of a class of Tamil pundits who found their academic horizons closed within the narrow limits of classical texts, grammar and commentaries.

The motivation to preserve the H variety at the expense of the L variety

has both a defensive as well as an offensive aspect. The defensive mechanism arises from the imagined threat of Sinhalese and English. It is felt that a conserved and purified language can better withstand this threat. The offensive mentality arises from the ethnolinguistic superiority complex built up by the Tamil *aracu-katci*. The purist school went a step further. They drew a sharp distinction between Sri Lanka Tamils and Indian Tamils on the basis of language, economic status, occupation, caste, etc. The Indian Tamils are mostly uneducated and employed as labourers in the plantation areas. Their language was described as "coolly Tamil". It was maintained that, in aspects of pure Tamil vocabulary and archaic usages, even the south Indian dialects of Tamil cannot vie with Sri Lanka Tamil. This extremist ideology of ethnolinguistic superiority complex is telescoped to purify and guard the H variety from debasements and vulgarizations.

Any attempt to discredit the H variety was met with disapproval from the advocates of the puristic movement. The leaders of this movement took refuge in the prescriptive rules of *Tolkaappiyam* and declared that the criterion for standard usage was to be decided only by the learned. Debates and polemic writings arose on account of the strong opposition between the protagonists of "*caanroor valakku*" 'the usage of the educated' and the protagonists of "*ilicanar valakku*" 'the language of the uneducated'. As the uneducated masses acquiesced in the decision of the antagonists of *ilicanar valakku* 'the language of the uneducated' the opponents of *caanroor valakku* 'the usage of the educated' always suffered a defeat. Needless to say that the entire socio-cultural outlook of the puristic movement is deplorable.

6. LANGUAGE PLANNING

For the H form of the language, there are numerous grammars, dictionaries, learned treatises and commentaries to facilitate its study. The orthography is well established and does not raise any problem. On the other hand, descriptive and prescriptive studies of the L form are just in the offing. There is widespread discrepancy in orthography, pronunciation, grammar and vocabulary in the L variety. A standard L has yet to be recognized and accepted. Myths about the superiority of Jaffna Tamil or Batticaloa Tamil continue to exist. At the moment H supersedes L as it is capable of being used as a unifying factor. The proponents of L who are few in number urge that some acceptable variety of L must be adopted because it is not only close to the real thinking and feeling of the Tamils but also is acquired from childhood. The opponents of L argue that L with its sub-varieties will only support regionalism rather than promoting solidarity of the different sections of the Tamil population.

In 1957 it was decided to teach in all the three languages (Sinhalese, Tamil and English) at the University of Sri Lanka from 1960 onwards. In the following year, the Tamil language (Special Provisions) bill was passed by the House of Representatives. The Tamils were assured that they could continue to educate their children in Tamil and they could use their language in corresponding with the government and in local government affairs in the northern and eastern provinces. They could compete for government service examinations, although they would have to acquire proficiency in Sinhalese if they were to continue in the service and be promoted (See Kearney 1957 : 147—48).

The Department of National Languages and the Sahitya (Academy of Literature)

are two institutions set up by the government to plan and develop Sinhalese and Tamil. These institutions, however, have not been free from criticism from various quarters of Tamil population. The Tamil officials of the Department of National Languages have been well trained in puristic ideals and they insist on 'pure' Tamil words or fully Tamilised words. They reject forms like *tatli staamp* for the proper name *Dudley Stamp*. In accordance with the rules of *Tolkaappiyam* the proper name *Dudley Stamp* has been Tamilised as *ittalittaampu*. They have thus been increasingly active in coining technical and administrative terms. Inter-dialectal studies have not been ventured and there is none trained in linguistics and serving in this vestigial body to handle such an undertaking. A major and futile pasttime of the Department has been in translating books written in English. The question of keeping the Tamil child in contact with the outer world in matters of science and technology is a serious one. There will always be a time gap between an original publication and its translated version. In fact nothing commendable has been done by the officials of this department and those experts who were periodically invited to assist them in the matter of language planning.

The *Sabitaya Mandalaya* exists only to award cash prizes annually to authors who are skillfull exponents of the H variety. Sometimes the literary and academic elite who are chosen to fuunction in this body share the prizes among themselves for their literary enterprises. The opposition between *caanroor valakku* and *ilicanar valakku* continues to exist at the panel-meetings of this academy. So far no trained linguist has served in it.

Thus it may be noted how the over-all policy of these two government-

sponsored institutions tends more to widen than bridge the gap between H and L.

The Tamil diglossia situation in Sri Lanka is stable and so far no satisfactory solution has been formulated either to bridge the gap between L and H or recognize a standard L. It is a matter of interest to note that educated Tamils are mainly responsible for this state of affairs. A seperate language-planning department has to be set up. Scholars trained in the various branches of modern linguistics and equipped with modern linguistic aids should man it. A survey of all varieties of Tamil has to be conducted. A dialect atlas has to be prepared. The dialects have to be distinguished from the regional sub-varieties. A choice has to be made from the dialects and a common standard fixed. The lack of official recognition for Tamil in Sri Lanka makes the problem of achieving these ends a vexed one.

NOTES

1. The term 'variety' is used here without precise linguistic definition. In its place the term 'register' may also be used.
2. The Hindus say their prayers in the form of devotional hymns which belong to the H variety. The officiating Brahmin Priest conducts the religious service in Sanskrit. The devotees, when making personal appeals to god, may use H or L.
3. Most of the short stories and novels written by Sri Lanka Tamils represent the H variety. A few characters are made to converse in L forms. The narration and descriptive passages are all in H forms. S. Ponnuthurai is one who has fully, exploited the spoken register in his writings. His *vii 'sear'* and *catanku 'ceremony'* are two masterpieces in which the L form of the language dominates.
4. A somewhat similar attitude borne by Sinhalese schoolmasters is described in Dharmadasa (1967).

Swamy Gnanaprakasars

Historical Research

By Mr. Bertram Bastiampillai B. A. (Ceyl.), M. A. (Lond.)

Senior Lecturer in History, Colombo Campus.

REV. GNANA PRAKASAR interested himself in a variety of research studies as a versatile scholar. His findings and his writings, although they encompassed an enviable range of learning, were largely of enduring value. Even today, after much serious study in the fields of scholarship in which he had immersed himself, it is necessary and useful to scrutinise his contributions towards the advancement of knowledge.

The division of history into periods ancient, medieval and modern—has been controversial among scholars, while some have recognized the need for such demarcations; others have ventured to create further subdivisions. Of course, the opposition to the division has been advocated equally strongly. However, generally, it has been accepted that the history of Sri Lanka falls into divisions, and, usually, the beginning of modern history has been dated from the time Sri Lanka came into contact with the Portuguese in 1505.

Gnana Prakasar made a special study of certain aspects and periods of Portuguese rule. His publication, "A history of the Catholic Church in Ceylon—I. Period of Beginnings—1505—1602"¹, is a veritable

mine of information to the student of the early period of modern history. It deals with the advent of the Portuguese and the introduction of Christianity—both significant in the modern period of Sri Lanka. His work was based upon a number of original sources, which had then been used rarely or not at all. Gnana Prakasar consulted records from the archives of the Roman Catholic church, which were not available freely. He also had used the results of researches by scholars such as Donald Ferguson and Paul E. Pieris².

Yet, what is admirable was his admission that the material he utilised was barely sufficient to paint an accurate picture of the subject, he had to depict³. This indicated true scholarship for he was candid enough to say that he was not producing a final study and room existed for improvement and change, when new material was discovered. He pointed out the need to work at the archives at Lisbon and Rio de Janeiro, the necessity to wade through annual reports and the correspondence of various religious orders, in addition to the voluminous Dutch records in Sri Lanka and Netherlands. Today, the particular years with which Gnana Prakasar had dealt

with in his book, remains still to be studied extensively, intensively and critically by historians⁴. Gnana Prakasar had attempted to link together the material, which was readily accesible, but was scattered piecemeal in old books on Sri Lanka, and among historical records of other lands, while adding whatever was unpublished which he garnered from well authenticated sources. He provided an account of the authorities, he had referred to, and supplied a comprehensive and invaluable bibliography—this is of much use to students. The work was embellished with pertinent illustrations and the maps of the period are illuminating historical records.

Gnana Prakasar displayed a sense of historical judgement when he disposed of the legendary accounts of the introduction of Christianity, into the island, with analytical arguments and, correctly, dated the introduction from the early decades of the sixteenth century with the coming of the Portuguese⁵.

However, when he discusses the triumphs of the Portuguese in reaching the East and establishing themselves in the maritime areas of Sri Lanka, signs of fervour are perceptible. But, he advanced the truth-commercial interest and rivalry with the Moors—as the motivating factors of their movement. Moreover, a frank admission is made of the “wanton cruelty of the Portuguese explorers in the Eastern waters.”⁶ Of course, a plausible justification for their reprehensible conduct is provided when a reference to this type of behaviour is explained away as a feature of the military combat between the Portuguese and Moors then. A third reason for their involvement in the East is given correctly — interest in spreading Christianity, an officially sanctioned enterprise.

The early contact with Sinhalese rulers and the arrival of the foreigner are presented in the form of a detailed study, largely, eliminating error and pursuing the truth. The predominant interest in commerce, especially in receiving the tribute of cinnamon, surfaced early among the Portuguese. Inevitably, a conflict with the Moors, the earlier traders and long-time rivals, ensued and Portuguese sought for, “the right of commerce wherever they could get hold of it and of plunder and confiscation whenever this was possible”⁷. This quotation evidences the writer’s desire to depict the situation as it then had been and subsequent studies testify to its veracity⁸.

Although, the book was meant, ostensibly, to be a record of the Catholic Church, in Sri Lanka, politics was so much mixed up with religion in the years of Portuguese rule, that a study of the political situation was essential to illustrate the progress of Christianity. The necessary insight into contemporary, complex and complicated politics is presented lucidly. The internal political conditions, the relationships with the Portuguese, and, meanwhile, the endeavours to proselytize are described vividly. It is obvious that internal rivalries among local powers favoured the Portuguese to spread their tentacles wider, slowly but surely,—another fact accepted by later historians⁹.

Chapter Four provides a retrospective view of the political situation in the major kingdom in divided Sri Lanka and the relationship of the local ruler with the Zamorin of Calicut and the newly arrived Portuguese. Since it was inextricably intertwined with politics Christianity could not be proscribed if the Portuguese were to be accepted but the religion did not progress easily as Gnana Prakasar, frankly, reveals. Political expediency made the

Sinhalese kings to permit conversion of the indigenous folk. The Fransiscan friars made their converts, "from among the lower orders..." admits the author, which, again is an accepted fact¹⁰.

The intricate episode about the Christians of Mannar and Segarajasegeran or Sankily, as he is better known, the ruler of Jaffna, is disentangled. Emphasis is laid on the fervour of the converts and persecution of them is overscored but this interpretation would not be questioned seriously. Early Christian attempts at spreading their faith in Jaffna are recounted. By the end of 1543 Christianity was being propagated through missionaries, who were disguised as merchants—a ruse which they adopted for overcoming the opposition from Sankily. But it was true, too, that merchants themselves prepared the way for the entry of missionaries. Valuable political information is furnished, for, an account is given of the various personalities, who were vying for the throne. Generally, such aspirants were interested, actually, in temporal ambitions. Yet, they were willing to accept Christianity in return for the provision of Portuguese aid and protection. Gnana Prakasar's analysis also assists the scholars in identifying the different important personalities from the details provided in various accounts. Here, again, it has been accepted by scholars that ambitious local personnel often chose to be nominal Christians for the purpose of securing Portuguese assistance and that commerce was followed by Christianity.¹¹

The writer discusses the visit of St. Francis Xavier and its impact on Christianity in Jaffna. Through an analysis of the various versions the authentic account is delineated.

Also it is revealed that the Portuguese secular authorities often were more inter-

ested in procuring Commercial cargo than in conversion, which no doubt was characteristic of Portuguese officials.¹²

In Chapter Eight the writer traces the disastrous mix up of the Portuguese in Kandyan politics vis a-vis Sitawaka and Kotte subdivisions in the Sinhalese area. The local authorities desired military help and not Christianity. The Portuguese, apparently, having not understood their true intentions often suffered reverses in ventures. Gnana Prakasar bases his study on foreign and local sources like the Rajavaliya and the researches of Pieris.¹³

An account of the fortunes of Christianity in Kotte is provided. The ruler, Bhuvanaka Bahu, sought foreign help against formidable Mayadunne and for success against Kandy and Jaffna. Nevertheless, he was averse to accept the Christian faith. Most political leaders feigned to follow Christianity. Interestingly, the Portuguese too, in the factory, at Colombo, connived frequently with the king of Kotte and hardly helped missionaries—a "scandalous antipathy of the local Portuguese authorities".¹⁴

The missionaries countered a demonstration of such behaviour by exposing the wrongs, vexations and extortions of the officials. They complained to their king, at Portugal, that the converts were troubled by the local ruler as well as the officials, who, instead, should have protected them. Local conflicts between Portuguese temporal and spiritual authorities were acknowledged by later scholars.¹⁵

The reasons for conversion or favours extended by local rulers to the new religion were mainly and truly political. The young heir to the rulership of Trincomalee, obviously a petty chieftain or vanniya, through a fear of rivals, solicited for the

aid of the Portuguese in India and accepted Christianity. Gnana Prakasar provides here an informative discussion about the origin of the royal family of Jaffna and the vanniya of Trincomalee—an obscure, difficult, and controversial subject.¹⁶

Again, an accepted truth, which later studies have borne out, is revealed. In the middle of the sixteenth century the Portuguese colony in Colombo resembled more a heretical settlement than a Catholic area.¹⁷ Adventurers and outlaws from southern Europe had flocked in seeking for fortune. The morals of the civil officials were condemned by missionaries, who lacked authority to improve conditions. The indigenous inhabitants were harassed and treated unjustly. Gnana Prakasar quotes, in proof, from a description by a visiting missionary, who ventured to introduce some improvement¹⁸.

Chapter Eleven is significant. It deals with the visit to Kotte of viceroy, Affonso de Noronha, the subsequent death of Bhuvenaka Bahu, the succession of Vidiye Bandara, and the uprising of the local populace against the Portuguese. Noronha had conducted himself rapaciously like the soldiers and was dishonest. It was no surprise that after his departure Vidiye Bandara turned recalcitrant and gave the Portuguese difficulties. Since the Portuguese were encountering opposition from the Turks, at Ormuz now, they were compelled to temporise. Gnana Prakasar discusses the involved political conditions with Vidiye Bandara, Mayadunne, the Portuguese and other princes and finally, with the death of Vidiye Bandara, at Jaffna, when he met Sankily. Political squabbles and misdeeds of leaders endangered the spread of Christianity and even invited persecution—a plausible analysis.

By 1556 the tide turned favourable to the missionaries. There was much conversion along the seaboard, between Colombo and Negombo, with the Patten-gatty, or fisher headmen, accepting Catholicism. It was a common practice to convert the leader, or an influential personality, within the populace, for such an initial step, usually, ensured a spread of the new religion among the lesser folk—this was a politic tactical strategy. Gnana Prakasar quotes the figure of seventy thousand as the number of enduring conversions. This, of course, is debatable. The ecclesiastical authorities exaggerated figures and no convincing proof could be adduced to maintain that conversions were permanent or genuine. However, most Christians certainly came to be coastal inhabitants.

An interesting point which emanates is the question whether it was because of their caste that these maritime people took to Catholicism. The classic passage from Tennent is quoted and a refutation of the thesis that it was because of their depressed social position that the folk of the seaboard became Christians is advanced. More likely reasons for the success of missionary enterprise might be seen in the baptism of the regal figure, Dharmapala, in 1557; the favours he bestowed on the Christians, thereby granting a chance to convert Buddhist temples into churches and the donation of property to the Franciscans. It meant a withdrawal of the privileges and patronage traditionally disbursed to the indigenous faith.¹⁹ Nonetheless, with his death, internecine disputes, common among Portuguese secular leaders, occurred and created a setback to missionary advance.

Thence, follows an enlightening discussion of the missionary organisation. With the establishment of an archbishopric

at Goa, Sri Lanka came within the purview of the new diocese of Cochin. The sketch of the format of the church and of the missionary methods adopted in Asia, and in Sri Lanka, are illuminating. Initially, single enterprises had been undertaken with the blessings of the pontiffs. Ecclesiastical emissaries had been despatched to the courts of Asian potentates before the Portuguese embarked on their religious mission. They were intermittent initiatives and bore no permanent or extensive results. After the Portuguese entered India and their arrival in Sri Lanka, the first fortress was constructed in 1518, refortified in 1554.

By 1560 they moved towards Mannar and in 1567 with the demise of Dharmapala the western seaboard from Galle to Chilaw came under their influence. The missionaries followed in the wake of the political adventurers. First in the field were the Fransiscans, later the more enterprising Jesuits, then the Augustinians and the Dominicans, few of whom had come early. The majority of the regular clergy were comprised of Portuguese or Europeans while a few Indians formed a component of the secular clergy.²⁰ Along with the pursuit of missionary efforts the organization of the church began to be formulated better. During the earlier years dioceses received the patronage of Portuguese royalty. Later, with the decline of the power and wealth of Portugal, the Holy See independently encouraged clerical efforts. Consequently, conflicts arose among the different missionary orders as to whether those who had received the patronage of Portuguese royalty or those who received papal patronage had the right of managing missionary work, which were settled only long afterwards.²¹

Gnana Prakasar discusses the oft debated subject of the ways and means,

which were employed in converting. The writer maintains that a change in religion was effected, more often, through preaching and not compulsion, which he sustains with a quotation from Tennent.²² The conditions in Sri Lanka did not favour the use of force since there was much and often political opposition to the Portuguese, who never secured a stronghold long enough. It is demonstrated also that the Portuguese and converts were persecuted instead.

However, the Portuguese Crown had ordered that official help should be extended to the missionaries, for evangelization. It was a policy to convert the areas settled by the Portuguese, obviously, for political advantages. But most officials were unhelpful and their behaviour hampered conversions. Thus the secular authority could not be used to convert compulsorily, and from the time of Francis Xavier there were complaints about the lack of assistance and obstructions from officials.²³

Although individual cases of abusive actions, in the spread of religion, are admitted, Gnana Prakasar concludes that there was no evidence of them in Sri Lanka.²⁴ Officially, the first provincial council of Goa in 1567 ordained that it was unlawful to entice anyone into the faith through baptism by force, threats, or intimidation.²⁵ It was prescribed, instead, that converts should be lured by an example of a good life, preaching the doctrinal truth and demonstrating errors in indigenous beliefs. Mildness and benignity towards the populace were enjoined.

The converts could be favoured with benefits on the instructions of missionaries. In 1546 the King of Portugal ordered the governor of India to bestow temporal favours — liberties, immunities, and privileges, which were denied to non Christ-

ians. A provision of clothing, an exemption from payment of tythes, and, more importantly, promotion to offices through the mediation of the priest in charge of the converts, were made available. The recommendation of the priest obtained to the convert a precedence over others and potential converts could be inveigled through rewards and honours while those unwilling to be won over were refused similar benefits. But local officials often failed to accede to the requests of missionaries and had to be reminded repeatedly officially. The grant of favours on new converts was meant to attract others.

Adults in Portuguese territory, who were not Catholics, were compelled to listen to sermons. However, the people were free to choose a religion according to their conscience. Yet, it was the duty of a missionary to make people recognise the claims of the true religion, which was Catholicism. Worse still, the public practice of religions, other than Christianity, was suppressed rigorously while individuals were free to practise their religions but without prejudice to the spread of Catholicism. If any opposed conversions they were despatched to labour in the galleys and their goods were confiscated.²⁶

Gnana Prakasar referring to these rules, formulated at the first Provincial Council of Goa, which were applied to Sri Lanka and other Portuguese areas in the East, states, "It cannot be denied that the action of the Portuguese against other religions was tantamount to persecution."²⁷ Still, he maintains quoting documents that they completely abstained from using physical force for purposes of conversion. However, he candidly concludes, "yet the drastic intolerance with which they treated every form of religion which was other than theirs was extremely harsh and inhuman."²⁸ But then reli-

gious intolerance was the rule and no exception in the proverbially tolerant East. He supports this contention, which is true, with examples of intolerance from the West and the East. Therefore, the Portuguese destroyed temples and banished other religious priests but there is no proof of anyone being forced to turn Christian. This significant aspect of Portuguese rule is summarised concisely, lucidly, and, above all, fairly.

Then he turns to the campaign against the king of Jaffnapatam. Although the persecution of Christians had ceased since 1548, Sankily offered other provocations—acts of piracy, plunder of commerce, and political animosity. But the immediate cause for Portuguese intervention arose from the atrocities to which Christians in the "Fishery Coast" in India were subjected to by the rulers of Vijayanagar. The Portuguese wanted to plant these faithful followers in a safer place. Since Jaffnapatam was hostile to them they decided to colonize the area with favourably disposed Catholics from Comorin.²⁹ A graphic description is furnished of the strategy and mode of operations pursued in executing this plan. Even though there early success followed it eventually failed. The Portuguese were beaten, demoralized, and the campaign of the viceroy, Braganza, ended in shameful retreat.

But, after the massacre of the first Christians at Mannar, Francis Xavier converted others and by 1546 the church was flourishing. This favourable opportunity was utilised to grant to the church a protection which lasted till the withdrawal of the Portuguese. Braganza wanted to take over Mannar and settle there the Christians of the "Fishery Coast."³⁰ But there was opposition for Mannar, Mantota, and Musali had been for long dependencies of Jaffna, administered by tributary chief-

tains. In this venture Braganza succeeded and planned to erect a fortress using the building material from Thiruketiswaram which lay in ruins.³¹ People were to be settled in this comparatively fertile area, which was favourable also for conducting the pearl fishery, on which they depended for their livelihood largely. They could be secured from Nayakkar's attacks too.

On the orders of the viceroy, the Paravars and Karaiyars came to this district.³² Reference is made to the labour of the Franciscans, who reformed the Portuguese soldiers, who were scandalous. Details of the political and military incidents are given; and also of the developments in South India. Significantly, a conflict arose between the Captain of Mannar and the missionaries over the pearl fisheries. The priests had to protect the fishers which led to a dispute with the civil authorities. Gnana Prakasar refutes the view of Danvers in "Portuguese in India" about the ill-conduct of the priests. By 1601, the Jesuits had arrived and Mannar was converted almost entirely.

The note on the Inquisition is interesting.³³ Gnana Prakasar indicates that the inquisition in the East, officially established in 1560, was not set up in the manner in which Francis Xavier wanted. Exaggerated accounts of it arose based on versions presented by foreigners, who were treated more as spies than as heretics, when political rivalry in Europe and overseas was at its peak. However, it is granted that, even in Spain and Portugal, the tribunal degenerated and measures were vicious and cruel, which were not uncommon then in most civil tribunals. Governors and secular officials perverted the instrument to meet their ends.³⁴ Gnana Prakasar quotes defending the tribunal, while admitting its faulty nature,

The writer deals, thereafter, with the last days of Kotte. The problems from the opposition of Rajasinha became so overwhelming that even some Portuguese wanted to desert their ranks. Their success, from quotations, is attributed to miraculous episodes and valiant efforts of priests³⁵—the latter was possibly true. The Portuguese, recognising the impossibility to maintain Kotte shifted to Colombo in July 1565.

Dharmapala, although he favoured the Portuguese, suffered from the extorions of officials, which was disputed by some contemporary writers. Gnana Prakasar points out that even though higher authorities in Portugal exhibited a generous attitude men on the spot had behaved contrarily.³⁶ Not only had they exacted much from Dharmapala but even attempted to harm him fatally, which is evident from the quoted correspondence. The greed and apathy of the locally based officials gave little relief to the victim in spite of the endeavours of the authorities at home to do him justice. But, the Franciscans were helpful, till he died, bequeathing his possessions to Portugal in August 1580.

Between 1540—1594 the fortunes of Christianity in the hill country commenced favourably. But with various political changes in Kandy, Kotte, and Mannar, and the loss of the Portuguese against Vimala Dharmasuriya, in Kandy, both the Portuguese and Christianity were reduced to a low ebb.³⁷ The author unravels the complicated complex, relationships and events clearly.

Then the progress of Catholicism in the North is reviewed. Between 1565—1570 Periya Pillai (Sekarasasekeran) was at the helm and Christianity spread in Jaffna. Under Puvi Raja Pandaram, by 1582, however, because of opposition to

Portuguese influence in the land, conversion was discountenanced, yet the local Christians remained safe. He was defeated at Jaffna, after having been overcome at Mannar too.

The palace was plundered. Furtado, proclaimed protection to the people, recalling them to their usual occupations and abodes. With a promise of safeguarding their liberties and good customs mudaliyars and leaders were waxed to swear allegiance to the Portuguese.³⁸ The latter did not exercise direct rule but Edirmanasingha Kumara was proclaimed king as Pararasasekera Pandaram.

The actions of the foreigners were resented by the principal leaders and mudaliyars who conspired with forces in South India, Moors and others.³⁹ Consequently, Pararasasekera was moved into Parankiteru from regal Nallur for greater protection by Portuguese, and the conspiracy was foiled. Although the king remained a Hindu, under the foreigner's overlordship, and, therefore acceptable to the mudaliyars, Christianity flourished, particularly, in the offshore islands.⁴⁰

Gnana Prakasar recounts, now, the struggles in the South between 1565-1596. Owing to constant conflicts with Mayadunne and Rajasingha the disturbed conditions made missionary efforts a poor and transient success. Only if Portuguese power prevailed was there some result or else their endeavour failed, since Christianity was identified with Portuguese authority. Hence, missionary effort had to be repeated regularly in Sitawaka and Kotte, especially. But from Negombo to Galle, along the coast, Portuguese influence and religion generally existed.

When they could not counter Mayadunne in Kotte, Sitawaka, Rajgama, and Denawaka the Portuguese desperately des-

troys villages and temples, which enhanced the embitterment of the Sinhalese.⁴¹ The period deteriorated into one of raids and reprisals. The age old sacrosanct temple of Munneeswaram was plundered and razed; the temple of Raigama was sacked and destroyed.⁴² As Queroz testified the Portuguese looted lustily;⁴³ but the Sinhalese replied similarly. The Portuguese plundered and ravaged Galle, Weligama and Matara. At Devundara the Vishnu temple and other-religious edifices were pillaged and burnt.⁴⁴ Since the local inhabitants had fled there was hardly resistance. This sordid time is aptly described when Gnana Prakasar refers to, "their intemperate greed and religious zeal—a strange combination often met with among the Portuguese of those days".⁴⁵

Rajasingha, though valiant, unfortunately failed because of internal dissensions while the Portuguese were harried by opportunistic converts, who were a "bitter enemy of the Portuguese, as it often happens when one receives baptism through human respect, force or interest."⁴⁶ This is a true revelation. Domingoes Correa, "burnt down churches, profaned the sacred vestments, hacked the holy images, put the vessels of the altar to the vilest uses, and cudgelled the priests, holding them up to ridicule and mockery".⁴⁷ The end of Domingoes Correa came brutally. Gnana Prakasar describes it graphically, and in Chapter twentytwo he evidently adheres sincerely to fact.

Thereafter he indicates that the image of Azevedo had been conjured from the writings of the Spanish writer Faria Y. Sousa, who had no knowledge of local conditions nor had the relevant documents at Madrid.⁴⁸ Therefore, he portrayed Azevedo inaccurately and English writers, who relied on Sousa, were unfair. But this view is questionable, as recent research

had shown.⁴⁹ Around April, 1598 the Portuguese, to repulse an attack invaded the seven Korales (Kurunegala) which they burnt down with its wealth. Unpaid, or poorly paid, Portuguese soldiers mutinied and ransacked hamlets in marauding bands. The Sinhalese soldiers, who had mutinied, too, destroyed churches, some of which had been erected on the sites of ancient temples. Whenever Portuguese possessions were burnt they retaliated by setting fire to hamlets with temples. About 1600 the churches at Kanmala and Pallanchena were burnt down by the offended Sinhalese, while the Portuguese demolished the great temple of Munneswaram, which had been rebuilt.⁵⁰

This was a period of squabbles faithfully depicted generally. A final attempt to overcome Vimala Dharma Suriya failed ending in a truce.

Till April 1602, when the Jesuits arrived, there had been "gruesome scenes of war and devastation."⁵¹ The Fransiscans alone had conducted the missions. A brief account of the missionary organisation and the factors that brought in the Jesuits are given. The arrival of the Jesuits, into an area monopolised by the Fransiscans, led to a conflict between the two orders — the latter enjoyed royal patronage.⁵² This rivalry was settled somewhat when the king of Portugal authorized the presence of the Jesuits. Then the Bishop of Cochin and the General adjusted a final settlement allocating the North and South of the areas respectively to the two orders. Further subdivisions followed with the arrival of Augustinians and Dominicans but the Fransiscans retained churches even on areas allotted to others, as a privilege. The Jesuits were mainly in Tamil areas. Their knowledge of Tamil, acquired at Mannar and the "Fishery Coast", gave them an advantage in evangelization

especially, since, as Gnana Prakasar states, Tamil was known in a large part of the Sinhalese maritime areas too.⁵³

The writer devotes attention to the "spiritual conquest"—the history of which he had attempted mainly to recount. Finally, references are made to the early contacts of the Dutch, in 1602, with the king of Kandy which as Gnana Prakasar points out began the end of Portuguese activity.⁵⁴

This work of Gnana Prakasar on the History of the Catholic Church could be construed to be a magnum opus in the modern history of Sri Lanka. It deals with almost the first century of the modern period and though a work on church history it illuminates the vicissitudes of politics, for the spiritual and temporal conquests were inextricably intertwined. Religious history an integral part of social history when mixed with the ebb and flow of political history, assumes even greater importance. Generally, his account compares favourably with the researches of later scholars of the Portuguese period creditably.⁵⁵ The greater preoccupation with religion and missionary work was natural as the title of the work itself anticipates it. Furthermore, the introduction of Catholicism was a significant episode and a detailed study of it was an invaluable contribution to the learning of modern history.⁵⁶ As a later research scholar concluded a thriving Catholic community and an active church remain monuments to Portuguese rule, though connection with Portugal ended in 1658.⁵⁷ He adds whatever may have been the motives of the first converts the devotion of their descendants, to the faith is fervent and this he rightly believes proves that C. R. Boxer was correct in forecasting that the Portuguese who were the first Europeans in Asia are likely to be the last too.⁵⁸

Along with this major study of Gnana Prakasar may be discussed his, "Catholicism in Jaffna—A Brief sketch of its history from the Earliest times to the Present Day" published in 1926.⁶⁰ As a survey, essentially meant for a lay Catholic audience, it is useful. But to any other student of modern history it provides a concise account of an aspect of the social history of modern Jaffna. Although it has been reprinted from a newspaper the Jaffna Catholic Guardian the writer has demonstrated in it his sense of scholarship. Vital data such as relevant dates, particulars of names, and places are provided. A fairly good explanation of the connection between politics and religion is furnished and particularly in relation to the Portuguese, Dutch and the early British periods the internal politics of Sri Lanka is adequately explored. With its sub-headings and in lucid style it's a work easy on the eye.

The relationship in the Portuguese period between the rulers of Jaffna and those in South India is particularly informative for the reader of political history. Progressively, the figures of the estimated number of converts, churches, and clergy—are provided as useful statistical material. The different orders of the clergy such as the Oratorians, Jesuits and later, the Oblates are referred to, with their services and fortunes, which would interest ecclesiastical historians. Valuable to any reader who is curious about customs and rituals are the accounts of the places of pilgrimage.

With the advent of the British the roles of Sir Alexander Johnston and Governor, R. W. Horton in obtaining the right to a free exercise of the different religions and the acquisition of an equality of privileges for Roman Catholics with Protestant fellow subjects in 1806 are delineated.⁶¹ This is important. Similarly

useful to any student is the account of the contribution of missionaries to the extension of education, especially vernacular learning, and the roles which the press and publications played, under the Church. The significant position of Bon-jean⁶² important in history, and his endeavour in obtaining grants-in-aid for denominational schools, which was salient in the history of modern education, is well portrayed. His interest in social questions like the marriage laws and the passage of the labourers from India to Sri Lanka, a topical question of the time, is little known and Gnana-Prakasar highlights it.

At a period, when the state had no proper machinery for rendering necessary social services, the activity of the church during the cholera epidemic of 1875 and the great famine, is depicted. In modern social history the role of the church in instituting charitable and industrial educational establishments is invaluable.

Even in this work, addressed to a limited audience, the writer, creditably, rarely allows his religious background to obtrude. He refers dispassionately to the "Reformado heresy"—a term used then, the part played by Josph Vaz, the schisms within the orders of the clergy. His study turns out to be more than mere ecclesiastical history. There is material useful to student and teacher alike of general history, especially social and political history of modern times, and not necessarily of Jaffna but even of Sri Lanka. Gnana Prakasar had also written in 1925, "XXV years of Catholic Progress—The Diocese of Jaffna under the Episcopate of Henry Joulain",⁶³ another notable figure of the Catholic Church. Admittedly, certain leading figures of the Christian Church played an important role in developments

in the Island and towards an understanding, both critically and comprehensively, of the history of the British period their contributions have to be learned. Moreover, the role of the Catholic Church in modern times is an essential part of the story of Sri Lanka and in describing and analysing this function the writer contributed to understanding modern history. Of course, today, his writings could be assessed in the light of subsequent studied publications, which alas! are but a few, and even then his subscription to learning cannot be underscored, although one might be able to gain a more critical, sometimes a less adulatory, and perhaps a fuller knowledge.

"The Kings of Jaffna during the Portuguese period of Ceylon History",⁶³ also proves to be a valuable contribution to modern history. It is asserted that the *Yalpana Vaipavamalai* is not a reliable record – a statement which he elaborates in an article.⁶⁴ Whatever could be gleaned from the *Vaipavamalai* is tested with evidence from more authentic sources before accepting them. The rulers of Jaffna in Portuguese time are verified with the records of European writers, some of them contemporary, and references in letters and narratives. These latter sources prove more useful.

An acknowledgment is made of his indebtedness to the original sources for compiling a tentative history of the kings and special mention is made of Codrington,⁶⁵ for the information gained regarding the alternative throne names which the Jaffna kings assumed in a manner akin to figures from many dynasties in India, and Ceylon, notably the Cholas. The names of Jaffna kings such as Pararasasekaram and Sekarasasekaram had been used directly imitating the Cholas from

whom Gnana Prakasar assumes that even the coinage was adopted. He explains sekaram and kesari as Sanskrit meaning the "best"

The first section deals with Sapumal Kumaraya and others from 1450–1519. Interesting queries are raised regarding the name by which Jaffna was known and the meaning of the name is explained. Reference is also made to the imperial appellation of Arya Chakravarti. Gnana Prakasar, with recourse to Portuguese and Dutch records, concludes that the independent sovereignty of Jaffna was lost by 1561. Three kings held sway from 1450 to 1467, 1467 to 1478, and from 1478 to 1519. Sankily or Sekarasasekaran ruled from 1519 to 1561.

Inter alia evidence from foreign writers is examined critically and the greed of the Portuguese officials is contrasted with the fearless attitude of the Jaffna king.⁶⁶ The relations of Sankily, with Mayadunne and the Kandyan king, against Bhuvanabahu of Kotte and the intercourse with South India, especially, with the Nayaks of Tanjore are interpreted. The intractable Vanniyars, or chieftains, and their connection with the ruler of Jaffna is analysed. The audacious piratical acts of the Jaffna King against the Portuguese and Sankily's shrewdness and tactics in war are revealed. The Portuguese planned to colonize Jaffna with persecuted Christians from South India, assailed by Vijayanagara, but, since the battle ended indecisively in a truce, the colonisation scheme failed.⁶⁷ Owing to the strategy of Sankily the expedition was disastrously defeated; after numerous reverses the Portuguese withdrew.

Puvi Raja Pandaram, or Pararasasekaram, reigned between 1561–1565 but was displaced by Sankily. The former was nominally king and Sankily, unsuccessfully, attacked Mannar. After Sankily and

Puvi Raja Pandaram, Kasi Nayinar became king — evidently from royal lineage but with no right to the throne. Hence, there followed turmoil and the Portuguese intervened invited by the inhabitants. Although Kasi Nayinar was imprisoned and someone else was enthroned instead, the former regained power.

Later, at Mannar, with the peoples' approval the Portuguese elevated Periya Palle to the throne in 1570 and up to 1582, when Puvi Rajan was ruling. Although Periya Palle received the support of the Nayak of Tanjore against the Portuguese at Mannar he could not dislodge them.

Puvi Raja Pandaram (Pararasasekeram) 1582—1591, was opposed to Christianity and, Queros states, was, like Sankily, a foe to the Portuguese.⁶⁸ But, in spite of onslaughts on the Portuguese at Mannar, assisted by the corsairs of Malabar, he succumbed to an expedition under Andre Furtado. Furtado recalled the citizens, induced the Mudaliyars to swear allegiance to the king of Portugal promising to safeguard their liberties and customs. Later Pararasasekeram Pandaram, originally Edirmana Sinha Kumaran, who was saved from slaughter by Simao Pinhao,⁶⁹ was proclaimed king (1591—1615).

Naturally, grateful to the Portuguese he favoured them. The Portuguese had their way but to the dislike of the Mudaliyars and leaders, who plotted to replace Pararasasekeram by a prince at Rameswaram, fostered by a select militia of Moors, Badagars and Maravars, under the protection of the Nayak of Tanjore and Wimaladharama of Kandy. Aware of this conspiracy the king sought the aid of the Portuguese in Mannar. In spite of his unpopularity with the Mudaliyars and the people the Portuguese protected him.

But he was a double dealing figure. Sympathetic towards the Sinhalese king he permitted South Indian soldiers to wend their way to Kandy, disguised as mendicants, through his territory. The viceroy was acquainted of the duplicity of the king but since the Portuguese were engaged in more serious matters they ignored his treachery. However, the king was plagued by the exactions of unscrupulous officials and soldiers at Mannar. He appealed to the viceroy for relief but even the viceroy could not deter the avaricious Christian local officials. Generally, Pararasasekeram was well disposed towards the Franciscans and Christians; Church construction and other religious propagational activities were permitted.

He was succeeded by Dom Constantino a three year old ruler; but real power lay with Sankily Kumara, a nephew of Pararasasekeram. During 1615—1619, although, Arasakesari Pandaram, an elder brother of the late king was nominated governor, Sankily Kumara, conniving with another relation from regal lineage, had the governor murdered. Arasakesari, the famous poet, wrote the *Iraku Vamisa*m. In August, 1616, the Portuguese arrived to confirm the regency of Arasa Kesari at Mannar and in the disturbed conditions they would have seized the throne but other affairs attracted them. Later, when they asked for the last testament of the late ruler, Sankily Kumara said that there was none, but he assisted them against a ruler in South Ceylon, who was an ally of the Nayak of Tanjore. Therefore, the Portuguese confirmed Sankily as governor. He had to aid in the spread of Christianity and assure that enemies of the Portuguese would not be entertained.

The people and the Mudaliyars, however, could not be won over by Sankily. They were suspicious and awaited

the adulthood of Pararasasekeran's son. The Mudaliyars rebelled but were overcome by Sankily, helped by the Portuguese and the Nayak of Tanjore. The receipt of assistance from Tanjore, aroused the suspicion of the Portuguese, who had more than one reason to doubt the fidelity of Sankily—his assistance to the Kandyan king, non-payment of tribute properly and his earlier actions.

Finally, to collect the tribute came Philipe de Oliveira determined to attack Sankily, who fled. But he and his retinue were arrested and he was deported to Goa. Thus was Jaffna reduced to subjection.⁷⁰

The final fate of the royal house of Jaffna was sealed between 1620—1624. Oliveira's occupation was resisted first by the Karaiyars unsuccessfully, though helped by Tanjore. These troubles in Jaffna alarmed the Captain General at Colombo who despatched Luis Teixeira de Macedo of the Seven Korales. Teixeira acted with barbarous cruelty but even then opposition was not easily or rapidly overcome. Skirmishes continued; the Tanjore Nayak assisted in them. In spite of waxing and waning fortunes finally the Portuguese successfully established their headquarters at the royal seat of Nallur, where despite the pleas of the people, the great temple was razed.⁷¹

Tanjore, which invariably assisted Jaffna, assumed it to be a vassal kingdom. Yet another skirmish occurred near Puttur but the Portuguese, employing guile and force, routed the opponents and beheaded the "would be" ruler of Jaffna. The captives were auctioned, a commonly prevalent practice. Wars waged for restoring the local dynasty failed; the country was devastated and depopulated. Eventually the inhabitants had to reconcile themselves

to live under a foreign power—thus ended the rulers of Jaffna.

Gnana Prakasar, thereafter, deals with the fate of the rest of the royalty and nobility. Conversions followed and in 1620 Sankily Kumara was executed, after being baptised, in Goa. The royal descendants were educated in Portuguese institutions. The successors to the throne had to bequeath their right to rule Jaffna to the king of Portugal. While some of the royalty were sent to Portugal, a large number of the nobility remained. Those foreign brahmins, who did not wish to become Christians, were expelled from Jaffna. Mudaliyars, arachchies temple brahmins, vanniyaars, adigars, and princes were Christianized. Pattengatties, Karaiyars, and even children, under eleven years of age, were baptized. Thus were the influential leading figures converted. Accordingly, as in European politics the religion of the ruler became the religion of the ruled.⁷²

A difficult undertaking in tracing the history of the kings was accomplished methodically and, at times, Gnana Prakasar differed from learned scholars like Paul E. Pieris adducing sufficient grounds for doing so. To a study of the modern history of Jaffna, reference to this publication proves essential.

Some of the articles written by Gnana Prakasar, which refer to the Portuguese period, could be dealt with, briefly. In "The Three Christian Princes of Ceylon,"⁷³ Gnana Prakasar attempts to solve a problem about which another scholar, Fr. S. G. Perera,⁷⁴ had concluded the identification of the kingdom in Sri Lanka from which three princes had been converted to Christianity in 1544 as Kotte. Gnana Prakasar scrutinises this problem, referring to several sources, but could not resolve certain

doubts, owing to different difficulties, which he outlined. However, he disputed the correctness of the earlier conclusion of Perera, that the princes hailed from Kotte and supports his contention reasonably. Gnana Prakasar asserts that these figures were from Jaffna, quoting arguments in favour of it, basing them on sources, and disputes the validity of the theories, hitherto advanced. A knowledge of the period and the historical reasoning of the writer are clearly demonstrated.

The article, on, "Portuguese in Tamil", ⁷⁵ is of a limited interest to the student of modern history, although it deals with an important influence of Portuguese rule in local society. Tennent, he says, had mentioned that the Portuguese language remained in a corrupted form in the vernacular tongue of the middle classes in towns of importance, long after the Dutch rule disappeared. ⁷⁶ Gnana Prakasar affirms that this was true even during his time. ⁷⁷ Indigenous spoken language was more indebted to Portuguese than to any other foreign language. This is illustrated by quoting a collection of Portuguese terms, which were in vogue, or were used in Tamil. It is known that Gnana Prakasar's point of view is correct. The Portuguese influenced the language and culture of the Tamil people, and, in modern social history, this is important.

The article, "Sources of the Yalpana Vaipavamalai" ⁷⁸ has an interest in some respects, to the student of modern history, especially, the third section of it, which contains the lists of kings down to Pararasasekeram. According to Gnana Prakasar the author of the work had depended on oral information and tradition for the construction of this section. Consequently, there were glaring inaccuracies in the information on the kings of the Portuguese period of Ceylon history.

The critical and corrective analysis of the work exhibits a modern and scientific approach to an examination of source material. ⁷⁹

The articles on "An old Tamil poem on a Christian Shrine" ⁸⁰ and on "The Church of the Palavelis" ⁸¹ are also valuable for gaining an insight into Christianity, in modern times, in Jaffna. The poem sheds light on early Jesuit activity in Jaffna and even in other places like Colombo. It is a panegyric on St. James of Kilali, a little village on the Jaffna lagoon, about seven miles east of Chavakachcheri. Kilali was a place of pilgrimage around 1640 and remained to be so. From 1647 the Paravars appear to have been connected with the church and the hamlet till the early days of British rule. This church possessed a car or chariot; a singular instance of the connection of such a chariot with a Catholic church in Sri Lanka. Gnana Prakasar differs with the opinion of J. P. Lewis ⁸² with regard to certain significant details about the church and although the article is more a history of the shrine, the influence of the Portuguese, the persecution of Catholicism by the Dutch, and the revival of the popularity of the pilgrimage under the British, which are discussed help in understanding the modern period.

"The Church of the Palavelis", is strictly composed of comments on the Foral of Jaffnapatam, presented by Paul E. Pieris. ⁸³ Using a source of information in Lisbon, he adds to the information furnished by Pieris and from this material and other sources Gnana Prakasar identifies this church with one at Navanthurai in Jaffna. It reveals the work of the Dominicans in Jaffna too.

Two other articles have a slight on the modern history of Jaffna. The essay entitled, "Some Ruins in Jaffna" ⁸⁴

provides information about Portuguese buildings with other useful data. At Chavakachcheri market, there had been a Portuguese church and vicarage, to which Baldeus⁸⁵ had referred. Later, the Protestants used the same place for worship and according to tradition a temple had been at the site. He gives interesting details about the temple, and it shows the characteristic of a modern scholar, who inquires, sifts oral evidence, seeks and finds, and then presents his research clearly convincingly. That the Portuguese built churches on the sites of Hindu temples and later the Dutch used those places of worship is a well proven truth.

In Varany on the Kodikamam-Point Pedro road a low mound, called Sankiliya tidal or Sankily's mound, is surmised by Gnana Prakasar to have had connections with the famous Sankily of the Jaffna kingdom. As the writer could gather little about it from folk memory he posits the view that it may have been a hiding place of Sankily, when he was dislodged by Constantino de Braganza from his stronghold at Kopay; in 1560, where he sought refuge after abandoning the palace of Nallur.

In the other note on, "Sankily's Fortress at Kopay",⁸⁶ written earlier, Gnana Prakasar gives an account of Sankily's flight from his palace at Nallur in 1560, when the Portuguese under Braganza invaded Jaffna. The king burnt his palace, according to the official Portuguese historian, Diego de Couto,⁸⁷ and a description of it then given-valuable to the historians of modern Jaffna.

In the prolific writings, by Gnana Prakasar, dealing with various aspects, folklore, customs, etymology, language, lexicography and other subjects there are references and material helpful to the

historian of the modern period. In writing in an eclectic manner he was following a practice that was current among scholars drawn from various groups; administrators, ecclesiastics and others, who were indulging in research studies then. For example, in an article, "More Customs and Ceremonies in the Jaffna District",⁸⁸ he states that three crosses were drawn over the heap of grain when winnowing, which he plausibly suggests could date only from the time of the Portuguese period.

Finally, an analysis may be made of another important interesting article on the modern period—"Nallamappana Vaniyan and the grant of a Mudaliyarship",⁸⁹ during Dutch rule. Gnana Prakasar had studied a Tamil ola (palm leaf manuscript) of 1781, conferring the title and privileges of a Mudaliyar (chief) on Alvayinar Kanta Udaiyan of Vilankulam. The text in Tamil, is reproduced and translated.

A Vellala (member of the higher farming caste) is granted the title of "Ticavilanka Nayaka Mutaly" and, because of his request, the office of Mudaliyar of Kilakkumulai division. It is ordained that the udaiyar (or headman of the second grade) Kankany, Ajutante, Mottakar, Panikkar, respectable farmers and land-owners, Talaiyar, Paddankaddis, and others should acknowledge him as Mudaliyar, respect and call him so.

His functions are defined — adjudication of lawsuits presented from that division, levying and receiving from delinquents a fine not exceeding five pon and in the case of low caste men, who could not pay they could be tied to a tree and lashed twentyfive times under the waist.

Those in the "Elephant Island," and the rest, in government service, should obey him. As a special favour the official is exempted from paying the land tax on

one Kamam of his rice cultivation, and on one pulo of kurakkan (a short of dry grain) cultivation and he was entitled as well to the uliya (free) service of five coolies.

The mudaliyar enjoyed certain privileges on auspicious and joyous occasions. His house could be furnished with a ceiling of white cloth, the roof could be covered, twentyfour poles of the pandal (shed) could be decked in white and white ceiling used. White cloth could be spread where he sat for Kalam, palakai and over his chair; Torches during the day, a canopy, a flag, the firing of guns, music and the use of drums were to be furnished. When he sits and eats, when attending at temple festivals and marriage feasts, white cloth could be utilised.

On the occasions of Adi, Kartikei, New Year, and Thaipongal (occasions important to Hindus) washermen were required to attend to tying a white cloth, a paraiyan (a lesser caste person) should beat the drums while the five serfs, the blacksmith, the carpenter, barber, washerman and paraiyan, were to discharge various services, when required, but receiving fixed gratuities.

The document was written according to the orders issued by Paranirupasinka Mutaly. Gnana Prakasar ventures to interpret some of these several interesting but intriguing data and contributes towards a general understanding of the history of the Vanniyars and particularly of Panakama pattu. In the earliest days of the Dutch the Vanni, a vast district, was divided into six pattus. The pattus are named and the area is denoted.

Ryklof Van Gocus⁹⁰ in his Instructions to the Governor of Sri Lanka (1656—1663) mentioned that the Vanni was conquered by the kings of Jaffna and sub-

jected to be a tributary, a position true of Portuguese times. The Dutch made it a part of the district of Jaffnapatam, under the government's sway, yet not with entire sovereignty. The Vanni rulers were as described by Thomas Van Rhee⁹¹ in a Memoir to Gerrit de Heere,⁹² "standing with one foot on the Co'sland and other on king's territory"⁹³—the Kandyan king's and were constantly a menace to the Dutch as they had been to the Portuguese. They often refused tribute, land rents, and some would not answer the summons of the Commandeurs, especially, "Cayla Mannia," the chief of Panankaman, the wealthiest. He had not presented himself before the Dutch authorities in Jaffna for about twelve years when Van Goens wrote in 1658. After his death in 1678 affairs in Jaffna, respecting the Vanniyars, improves; the obstinate "Cayla Mannia" was succeeded by his grand nephew Cayalanear who swore allegiance to the Dutch Company. With the submission of this predominant Vanniyar the rest followed suit, even the "old scoundrel" Punnipillai tendered, in security, two tuskers.⁹⁴

The Vanniyars had meted out capital punishment; the Chief of Panankamam executed a lascoreen and the Dutch dared to do nothing.

The fear that the Vanniyars might revolt and align themselves with the Kandyan king compelled the Dutch to declare that one of them should remain a hostage at Jaffna, each taking turns to do so. Even in the cidade of Jaffna the Vanniyars conducted themselves with regal dignity. A guard of honour was assigned but apparently more to watch them, by the Dutch. The Principal Secretary of State in 1765 referred to them as "princes" under the Dutch.⁹⁵ The commandeurs summoned them and "tom-tom

beaters" (drummers) greeted and accompanied them with music. The Vanniyaars insisted on the honours and on an occasion refused to attend a durbar since the "tom-tom beaters" had not been despatched to welcome them.

The Vanniyaars acted autonomously and in dignified manner but the Dutch thought differently. In 1697 in the Memoir of Hendrick Zwaarderoon⁹⁶ they are referred to as subjects of the Company and ordinary Vellalas, who had become conceited imagining that the title of Vanniyar invested them with importance and honour and although they received it from the Company that they need not respect the Company or the authorities in Jaffna. They doubted whether it was necessary that they should signify their obedience by appearing before Dutch officers. Evidently, the Vanniyaars were able to assert independence, while the Dutch did not want to reconcile themselves to this de facto position.

By 1697 the Vanniyar of Panankamam was pre-eminent among those of the six pattus. These chiefs bore the title of Don and some had Christian names. Panankamam, was the largest division and Don Philip Nallamappanan the most formidable. In 1675 he started collecting the profits from the rice in Karachchy or Parrendanwelly, paying only two young elephants as annual gratuity. Since the Dutch did not receive all the elephants subsequently, an adigar was appointed to urge the Vanniyaars to execute their obligations which the Dutch desired of them.

The family of Nallamappanan was nominally Christian. His son was admitted to the seminary to please the Dutch but as the Governor left he withdrew the child on some pretext. The young boy, in disguise, had made offerings at temples

even when he was learning Christianity ostensibly. Gnana Prakasar correctly states that the Christianity of the Vanniyaars was feigned. The title "Don" is traced to the Portuguese "Dominus" meaning Lord. The Portuguese had sold the title to gain money explaining that someone ennobled and appointed as head over others should possess a mark of distinction. Later, the Dutch continued to sell the title for fifty, twentyfive and even ten dollars thus cheapening its value, while the Portuguese had collected much money through this device. It is suggested that the title of Mudaliyar too was sold and hence to have obtained it the recipient would have paid.⁹⁷

When Gnana Prakasar wrote the descendants of the Vanniyaars of Panamkamam were dispersed at Vannarponnai and Navandil. In the true fashion of the curious historian he had collected information on the geneology of these Vanniyaars but critically suspects the traditional geneology, which had been supplied.

Succession among the Vanni rulers seems to have been in the line of the females. The year in which this particular title of Mudaliyar had been granted, 1781 the Vanniyaars were in open revolt. Hence a Vanniyar himself gifted the title to another. Only in 1782 were the continuous conflicts brought to an apparent settlement by the combined vigorous efforts of the Dutch, who routed the Vanniyaars and reduced the district at least to an outward semblance of submission—so recalcitrant were the Vanniyaars, which is confirmed in later studies.⁹⁸

The independent spirit of the people of the vanni is evident, for, nowhere did the Dutch meet with such determined resistance; a Vannicci, or princess had to be subdued through guile and taken prisoner to Colombo. Gnana Prakasar

quotes the interesting tradition regarding her capture and subsequent release, but he admits that it is difficult to verify the authenticity of the account without the publication of more Dutch records. However, this episode exemplifies the indomitable nature of the Vanniyars.

Gnana Prakasar points out from a study of the ola that the chief is appointed not merely a Mudaliyar but also a president of the village tribunal in Kilakkumulai in Panankamam pattu. The different categories of persons subject to his authority are enumerated but it is unable to identify all of them. The Mottakar were masters of the hunt, the Panikkamar were elephant trappers, the potia kamakkarar were landlords, the Talaiyar were assistants and labourers, acquiring the art of capturing elephants carrying with them spare ropes or talai and the paddankaddimar were chief of the fisher folk (which is correct) surmises Gnana Prakasar. Pon was equal to ten fanams while five workers in the chief's kamam and pulo were exempted from paying polltax and rendering state service.

He proceeds to explain similarly the distinctive marks of honour and privileges conferred on the Mudaliyar, and endeavours to explain the terminology used. The Mudaliyar, was entitled to the use of torches, a canopy, a flag, trumpets, drums (nakasuram) and a fan and other honours. Gnana Prakasar renders a great service to the student of modern history in interpreting these terms.

Finally, he refers to the services due from the feudatories and the chief of the eighteen types of services usually enumerated are given. Importantly, he indicates that no one serves as a slave, even the paraiyan, but as a serf providing services to his chief in return for portion of the

latter's produce and for perquisites on occasions and not gratuitously. He concludes, therefore, that even the despised paraiyan is not of a lower order than those of certain other castes in this respect.

Gnana Prakasar's study of this document evidently is valuable for an understanding of the Vanniyars, whose history is still a fertile field of research to scholars of modern history. Their relationship to the Dutch, their connection with the Kanadyan kings, which is hinted at, their autonomous resistance to subservience which later studies confirm and the other details discussed are indubitably contributions to a comprehension of the modern period of the history of Sri Lanka.

It is evident that Gnana Prakasar ranks among the pioneers of the modern history of Jaffna. Not only have his studies enlightened us about the period, since contact with the West was established, they also possess the characteristics of a modern historian's approach. His researches laid bare difficult to know historical facts in a perspective of historical judgment. He could not reveal all historical truth regarding the modern period but, with historical truthfulness and discernment, he wrote what he found out. Gnana Prakasar's studies revealed little known or unknown facts. "The historian without his facts is rootless and futile; the facts without their historian are dead and meaningless".¹⁰⁰ Judged accordingly Gnana Prakasar was a scholar of history and in his publications on the modern period of Jaffna and Sri Lanka, "there is a continuous process of interaction between the historian and his facts, an unending dialogue between the present and the past",¹⁰¹ which is history. The analysis of his writings on the Portuguese and the Dutch eras establishes his claim to be reckoned as a research student of the modern history of Jaffna and the Island too.

"Studies do not have to be right to be enormously useful. Even error has its uses. The maps of the world drawn by medieval cartographers were so hopelessly inaccurate, so filled with factual error, that they elicit condescending smiles today when almost the entire surface of the earth has been charted. Yet the great explorers could never have discovered the New World without them. Nor could the better, more accurate maps of today have been drawn until men, working with the limited evidence available to them, set down on paper their bold conceptions of worlds they had never seen."¹⁰² Likewise, the early gropings of Gnana Prakasar contributed

towards better studies later in the history of the modern period of Jaffna.

Moreover, Gnana Prakasar was an individual human being. Like other individuals he was also a social phenomenon, both the product and the conscious or unconscious spokesman of the society to which he belonged; it was in that capacity that he approached the facts of the historical past.¹⁰³ Gnana Prakasar's works mirrored the society in which he worked; yet their value today remain, as early research on the modern period of Jaffna and Sri Lanka.

NOTES

1. S. Gnana Prakasar : *A History of the Catholic Church in Ceylon I. Period of Beginnings 1505—1602*. (Colombo, 1924.)
2. Donald Ferguson and Paul E. Pieris are two wellknown Scholars and have published widely.
3. S. Gnana Prakasar : *op. cit.* Chapter I. pp. 1-12.
4. Recently scholars like Professor T. B. H. Abeyasinghe and Dr. C. R. De. Silva have published research studies. Yet there is enough work to be done on the "Portuguese period".
5. S. Gnana Prakasar : *op. cit.* p. 12;
6. *Ibid.* p. 15.
7. *Ibid.* p. 23
8. Tikiri Abeyasinghe - *Portuguese Rule in Ceylon, 1594—1612*, (Colombo 1966)
- C. R. De. Silva : *The Portuguese in Ceylon, 1617—1638*, (Colombo. 1972)
9. *Ibid.*
10. S. Gnana Prakasar : *op. cit.* p. 37.
11. This is evident in the numerous studies of Professor C. R. Boxer, an authority on Portuguese history : also see S. Gnana Prakasar : *op. cit.* p. 48.
12. S. Gnana Prakasar : *op. cit.* pp. 61-69.
13. *Ibid.* pp. 70-80.
14. *Ibid.* p. 82
15. See publications by C. R. Boxer.
16. Even today the history of the vanniya's fascinates the historians and the research studies made are many.
17. S. Gnana Prakasar : *op. cit.* p. 94,
18. *Ibid.* p. 96.
19. Tikiri Abeyasinghe : *op. cit.* p. 206.
20. S. Gnana Prakasar : *op. cit.* p. 127
21. *Ibid.* p. 130; C. R. De. Silva; *op. cit.* p. 243.
22. S. Gnana Prakasar : *op. cit.* pp. 116-117; for a discussion, see Tikiri Abeyasinghe: *op. cit.* pp. 205-206.
23. S. Gnana Prakasar : *op. cit.* pp. 61-69
24. *Ibid.* pp. 130, 133,
25. *Ibid.* pp. 133-134.
26. *Ibid.* p. 137.
27. *Ibid.* p. 137.
28. *Ibid.* p. 138.
29. *Ibid.* pp. 140-152
30. *Ibid.* pp. 140-153
31. *Ibid.* p. 154
32. *Ibid.* p. 155
33. *Ibid.* pp. 168-170
34. *Ibid.* pp. 168-170
35. *Ibid.* p. 178
36. *Ibid.* p. 182
37. *Ibid.* pp. 190-196
38. *Ibid.* p. 216
39. *Ibid.* p. 219
40. *Ibid.* p. 219
41. *Ibid.* 225
42. *Ibid.* p. 225
43. *Ibid.* p. 231
44. *Ibid.* p. 231
45. *Ibid.* p. 231
46. *Ibid.* p. 231 pp.
47. *Ibid.* p. 237
48. *Ibid.* p. 250
49. See Tikiri Abeyasinghe: *op. cit.* for a balanced view.
50. S. Gnana Prakasar: *op. cit.* p. 225.

51. *Ibid.* p. 261
52. *Ibid.* p. 264; Tikiri Abeyasinghe: *op. cit.* pp. 197—198
53. S. Gnana Prakasar: *op. cit.* p. 267 p. 12.
54. *Ibid.* p. 268
55. See Tikiri Abeyasinghe: *op. cit.*; C. R. De. Silva; *op. cit.* and the studies of C. R. Boxer
56. Tikiri Abeyasinghe: *op. cit.* p. 226.
57. *Ibid.*
58. *Ibid.* quoted from C. R. Boxer.
59. S. Gnana Prakasar: **Catholicism in Jaffna—A brief sketch of its history from the Earliest Times to the Present Day.** (Reprinted from the "Jaffna Catholic Guardian") (Colombo, 1926.)
60. *Ibid.* pp. 12—13
61. See **St. Patrick's College, Jaffna. 125 year Celebration volume.** (Jaffna, 1975) p. 26, for a brief account of Rev. Dr. Christopher E. Bonjean (1868—1883) and his efforts in the educational sphere.
62. *Ibid.* p. 27, for a similar account of Rev. Dr. Henry Joulain (1893—1918) and his activities in the educational field; S. Gnana Prakasar: **XXV Years of Catholic Progress—The Diocese of Jaffna under the Episcopate of Henry Joulain.** (Ceylon, 1925)
63. S. Gnana Prakasar: **The Kings of Jaffna during the Portuguese period; of Ceylon History.**
64. See S. Gnana Prakasar "Sources of the Yalpana Vaipavamalai" **Ceylon Antiquary and Literary Register, (CALR), Vol. VI Part III Jan. 1921 (Colombo)** pp. 135—141.
65. H. W. Codrington was a pioneer historian of Sri Lanka and has published many studies. He belonged to the public service.
66. S. Gnana Prakasar: *op. cit.*
67. *Ibid.*
68. Queros—famed chronicler of "The Spiritual and Temporal Conquest of Ceylon", which provides valuable information about Portuguese activities.
69. S. Gnana Prakasar: *op. cit.*; Simao Pinhao, a celebrated soldier who fought on behalf of the Portuguese.
70. S. Gnana Prakasar: *op. cit.*
71. *Ibid.*
72. Before the Peace of Westphalia in 1648 the condition in Europe was like this.
73. S. Gnana Prakasar: "The Three Christian Princes of Ceylon"—**CALR, Vol. IV. Part I July, 1918 (Colombo)** pp 59—61.
74. Fr. S. G. Perera.
75. S. Gnana Prakasar: "Portuguese in Tamil"—**CALR Vol. V. Part II. Oct. 1919—1920. (Colombo)** PP. 70—77.
76. *Ibid.*
77. *Ibid.*
78. S. Gnana Prakasar: "Sources of the Yalpana Vaipavamalai"—**CALR Vol. VI. Part III, Jan. 1921 (Colombo)** pp 135—141.
79. *Ibid.*
80. S. Gnana Prakasar: "An Old Tamil Poem on a Christian Shrine" — **CALR Vol. III Part III, Jan. 1918 (Colombo)** pp. 187—192.

81. S. Gnana Prakasar : " The Church of the Palavelis " — **CALR Vol. IX, Part II, Oct. 1923** (Colombo) p. 115.
82. J. P. Lewis — a civil servant who devoted much attention to study and publication on Ceylon.
83. Paul E. Pieris — distinguished judge and scholar of repute.
84. S. Gnana Prakasar : " Some Ruins in Jaffna " — **CALR Vol. VII, Part II, Oct. 1921 — 1922** (Colombo) pp. 118—120
85. Baldeus — His account, which was published is of great value to study conditions in Ceylon during the Dutch period. He was a Christian minister.
86. S. Gnana Prakasar : " Sankily's Fortress at Kopay " — **CALR, Vol. II, Part III, Jan. 1917** (Colombo) pp 194—195
87. Diego de Couto — wrote about the Portuguese in Ceylon, and thereby provided data for later scholars.
88. S. Gnana Prakasar : " More Customs and Ceremonies in the Jaffna District". **CALR Vol. III 1917—1918, Part I: July 1917** (Colombo) pp. 41—43
89. S. Gnana Prakasar : " Nallamappana Vanniyar and the grant of a Mudaliyarship " — **Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society, 1936, (Colombo) 1937 Vol. XXXIII No. 89, Part II, III and VI pp. 217—231**
90. Ryklof Van Goens — a Dutch administrator
91. Thomas Van Rhee — a Dutch administrator
92. Gerrit de Heere — a Dutch official.
93. S. Gnana Prakasar : **op. cit.**
94. **Ibid.**
95. **Ibid.**
96. Hendrick Zwaardcroon—a Dutch official.
97. S. Gnana Prakasar : **op. cit.**
98. See later studies published in recent times on the Vanni and the Vanniyars by some leading research scholars.
99. S. Gnana Prakasar : **op. cit.**, even later on, the "fisher headmen" were referred to as **pattengatties.**
100. E. H. Carr : **What is History?** 1965. (England) p. 30
101. **Ibid.** p. 30
102. Alvin Toffler : **Future Shock** 1971 (USA) p. 6
103. E. H. Carr : **op. cit.** P. 35

*"I mention that we (Tamils and Sinhalese) are
all One people, ethnically."*

—Swami Gnanapragasar

THE MISSIONARY "AD PAGANOS"

—ASSESSMENT OF HIS
SPECIAL APOSTOLATE

Rev. Fr. F. J. Stanislaus, o.m.i.
B. A. (Hons.), M. A. (Lond.), Dip. in Ed. (Ceyl.)

(a) CONVERSION AND EMANCIPATION

It is usual to extol and idolize figures of eminence in connection with Birth Centenary review. A correct historical, sociological and evaluative analysis may enhance perspective than sheer adulation of personages. It is in this context that one has to assess the apostolate of Gnanaprakasas the Missionary 'ad paganos'. To attribute apostolic zeal is to over emphasise only one aspect. One might pose the question as to why his conversion work centred round predominantly the schedule castes. A brief historical survey of the Legislative Enactments for the abolition of slavery in Ceylon in the 19th century forms a relevant background. Slavery was abolished in the British Empire in the 18th and 19th centuries urged on by the Evangelical movement. A leading figure was Wilberforce. The points salient in connection with Slave Emancipation in Ceylon was the initial proclamation of the 15th January 1799. Since then, piecemeal regulations were enacted in 1818, 1820, 1821, 1837, 1842 for the abolition of slavery comprising the three castes Kovia, Nalluwa and Palla of the Jaffna and Trincomalee districts. The legislation of 1842 extended this emanci-

pation to the entire then maritime provinces. In Dec. 1844 law was passed for the total abolition of slavery. On 7th August 1845 it was tabled in the Legislative Council, 'The Queen regards with pleasure the entire abolition of slavery throughout the colony' and thus received her sanction. The feudal lords of Jaffna somehow or other evaded these laws in spite of police arrests and court convictions (Co. 57 Vol. 10 & 12, Meeting of the Legislative Council of 15th Aug. 1842, of Dec. 2nd & 9th of 1844 and 7th Aug. 1845). Although from 1844 the law was in force, it was observed more in the breach than in the letter. When Gnanaprakasas started his missionary activities he concentrated more on the Nalluvar and Palla communities as the statistics of the 37 churches he founded show.

Nalluwa	12	Thurumpar	4	Parayar	2
Palla	10	Common	3	Vellala	1
Mixed	4	Kurukular	1		

Of the 37 churches 26 consisting of these two slave castes form 70.3%. The Thurumpars were born Catholics. The Parayars were outcastes not slave castes and had two centres. Even the other 3 common churches contain a fair sprinkling of these two communities and a marginal number

of them attended the Thurumbar Churches as well. If these were to be calculated as mixed then the percentage increases from 70.3 - 89.2. In terms of schedule castes the percentage is 94.6. The solitary church for the Kurukula community was at Madduvil South with hardly five families converted. The rest were residing at Chavakachecheri at Kudakarai along the coast for occupational purpose and they were not converts.

Because these slave caste communities were harassed by others the missionary perhaps capitalised this situation. That they came 'en masse' to embrace Christianity for the ideal it presented or to attribute exclusive zeal to the missionary, is to over simplify matters. Gnanaprakasas found the ground fertile for emancipating them socially, economically and educationally, provided they embraced Catholicism. Figures of such converts estimated over 3000 are quoted but statistics of those who had lapsed are conveniently absent and some actually did. But Gnanaprakasas was a firm believer in the theory of Missiology and of the axiom of Francis de Sales that one soul is good enough for a diocese. Instances of this type are many.

One has only to single out the case of Anjananthalvu (Vannarponnai) to prove another point. Two were convicted of murder one Senathiraja and another his companion — the Murder was of Pandarakulathady Muthan in 1925, Gnanaprakasas appealed to the Governor for reprieve of the convicts with the proviso that if granted the local community would all become converts and this they did. This created a furore in the dailies. The Church erected there was called 'கொலை தீக்கு மாதா' Our Lady of Ransom from the Gallows. Hence reasons and motivation for conversion were complex. In the

analysis of this complex issue it is not one's intention to minimise other contributory factors namely, the efforts he had to make to raise the necessary funds for various purposes, the protection of the law he had to seek in times of crises and when the law was very much in his favour; above all the resourcefulness of extraordinary courage, self-reliance and arduous enterprise the man himself had to brave in spite of countless difficulties. At that time opposition mounted so high that even his superiors began to entertain doubts as to the final outcome.

b) CATECHISTS

His Catechists were of mature personality about whom much could be said pro and con. They were normally briefed by the head about the various aspects of missionary activities and received on the job training under his supervision. Almost all to a man were devoted and loyal to him. But when in outstations, some followed the maxim, 'When you are in Rome do as the Romans do'. They may not have been paragons of virtue but the permissive and relaxed moral norms in some outstations postulated their presence as a leveller with due exception to their weakness too. They did rally round some converts. As to what motivation they offered them depended on circumstances. There was an intrepid catechist who stood through thick and thin of Gnanaprakasas's earlier encounter with the upper strata of society. He was instrumental in many embracing the faith and was shrewd in leading them to the missionary who termed him a 'hunting dog' வேட்டை நாய். That part of the job he did excellently, for if the booty had not been snatched in time, it would have been devoured. Instructing and edifying the converts were alien to him. The sacraments and Sunday obligations were outside

his observance. God in his mercy is sure to reward such a faithful servant who had risked his life many times in perilous apostolic errands. In shining contrast to him stands out another, one Mathias, an exemplary Catechist, a Francis Xavier. But the genius of Gnanaprakasara was to spot them out for specific roles according to the character and outlook of the individuals.

c) TEACHERS

It was a common sight on the 1st Saturdays of the month to see all the teachers gather at Tinnevely to receive their pay packets. Although the salary was drawn from the General Manager's Office the distribution was from the headquarters. From the teachers he would gather detailed information of all that transpires in the outstations. There were some dedicated ones who shared in his apostolic ideal and sacrificed their working days in their respective schools and when necessary even their week ends. The boss perhaps exacted too much from them and others, without understanding their share of responsibility to their own families. Public criticism of the indifferent was not expected to bring out the best results. Exceptional stars there were and these enhanced the work of the missionary.

d) LAY APOSTLES AND BENEFACTORS

Other Lay Apostles and benefactors were from the traditional Catholic parishes. Many devotees came to his aid in gathering people and organising Novenas in pilgrim centres and for feasts at Tinnevely and other outstations. Chevalier P. Moses is highly spoken of in these circles. They organised charities too among the locals, predominantly along the maritime belt and other flourishing parishes in the interior. With their collections and the response to his appeal from abroad, he was able to erect stone built churches at

Navatkully, Pandianthalvu, Tinnevely and in a few other places. There were many philanthropists. To instance one of their calibre was Dr. and Professor Karunaratne who financed the construction and completion of the church at Madduvil North, a medium and compact edifice. Numerous were the anonymous benefactors whose names are written in the Book of Life. The generous benefactions of the Bishops who took deep interest in the pagan mission were on official level with Bishop Joulain in the lead.

e) DOMESTIC PROBLEMS

As opposition from outside died down, chiefly during the last lap of his life, domestic problems became more intricate; feuds and internecine strife became acute and rampant within the same community and this needed more difficult handling on the part of the missionary and more tact and diplomacy. Though he solved many a case, yet, he relied on Fabian tactics for passions to cool and tempers to allay. But when it came close on heels of festive rounds, it was problematic. His old morale was weakening and he negotiated through the abler of his assistants and the catechist whom he considered suitable. A case was at Urumpiray, the place of his predilection, in 1946. The whole village had gone berserk destroying each others crops, mutilating individuals and creating havoc and panic. The assistant was placed in a quandry. It was no easy task to conduct novenas in such a belligerent atmosphere. An occasion of this type was a good training ground to the assistant to commandeer all his wits, intellectual, moral and diplomatic resources. Well, the Novena was gone through, though a major alteration occurred the 2nd day. The chief pastor was always ready to shower credit on a successful enterprise of that nature. About this period, he was receding more and more into the background with declining age and the enor-

mity of his literary work chiefly the Lexicon, providing more scope to his auxiliaries.

(f) PERSONALITY

It was enigmatic that he should have succeeded where many a charismatic one has failed. The personality of the man was typical of his stature and forthrightness. He was exacting in many respects, perhaps the outcome of his scholarly research. But when applied in the context of his apostolate he might have appeared arrogant and haughty. Because of his class complex in dealing with the lower strata of society in the ministry there was bound to be a transfer of the same attitude in his contacts with the educated and with the members of the other classes. He had certain fads which he imposed on others when it came to paying the usual obeisance to a priest, recognised as Ordinary in his earlier days but was paying diminishing returns in the last years of his life, when there was social awareness and self-consciousness at large. His stance was perhaps misrepresented as overbearing. All the faithful belonging to any church in the diocese had to conform to his ritual introduction. This struck a strident note in his apostolate. Of course with intellectuals seeking advice and consultation on literary matters he was homely and accomodating.

(g) CONVERSION & CONTROVERSY

His approach to the high class was a dismal failure. One may be excused for viewing events of the 1st quarter of the 20th century with the ecumenical outlook of the same. He was born in the century, an age of religious controversy when apologetics was forte. In England this was marked in Newman and the Oxford Movement that brought in a landslide of intellectuals to Catholicism. In Ceylon, Anagarika—Dharmapala and Arumuga Navalar spearheaded the Buddhist and Hindu Religious Revival. At this juncture the Roman attitude of the Punic wars "*Sivis pacem para bellum*," (if you seek peace, prepare for war) was not the climate to be cultivated in the 20th century context. In his over-emphasis on tracts of controversy there was perhaps

a generation gap to win intellectuals and converts. His knowledge of Sanskrit and Tamil Classics certainly fitted him for the grasp of Hindu systems of philosophy. He did make a mark as champion of the Catholic cause not only in Ceylon but in South India as well when he produced a number of tracts and pamphlets to meet the pretentious attack from Hindus and Buddhists. But the humiliation and silencing of assailants like Mr. Myron Phelps the American Hindu, Sadhu Sunder Singh of India, a bona fide Christian, and leading literarists in Jaffna, might not have been the correct approach to the educated steeped in Hindu tradition. For that matter 'the best defence is to attack' was not the policy to be followed in an age of revival of the traditional religions. To defend one's position when attacked was incompatible with humiliating the vanquished. This might have alienated and embittered the high class who evidently became defensive and more entrenched in their position and intransigent in their attitude to conversion. This affords an explanation for the paucity of converts of the upper classes.

THE AFTERMATH OF THE 'PAGAN' MISSION

One might be tempted to ask whether we are having monuments or ruins. Of his successors, the one who was trained for this specific purpose, unfortunately succumbed to heart trouble. The other had the fire and the burning zeal in him to continue the trails blazed by Gnana-prakasar. But Providence had willed him to be a nervous wreck and is now awaiting the call of the Master. The void has not been filled. The fragmentation of that vast field and incorporation into neighbouring parishes have gone apace. Allocation and reallocation, division and subdivision have dissipated the spirit of the Missionary '*ad paganos*'—Are we to await a resurrection or better times to restart it or modify it to the changed conditions of society and the spirit of the present age? Only the future can tell. '*Collegite fragmenta ne pereant*' 'Gather the fragments lest they perish'.

சுவாமிகள் கண்ட தெய்வக் கொள்கைகள்

அருள்திரு. அன்னாரிஜோன் அழகாசன், M. A.

[' தொண்டன் ' ஆசிரியர், மட்டுநகர்]

பன்மொழிப்புலவர் ஞானப்பிரகாசர் தமிழ்மொழிக்கும் கிறிஸ்தவ மறைக்கும் செய்த தொண்டு பெரிதாகும். இது எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளும் உண்மையாகும். இவர் கிறிஸ்தவ சமயத்தைமட்டும் ஆராயவில்லை. "எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு" என்னும் சீரிய நோக்கத்துடன், பல்வேறு சமயங்களைத் துருவி ஆராய்ந்துள்ளார்: "Philosophical Saivism or Saiva Siddhanta, Historical aspect of Christianity and Buddhism, History of Hindu Vegetarianism, a Controversy on Transmigration, an American Hindu on Hinduism, Where Christianity and other Religions meet, சுப்பிரமணிய ஆராய்ச்சி, பிள்ளையார் ஆராய்ச்சி" போன்ற அரிய நூல்கள் இவரின் நுண்மான் புலமையையும், ஒப்புநோக்கும் திறமையையும் காட்டுகின்றன.

ஞானப்பிரகாசர் செந்தமிழ் சஞ்சிகைக்கு எழுதிய — குறிப்பாகத் தெய்வ வழிபாடுகள் என்றகட்டுரையை ஆதாரமாக வைத்தே அவரின் பண்டைய மக்களின் கடவுட் கொள்கையை ஆராய முற்பட்டுள்ளேன்.

பொதுமையும் கடவுட் கொள்கையும்

எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா இடத்திலும் வாழ்ந்துவரும் எல்லா மக்களும் பரம்

பொருளாகிய கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்ற கொள்கையில் அசையாத ஆழ்ந்த நம்பிக்கை வைத்து வந்திருக்கிறார்கள். பண்டைய நாட்களில் நாகரிகத்தின் நிறை குடங்களாக விளங்கிய சுமேரியர், எகிப்தியர், பபிலோனியர், இந்தியர், சீனர், அமெரிக்கர், கிரேக்கர், உரோமர் போன்றோர் குன்றாத கடவுட் கொள்கை கொண்டவர்கள்; திரிபுபடாத மனதுள்ள எவனாதல் எக்காலத்திலாதல் பரம்பொருளின் உண்மையை நெஞ்சார மறுத்தது உண்டோ என்பது சந்தேகம்; வாயினால் நிரீச்சுரவாதம் பேசுவோரும் உள்ளத்திலே கடவுள் உண்மையை மறுக்கமாட்டாதோரேயாம் என்பது உய்த்துணரத் தக்கது, என்கிறார் அடிகள்:

தனிமுதற் கொள்கை

சடத்திலிருந்து சித்து ஒருபோதும் வர இயலாது; மனித ஆன்மா படிப்படியாக எழுந்தது என்ற கொள்கையை முற்றாக மறுக்கிறார் மானிப்பாய் தந்த மாமுனியோன்; மனிதன் என்றும் சித்து ரூபமான ஆன்மா உள்ளவனாகவே இருந்துள்ளான் என்பது ஐயந்திரிபற்ற உண்மை. அவன் என்றும் மனச்சான்றும், கடவுட் கொள்கையும் உள்ளவனாகவே விளங்கினுனென்பது வெள்ளிடைமலை. அன்றோ லாங் என்னும் மானிட இயல் நிபுணர் நீண்ட நெடுங்கால

ஆராய்ச்சிக்குப்பின் இவ்வுண்மைக்கு வந்துள்ளார்; காட்டு மிராண்டிகள்கூட கடவுட்கொள்கையில் நம்பிக்கை வைத்துள்ளார்கள். எச். ஜி. வெல்ஸ் போன்ற உலக வரலாற்றாசிரியர்கள் அச்சத்தின் காரணமாக இயற்கையின் சேற்றத்தைக் கண்டு இடி முழக்கம், மின்னல் சமயம் உலகில் தோன்றியது என்று கூறுகிறார்கள்; இவ்வறிஞர்களின் கூற்றில் உண்மையிருந்தாலும் முழு உண்மையில்லை. ஆபத்துக் காலங்களில் மட்டுமின்றி, சாமானிய உலக வாழ்க்கையில் தாங்கள் ஒவ்வோர் நியாயம் பற்றி ஏற்படுத்திக் கொண்ட சிறு சிறு தெய்வங்களையே வழிபடத் தொடங்குவோராயினர். ஆபத்துக் காலங்களில் மட்டும் அல்லாமல் மகிழ்ச்சியான மண நாளில் நடந்த சடங்கு முறைகளும், இறந்தவரை அடக்கம் செய்யும் முறைகளும் மக்களின் கடவுள் நம்பிக்கையை நமக்குப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன என ஆணித்தரமாகக் கூறுகின்றார்.— சொற்பிறப்பாசான்;

ஒருமையும் — பன்மையும்

தனிமுதற் கடவுட் கொள்கையே (Monotheism) நாகரிகமற்றுக் கிடக்கின்ற பழங்குலங்களுக்கெல்லாம் காலத்தளவில் முந்தியது. ஒன்று என்ற எண்ணை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டே இரண்டு முதலிய எண்கள் வரமுடியும். ஒன்றிலிருந்து பல வருவதுபோல, ஒருமையிலிருந்து பன்மை பலவாகின? கிரேதயுகம், பொன்யுகம் என்று பெயரிடப்பட்ட ஆதிகாலத்தில் மனிதன் ஒரே கடவுட் கொள்கை உள்ளவனாய்ச் சீராய் வாழ்ந்திருந்தான் என்பது எல்லாப் பூர்வ சாதியிடத்தும் நிலவிய உண்மை; ஏகதேயவ வழிபாட்டில் நிலைகொண்ட பண்டைக்குலம் ஒன்றே வரலாற்றில் வெளிப்படுகின்றது. அது எபிரேயகுலம்; இதற்கு அக்குலத்தாருடைய விவிலிய நூலில் அடங்கிய மோசேசின் பஞ்சாகமம் தெளிந்த சான்றாகும்; பெரிய கடவுளுடைய சர்வ ஏகாதிபத்தியத்தை ஒருவாறு பிரித்து ஒவ்வோர் தெய்வத்துக்கும் உரிமையாக்கிக் கொண்டமையே பலதேய்வ வழிபாட்டிற்கு உற்பத்தியாம்.

நிலமடந்தையும் அவன் இளம் புதல்வனும்

தொல்பொருள் ஆராய்ச்சித் துறையில் தலைவரான சேர் ஜோன் மார்சல் சிந்து வெளி நாகரிகத்தின் சின்னங்களுக்கும், ஹரப்பா, மொகம்சதாரோ போன்ற பட்டணங்களில் அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்ட விகிரகங்கள், முத்திரைகள், மட்பாண்டங்கள், கல்லாயுதங்கள், வளையல்கள், நகை நட்டுக்கள் மூலம் அங்கு பல பெண்தேய்வ உருவங்கள் இருந்தன எனக் கூறுகின்றார்; எனிப்து, இலாம், மெசொப்பொத்தேமியா, சின்ன ஆசியா, சீரியா, சிப்பறுதீவு, கிரேத்தாதீவு, பால்கன், திரான்ஸ், கஸ்பியன், பலுதிஸ்தான் எனுமிடங்களில் கண்டெடுத்த பெண் விகிரகங்களாலும், இந்தியா தொடக்கம் கிரேசியா வரைக்கும் இடையிடில்லாதே ஒரு காலம் பெண்தேய்வ வழிபாடு நடந்தமை வெளிப்படும்; இவ்வழிபாடு அக்காலத்துப் பிற குலங்களுள் இல்லாதது; மத்தியதரைக் குலங்களுக்கே சிறப்புரிமையானது. பெண்தேய்வ வழிபாடு ஆதிகாலத் தொட்டு மனுக்குலத்தால் ஆசரிக்கப்பட்டதும் அன்று. அது ஏகதேவ வழிபாட்டில்நின்றுதான் இடையிற் பரிணமித்து வந்தது, என்றமை நோக்கத்தக்கது என்கிறார் ஞானப்பிரகாசர் என்னும் செஞ்சொற் செல்வர்.

எப்படி நிலமடந்தை வழிபாடு தொடங்கியது?

தங்களுக்கு ஊனும் உடையும் பலமும் சுகமும் உண்டாகக் காரணமானவர் அனைத்தையும் ஆக்கி அளித்து அழிக்கும் தனிமுதலே என்ற உண்மையை உணர்ந்தவர்களுள் ஒரு சாரார் காணப்படாத அவரைத் தூரத்தில்வைத்து விட்டு, இவற்றைக் கண்டாகத் தந்த நிலமே வழிபாட்டிற்கு உரியது என்று கொள்வோரானார்கள்; நிலத்தைப் பெண்ணாகக் கருதியதற்கு வேறு ஒரு நியாயத்தை அறிஞர்கள் எடுத்துச் சொல்லுவர்; மத்திய தேசங்களில் பெண்களே நிலத்தைப் பயிர் செய்து நிலத்தரசிகளாக வந்தமையினால் நிலமும் பெண்ணாகக் கருதப்பட்டது என்பர். நிலமடந்தை ஆராதனமும் இயற்கை வழிபாடும் ஒன்றே

என்பதற்கு, ஹற்பபாவில் கண்டெடுத்த ஒரு நீள்சதுர முத்திரையில் ஒருபெண் காலிடந்தபடி தலைகீழாய் நிற்க, அவள் உதரத்தில் நின்று ஒரு பூண்டு வெளிப்படுவது நற்சான்று. பீனியாவே நிலமடந்தை வழிபாட்டிற்குத் தாயகம் என்று கூறுவாரும் உளர்; எகிப்தியரின் செக்கேத் செக்கீத் அல்லது ஹற்றோர் ஹோரூஸ் தெய்வத்தின் தாய் ஒரு உக்கிர தேவதை என்று சொல்லப்படுகின்றது. இவள் சிங்கமுகம் உள்ளவளாதலால் செக்கேத் எனப்பட்டாள் என்பர். ஆதியில் இவள் பசுருபமாய்த் தொழுது கொள்ளப்பட்டவள்; மனுக்குலம் செய்த தீவினையின் நிமித்தம் இப்பெண் அணங்கு உலக முழுவதையும் இரத்தத்தில் தோயச் செய்தாள் என்றும், மனித இரத்தமும் வாற்கோதுமைக் களும் கலந்த ஏழாயிரம்குடம் மதுவை இவளுக்கு ஊட்டிய பின்பே வெறி மயக்கத்தால் தன் அழிக்கும் தொழிலை நிறுத்தினாள் என்றும் பண்டைய எகிப்தியர் நம்பினர்; எகிப்தில் வழங்கிய பெரிய தெய்வம் கெயித்து என்று சொல்லப்பட்டது. அசிரியர் பபிலோனியருடைய இஸ்டர் என்னும் மகாதேவியும் நிலமடந்தையின் குணங்குறிகள் உள்ளவளே என்பர்;

திராவிடரும் நிலமடந்தையும்

நீண்ட நெடுங்காலமாக நிலமடந்தை வழிபாட்டைத் திராவிடர்கள் வழிபட்டு வந்தனர்; அவளே பூலோக மாதா, மகாதேவி, என்றழைக்கப்பட்டாள். காளி வழிபாட்டையும், இரத்தப் பலிகளையும் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இவ்வாராதனத்தில் நின்று பிற்காலம் எழுந்த தத்துவக் கொள்கை முன்பு பிரகிருதியாகவும் பின்பு சக்தியாகவும் வந்தது; நிலமடந்தை கற்பிதமான ஒரு தெய்வமே ஆயினும் கடவுட் பக்தியை இயல்பாகக் கொண்ட நம் மவர்கள் அவளைத் தற்காலம் எண்ணிக்கை இல்லாக் கிராம தேவதைகளாக்கித் தொழுவார்கள். இத்தேவதைகளெல்லாம் மெய்ப்பொருளின்படி சக்தியின் பல தேக்கங்களாகக் கொள்ளப்படும். திராவிடருடைய வழிபாட்டிற்குப்போல ஆரியருடையதில் பெண்தெய்வம் எப்போதாவது தலை இடத்தை

வகித்ததில்லை; பிருதிவீ எனும் அவர்கள் நிலத் தெய்வத்துக்கும் திராவிடருடைய அம்மன் தெய்வத்துக்கும் இடையில் வெகு வேற்றுமை உண்டு; இருக்கு வேதத்தில் மகாதேவிக்கு ஒப்பான ஒரு பெண்தெய்வம் சிலதடவை தனித்தும், சிலதடவை வானத்தோடு ஒட்டியும் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் ஆரியருடைய ஆதிக்கொள்கைக்கு ஒரு சான்று ஆகாது; பிற்காலம் அன்றோர் காளி கரியவள் என உருவம் மாறிய திராவிட தெய்வத்தை ஏற்றுக்கொண்டது போல, ஆதிகாலத்திலும் திராவிடரிடம் இருந்தே தங்கள் பெண்தெய்வக் கொள்கையைக் கிரகித்தனர் என நம்ப இடமுண்டு. நில மடந்தையின்று உண்டான சக்திக் கொள்கை சின்ன ஆசியாவிலும் பிற மத்தியதரைக் கடற் பிரதேசங்களிலும் முன்னாலில் இருந்தமைக்குப் போதிய சான்றுகள் உள. இன்று இந்தியாவில் சக்தியானது உலக மாதா என்ற அளவில் எல்லா உயிர்களுக்கும் தெய்வங்களுக்கும் மேற்பட்ட ஒரு பொருளாய் வைக்கப்பட்டது; அப்பெண்பாற் பொருளோடு ஒற்றுமை பூண்டதும் அதினின்று எழுந்ததுமான ஓர் ஆண்பாற் பொருளும் உண்டு. அது இளமை பொருந்தியதாய்ப் பெண்தெய்வத்தின் மகவாய் விளங்கியது; கொற்றவையும் முருகனும் எனப் பிற்காலத்துத் தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்ற இவை இரு தெய்வங்களையும் திராவிடருக்கு ஒருகால் தாயகமாயிருந்தது என நாம் ஊகிக்கத்தக்க பிறவிடங்களிலும் காண்கிறோம். பியூனிக் ஆபிரிக்காவில் தனித்துவும் அவள் மகனும், எகிப்தில் ஈசுகம் ஹெரசும், பீனியாவில் அஷ்டரோத்தும் தம்முகம் அடோனிஸ் சின்ன ஆசியாவில் கிபேலையும் அத்திசும், கிரேக்கில் நேயாவும் சேயுகம் என எங்கும் ஒரு பெண் தெய்வத்தோடு கூட இளம் ஆண்தெய்வமும் ஒன்று சொல்லப்படுகின்றது; இவற்றோடு இந்தியாவில் இற்றைக்கும் நடக்கின்ற சக்தி வழிபாட்டை ஒரு புறத்திலும், காளி முருக வழிபாடுகளே ஒரு புறத்திலுமாக வைத்து நோக்குவோமாயின் அடிப்படையில் ஒரே கொள்கைதான் பிரகாசிப்பதாகும்;

ஆண் என்னும் பழத் தெய்வம்

பண்டை இந்தியாவில் வழிபாடடைந்த ஆண் தெய்வமும் மத்தியதரைக் குலங்களது ஆண் தெய்வத்தோடு உறவு பூண்டதே எனத்தோன்றும். மொஹெஞ்சோதரோவில் அகப்பட்ட ஒரு சித்திரத் தகட்டில் ஆண் தெய்வம் ஒன்று விளங்குகின்றது; அது மூன்று முகம் உள்ளது; அது, நமது நாட்டில் இன்றைக்கும் வழங்கும் வடிவமுள்ள ஒரு தவிசின்மேல் அட்டணைக்கால் கூட்டியும், கைகளை நீட்டி முழங்கால் மேல் வைத்தபடியும் உட்கார்ந்திருக்கிறது; மணிக்கை தொடக்கம் தோள்வரையும் கைவளைகள் விளங்குகின்றன. அரையிற் சுற்றிய ஞாணின் தொங்கலோ அன்றி ஊர்த்துவமான ஆண் குறியோ கீழே காணப்படுகின்றது. தலையில் அமைந்த பாகையின் இருமருங்கும் வளைந்த கொம்புகள் முளைத்திருக்கின்றன; உருவத்தின் வலப்பக்கத்தில் யானையும், புலியும், இடப்பக்கத்தில் காண்டா மிருகமும் எருமையும் நிற்கின்றன. மொஹெஞ்சோதரோவின் ஆண் எனும் தெய்வம் குறிக்கப்பட்டுள்ளதாக ஹீராஸ் சுவாமியார் எனும் ஆராய்ச்சி நிபுணர் கூறுவார்;

சுமேரியருள் வழிபாடடைந்த அனு (Anu அனு) எனப் பெயர்கொண்ட தெய்வமும் இதுவும் பெயரளவில் ஒன்றே எனலாம். கிரேத்தாதீவின் ஆண் பெண் தெய்வங்கள் சிங்கங்கள் அல்லது சிவிலிகளின் மத்தியில் விளங்குகின்றன. அனத்தோலியாவின் கிபெலே தெய்வமும் சிங்கங்களின் நடுவே அமைக்கப்பட்டது. பிற்காலச் சிவனுக்குப் பசுபதி என்னும் நாமம் வந்தமை மொஹெஞ்சோதரோத் தெய்வம் மிருகங்களின் நடுவில் இருந்ததை அனுசரித்தே போலும். இத் தெய்வத்தின் கொம்புகளும் நோக்கத் தக்கன: சுமேரியாவிலும் பபிலோனியாவிலும் மனுஷத் தலையிற் கொம்பு வைத்தல் தெய்வத்துக்குக் குறிப்பாயிருந்தது; தெய்வத்தன்மை உள்ளவர்களாய்க் கருதப்பட்ட அரசர்கள் சமய ஆசாரியர்களுக்கு அவ்வாறே கொம்பு கொடுக்கப்பட்டது உண்டு. இம்முறையை ஒட்டி

மொஹெஞ்சோதரோவில் வேறு ஆண்டு வங்களும் கொம்போடு விளங்கக் காணலாம்; ஆண் தெய்வத்தின் கொம்புகளும் தலையணியும் சேர்ந்து பிற்காலத்துத் திரி குலமாய்ப் பிறந்தது என்பது சிலர்கருத்து; இது பிற்காலம் சிவபிரானுக்குச் சிறந்த அறிகுறியாயிருந்து அப்பால் வெவ்வேறு ரௌத்திகள், சங்கமர் ஆகிய கிளைச் சமயிகளால் மட்டுமன்று. பௌத்தராலும் தங்கள் புத்ததர்ம சங்கம், எனும் திரிரத்தினங்களுக்கும் இலாஞ்சனையாக்கப்பட்டது என்ப.

ஆண் தெய்வவுருவம் மூன்று முகம் உள்ளதெனில், அதுவே பிற்கால மும்மூர்த்திகளின் உருவத்துக்கு அடிப்படையாயிற்று எனலாம்; அல்லது மும்முகவுருவம் முற்பட்ட காலத்து மூன்று வெவ்வேறு தெய்வங்களை ஒன்று கூட்டிய வடிவமும் ஆகலாம். மூவர் ஒன்றான தெய்வ உணர்ச்சி மெசொப்பொத்தாமியாவில் சின், சமஷ், இஷ்டர் என்றும், அனு, என்னில், ஏய என்றும் சொல்லப்பட்ட தெய்வத் தொகுதியிலும் விளங்குகின்றது. இந்தியாவிலே பின்வந்த ஆரியருள்ளும் இது அக்கினி, இந்திரன், சூரியன், பூ, புவர், சுவர் ஆகிய மும்மைகளிற் காணப்படும். இன்னும் பிற்பட்ட காலத்தில் பிரமா, விட்டுனு, உருத்திரன் எனும் மும்மையும் கவனிக்கத்தக்கது; ஆண்தெய்வம் பார்சிகருடைய செர்வன் (Zrvan) எனும் சொல் சென் மொழியில் காலம் எனும் பொருள் உள்ளது. ஒருவேளை அது கிழவன் என்ற தமிழ்ச் சொல்லோடு ஒப்புமை கொண்டதாகலாம்; அத் தெய்வத்தின் நான்கு முகங்களும் காலம், ஒளி, வன்மை, அறிவு எனும் நான்குக்கும் குறிப்பாமென்பர். பிற்காலத்துச் சிவனுக்குக் காலன் எனும் பெயரோடு நான்கு முகங்களும் சொல்லப்பட்டதை மகா பாரதத்திலே திலோத்தமை கதையால் அறியலாம்; சிவலிங்கங்களும் பல முறை நான்கு முகங்களோடு ஆக்கப்படுகின்றன. இவை தற்காலம் நாற்றிசையும் பார்த்தறியும் தெய்வத்திற்குக் குறிப்பு என்பர். மொஹெஞ்சோதரோ ஆண் தெய்வம் நான்கு முகம் உள்ளதாயின் இரு மருங்கிலுமுள்ள நான்கு மிருகங்களும்

அவ்வத்திசையைக் குறிப்பனவாக
லாம்: சாரநாத்திலிருக்கும் அசோக தம்
பத்தின் மேல் நாற்புறமுமுள்ள யானை,
சிங்கம், எருது, குதிரை எனும் மிருகங்கள்
நாற்றிசையையும் குறிக்கின்றமையும்
நோக்கத்தக்கது;

முடிவுரை

ஞானப்பிரகாசர் இற்றைக்கு ஐம்பது
ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதிய பண்டை
மக்களின் கடவுட்கொள்கையில் பொதிந்து
கிடக்கும் அரிய பல கருத்துக்கள் இன்றும்

அறிஞர் பெருமக்களாலும், சமயச் சான்
ரோர்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய
வைகளாக விளங்குகின்றன. ஞானப்பிர
காசரின் இந்து சமய வரலாற்று விமர்
சனத்தை சைவ உலகம் முற்றாக வெறுத்
தது எனக் கொள்ளமுடியாது. தமிழகத்தி
லுள்ள பிரபல சைவ மடங்களில் ஒன்றான
திருப்பனந்தான் மடம் சுவாமிகளின் தமிழ்த்
தொண்டினைப் பாராட்டிக் கௌரவித்தது;
நன்கொடை வழங்கியது. என்கின்றார்—
“சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும் வரலாற்று
ராய்ச்சியும்” என்ற நூலில் திரு. வி. சிவ
சாமி,

மணக்கோலத்தில் சுவாமிகள்

அருட்திரு ஞானப்பிரகாசர் அடிகளார் தனது வழி
மீசாம் பணியைப் புரிவதற்காக மாட்டுவண்டியிற் போய்க்
கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் மழை சோனாவாரியாகக்
கொட்டியபடியால் அவர் முழுவதும் நனைந்துவிட்டார்.
தாம் சேரவேண்டிய பங்கையடைந்ததும் உடைகளை மாற்
றிக்கொள்ள வேண்டிய கட்டம் ஏற்பட்டது. தம் பங்கு
மக்களிடம் தமக்கு ஏதாவது கொடுக்கும்படி கேட்டார்.
தந்தையின் மட்டில் உயர்ந்த மதிப்பும் அன்பும் கொண்
டிருந்த அம்மக்கள் வகைதெரியாது கூறைச்சீலை யொன்றை
அவருக்குக் கொண்டுவந்து கொடுத்தனர். வேறு வழியின்றி
அவர் அதைப்பெற்று அணிந்து கொண்டார்.

என் அனுபவம்

அருள் திரு. ரி. ஏ. ஜே. மதுநாயகம்,
B. A., Dip. in. Ed. (Lond)

(முதல்வர், புனித பத்திரிகையார் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்.)

நான் வீரும்பாதுது

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் பெரிய படிப்பாளி, ஆனால் “மிகப் பயங்கரமானவரென” அந்நாட்களில் கருதப்பட்டார். குருப்பட்டம் பெற்ற புதுச்சேரவர்களை சில வருடங்களுக்கு சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் கீழ் தொண்டாற்ற அனுப்புவது யாழ்ப்பாண மேற்றிராசனத்தின் அந்தக்கால வழக்கம். ஆனால், புதிய குரவர்கள் அவரின் கீழ் வேலைசெய்வதை விரும்புவதில்லை. 1940-ம் ஆண்டு புரட்டாசி மாதத்தில் அவரின் கீழ் வேலைசெய்வதற்கு எனக்கு முறைவந்தது. மற்றவர்களைப் போலவே நானும் அதை விரும்பாவிட்டாலும் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து உடன்பட்டேன்.

அவருடைய மேற்பார்வையின்கீழ் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதிலும் பல ஆலயங்கள் இருப்பினும் தலைமை ஸ்தானமாக நல்லூரையே தெரிந்துகொண்டார். நல்லூர் ஒரு வழிமீசாம். ஒருநாள் பிற்பகல் இரண்டரை மணியளவில் நல்லூரிலுள்ள குருமனையில் அவரைச் சந்தித்தேன். உடனே என்னை வரவேற்று, “இது ஒரு பட்டாளம்; பட்டாளத் தலைவனின் கட்டளைப்படி போர்வீரர் நடக்கவேண்டும்; அப்படி நடக்காதவர்கள் தலைவனால் சுட்

டுக் கொல்லப்படுவார்கள் என்பது தெரியுந்தானே” என்றார். மேலும் உரும்பிராய், நீர்வேலி, யூலனூர், மட்டுவில், மந்துவில், வடகோப்பாய், தென்கோப்பாய், ஆகிய இடங்களிலுள்ள மக்களின் ஞானக் கடமைகளை நான் கவனிக்க வேண்டும் என்று கூறினார். அன்றுதொடக்கம் ஐந்து வருடங்கள் அவரின் கீழ் தொண்டாற்றினேன்.

உரும்பிராயில் அறைவீட்டின் பக்கத்தில் நாலு ஐந்து குடும்பங்கள் இருந்தன. அவர்கள் ஓயாமற் சண்டைபிடிப்பதும் தூஷணவார்த்தைகள் பேசுவதுமாய் இருந்தார்கள். அது எனக்குப் பெரும் தலையிடியாய் இருந்தது. அவர்களுக்குப் பலமுறை புத்திசொல்லிப் பார்த்தேன். ஒரு பலனுமில்லை. கடைசியில் ஒருநாள் சுவாமியிடஞ் சென்று முறையிட்டு அவர்களைக் கோவிற்காணியா லெழுப்பி வேறிடத்தில் வைக்க வேண்டும் எனக் கூறினேன். உடனே, அவர் என்னை உற்றுப்பார்த்து, “பிள்ளைப்பெற்ற வருத்தம் பெற்றவளுக்கல்லவா தெரியும்; உனக்கெப்படித் தெரியும்” என்று பரிகாசமாகவும் கண்டிப்பாகவும் கூறினார். அத்துடன் அந்த அத்தியாயத்தை முடித்துக் கொண்டேன்.

சுவாமியாரிடம் பல அலுவல்களின் நிமித்தம் அடிக்கடி போகநேரிடும்; அந் நேரங்களில் அவர் எவ்வளவு அவசியமான கருமத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தாலும் மீசாம் அலுவலாய்ச் செல்லும் உதவிக்குருமாரைக் கண்டவுடன், தமது கருமத்தை நிறுத்திவிட்டு எங்களின் அலுவல்களை மிகக் கருத்தாய்க் கவனிப்பார். மணிக் கணக்காய்த்தானும் எங்களுடன் சம்பாஷித்து குறைநிறைகளை விசாரித்து மிகவும் அருமையான புத்திமதிகளைக் கூறுவார்; இந்த சம்பாஷணை நேரத்தை உதவிக்குருமாராகிய நாங்கள் மிகவும் விரும்புவோம்; சுவாமியவர்கள் சில தருணங்களில் தமக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டங்களையும் அனுபவங்களையும் எங்களுக்குக் கூறுவார்; அவற்றிலிருந்து புறசாதியாரை மனந்திருப்புவதில் புனித சின்னப்பருக்கிருந்த தணியாத வாஞ்சை, சுவாமியாரவர்களுக்கும் இருந்ததென்பதைக் கண்டுகொண்டோம். அவர் மனந்திருப்பல் முயற்சியை மேற்கொண்ட இடங்களிலெல்லாம் எவ்வளவு பெரிய எதிர்ப்புகளைச் சமாளித்து வெற்றிபெற்றார் என்பதை அறிந்து ஆச்சரியப்படுவோம்;

எதிர்ப்பின்றி நிறைவில்லை

அவரால் நிறுவப்பட்ட ஒவ்வொரு கோவிலுக்கும் தனிப்பட்ட சரித்திரமுண்டு. உரும்பிராயில் எப்படி ஒரு கோவிலைக் கட்டினார், அங்கே எப்படி வேதம் பரவியது என்பதை அறிந்து அதிசயித்தேன்; ஒரு பெரிய மரத்தடியில் ஒரு மரப்பெட்டகம் வைக்கப்பட்டது; அதனுள் சுவாமியுடைய புத்தகங்களும் பிற பொருள்களும் இருந்தன; அதன்மேல் சுவாமியார் உட்கார்ந்து ஏழை மக்களுக்கு சவிசேஷத்தைப் போதித்தார். அவர்களின் வறுமையைக் கண்டு இரங்கினார்; உடுப்பில்லாதவர்களுக்கு உடுப்பு, விடில்லாதவர்களுக்கு வீடு, உழைப்பில்லாதவர்களுக்கு உழைப்பு என்றிப்படி பல உதவிகளிந்து அவர்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்த முயற்சி எடுத்தார். பிறநிலத் தங்காமல் தங்கள்காலில் நிற்க வழிவகுத்தார்; இதைக்கண்ட சில உயர்வகுப்பார் மக்களுக்கும் சுவாமியாருக்கும் பலவகையான தீமைகளைச் செய்தார்கள். கிணற்றுக்குள்

நஞ்சைப் போட்டார்கள், கிறிஸ்தவர்களை சுண்ணாசைச் சந்தைக்குக்கூடப் போகவிடாமலும், கடைகளில் பொருள்கள் வாங்க விடாமலும் தடுத்தார்கள். உடனே சுவாமியார் தாமே நேரிட்சென்று அரசாங்கமேலிடங்களுக்கு அறிவித்து, உரும்பிராயில் ஒரு பொலிஸ் நிலையத்தையும் ஏற்படுத்தி அமைதியை நிலைநாட்டினார். இதனால் சுவாமியார்பால் மக்களின் அன்பும் பக்தியும் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகரித்தது. ஆரியக்கூத்தாடினாலும் காரியத்தில் கண்ணாபிருந்த சுவாமியார், தமது சவிசேஷத்தொண்டை மேலும் மேலும் புதிய ஊக்கத்துடன் செய்யத் தொடங்கினார்; மரத்தின்கீழ் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போதகவகுப்பு, சிறு குடிசைக் கோவிலாக மாறியது; நாளடைவில் தற்போதிருக்கும் பெரிய கட்டிடக்கோவிலாக உருவெடுத்தது; கத்தோலிக்கரின் தொகையும் கூடியது; இப்போது உரும்பிராய் ஒரு தனிப் பங்காக விளங்குகிறது;

ஒருமுறை நவக்கிரியில் ஒரு கோவில் கட்டவேண்டும் என்று சுவாமியார் விரும்பினார்; அந்நாட்களில் அங்கே ஒரு கத்தோலிக்க குடும்பந்தானும் இல்லை. நிலமோ ஒரே கலடு; அப்படியிருக்க அங்கே ஒரு காணியை வாங்கினார்; கோவில் கட்டப் போவதாகக் கூறினார்; கத்தோலிக்க குடும்பம் ஒன்றுகூட இல்லாத இடத்தில் ஒரு கோவிலைக் கட்டுவது வின்தானே யென்று நான் கூறினேன்; அதற்கு அவர், "வரகை விதைத்து விடுவார்கள். அது முளைத்து காய்ந்து கருகிப் போயிருக்கும். மழை பெய்தவுடன் செழித்து வளர்ந்து பலன் கொடுப்பதைக் காணவில்லையோ? இப்போது நாங்கள் செய்யும் வேலைகள் காலம் வரும்போது நல்ல பலனைக் கொடுப்பதைக் காணலாம்" என்றார்; இப்பொழுது நவக்கிரியில் பல கத்தோலிக்க குடும்பங்கள் உண்டு; கலட்டு நிலமும் நல்ல பயிர்ச் செய்கை நிலமாக மாறி பயனளிக்கிறது. இவற்றைக் கவனிக்கும்போது சுவாமியாரின் தூரநோக்கை எண்ணி வியப்படைகிறேன்; இவ்வாறே ஞானப்பிரகாச சுவாமியார், யாழ்ப்பாண மேற்றிராசனத்தில் வேறெந்தக்குருவானவரும் இதுவரை செய்

திராத அளவுக்கு, முப்பதுக்கு மேற்பட்ட கோவில்களையும், பாடசாலைகளையும் கட்டிப் பல எதிர்ப்புகளிடையே சமயத்தொண்டையும் தமிழ்த்தொண்டையும் ஆற்றினார்.

பணத்தால் பாதிப்பு

சுவாமியார் தம்மிடம் வரும் உதவிக் குருமாருக்கு ஆரம்பத்திலேயே சிலகட்டளைகளையும் புத்திமதிகளையும் கூறுவார்; ஞாயிறு பூசையின்போது கட்டாயம் பிரசங்கம் சொல்லவேண்டும்; அப்பிரசங்கங்களை அதற்குமுந்திய வெள்ளிக்கிழமையில் தமக்குக் காட்டவேண்டும்; கலிபாணம், வளர்ந்தோர் ஞானஸ்நானம் என்பவற்றை நிறைவேற்றமுன் தமது உத்தரவு பெறவேண்டும் என்று இப்படிப் பல;

சுவாமியாருக்கும் அவரது உதவிக் குருமாருக்கு மிடையில், சிலசமயம் சிறுமனஸ்தாபங்கள் ஏற்படுவதுண்டு; அவற்றுக்குப் பிரதான காரணம் அவரது பணக்கஷ்டமே என்பதைப் பின்னர் உணர்ந்து கொண்டேன். அவர்பெரிய தர்மவான். ஏழைகளைக் கண்டால் அவர்மனம் பாகாய் உருகும்; என்ன இருந்தாலும் கொடுத்துவிடுவார். அதனால் உதவிக் குருமாருக்குக் கொடுப்பதற்கு அவரிடம் பணமிருக்காது. அந்நாட்களில் மேற்றிராசனமும் அவரது தேவைகளைச் சரிவர உணர்ந்து தகுந்த அளவில் பணவுதவி செய்யவில்லை. உதவிக் குருமாருக்கு மாதம் ஐம்பது ரூபாவும் மூன்று பூசைக்காகமே கொடுப்பார். குருமார் இதைக்கொண்டு தங்கள் உணவு-உடை-வேலைக்காரர் சாப்பாடு-சம்பளம்-பிரயாணச் செலவுகள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் சமாளிக்க வேண்டும். எனவே மனக்கசப்பு ஏற்படுவது அதிசயமல்ல. குருமார் தங்களை ஒறுத்தும், இனசனரிடம் உதவி பெற்றுந்தான் சிவிக்கவேண்டி இருந்தது.

தியான வாழ்வே அத்திவாரம்

வருடாவருடம் ஒவ்வொரு கோவில்திருநாட்களின்போதும் பாஸ்குக்காலங்களிலும் எங்களிடம்வந்து எங்கள் அறையிலேயே தங்கியிருப்பார். ஒவ்வொரு முறையும் ஞானொடுக்கம் போதிப்பார்; எங்களுக்கும் போதிக்கப் பயிற்றுவார்; அவர்

எங்களுடன் தங்கும் நாட்களில் அவருடைய ஆழ்ந்த பக்தியை நேரில் அறியக்கூடியதாய் இருந்தது. ஒவ்வொருநாளும் அதிகாலை மூன்றுமணிக்கு நித்திரையால் எழுந்து விடுவார். உடனே தியானத்தில் அமர்வார்; புறக்காரியங்கள் எவையும் அவருடைய தியானத்தைக் குழப்பமுடியாது; மூன்று மணித்தியால தியானத்தின் பின் பூசைப்பலி செலுத்துவார்; அவருடைய நீடிய தியான வாழ்க்கையே அவரது சமயத் தொண்டுக்கும் தமிழ்த்தொண்டுக்கும் சிறந்த அஸ்திவாரம் என்று கூறலாம்.

அட்டாவதானிகள், தசாவதானிகள் என்று சிலரைப்பற்றி வாசித்தும் கேள்விப்பட்டும் இருக்கிறோம். சுவாமியார் ஒரே நேரத்தில் எத்தனை காரியங்களை அவதானிக்கும் சக்தியுள்ளவர் என்பதை நானறிய மாட்டேன்; ஆனால், நான் பலமுறைகளில் அவரிடஞ் சென்றபோது ஒரேநேரத்தில் மூன்று எழுத்தாளர்களுக்கு வெவ்வேறான மூன்று விஷயங்களைப்பற்றி தொடர்பாகச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்; அவர்களும் ஓயாது எழுதிக்கொண்டிருப்பார்; என்னைக் கண்டவுடன், அவ்வேலைகளை நிறுத்திவிட்டு என்னுடன் சம்பாஷிப்பார்; மறுபடியும் விட்டிடத்திலிருந்து தொடர்ந்து சொல்லிக்கொண்டிருப்பார். இவற்றையெல்லாம் செய்வதற்கு, அவரது தியானமே உதவியாய் இருந்ததென்று துணிந்து கூறலாம். அன்றியும் தியானசக்தியாற்றுவ பலபாஷைகளைப் படிக்கவும் பலநூல்களை எழுதவும், தமிழ் ஆராய்ச்சி செய்யவும், அறிவுமிக்க உபந்நியாசங்களை ஆற்றவும் அவரால் முடிந்தது;

அந்நாட்களில், துவிச்சக்கர வண்டியிற்றான் வியர்வை சிந்தச்சிந்த பிரயாணஞ் செய்வார். “சுவாமி! நீங்கள் பல கோவில்களுக்கும் அடிக்கடி போகவேண்டியவர்கள்; பலவகையான அலுவல்களையும் குறித்த நேரத்தில் செய்யவேண்டியவர்கள். ஒரு மோட்டார் வண்டியை சொந்தமாக வைத்துக்கொண்டால் வசதியிருக்குமே” என்று கேட்டேன்; அதற்கு அவர், “எனது வேலை சுவிசேஷம் போதிப்பது; அதற்கு பலரைச் சந்திக்க வேண்டும்; பலருடன்

உரையாடவேண்டும்; மோட்டார் வாகனத்திற் போனால் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் ஏறி மறுபடி குறிப்பிட்ட இடத்தில் இறங்கவேண்டியதுதான். சைக்கிளில் சென்றால்; வழியில் பலரைச் சந்திக்கலாம்; தரித்துநின்று உரையாடலாம்; உரையின் போது இறைவாக்கியங்களையும் இலகுவாக விதைத்துவிடலாம்'' என்று கூறினார். இதற்காகவே ஜேர்மனியிலுள்ள கத்தோலிக்க சங்கமொன்று தமக்கு இலவசமாய் உபகரிக்க விரும்பிய மோட்டார்வண்டியை தாம் வாங்க மறுத்துவிட்டதாயுங் கூறினர். இதன்மூலம் நாங்களும் கஷ்டப்பட்டே சிவசேஷத்தைப் போதிக்க வேண்டுமென்பதை செயல்மூலம் உணர்த்தினார். அன்றியும் பலதருணங்களில் எங்களைக் கஷ்டப்பட விடுவதெல்லாம் அவற்றிலிருந்து அனுபவங்களைப் பெறவேண்டும் என்பதற்காகவே யென்பதை பிற்காலத்தில் உணர்ந்துகொண்டேன்.

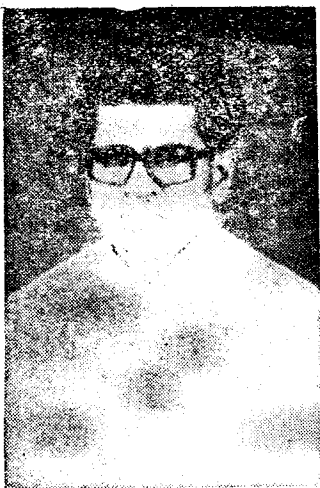
கொடுத்துயர்ந்தார்

ஞாயிறு பூசைமுடிந்தவுடன் ஏழைகள் அவருடைய வருகைக்காக காத்து நிற்பார்கள். அவர்கள் எதைக்கேட்டாலும் கொடுக்கப் பின்னிடார். பெட்டியிலுள்ளது, சட்டைப் பையிலுள்ளது, உண்டியற் பெட்டியிலிருப்பது ஆகிய எல்லாப் பணமும் ஏழைகள் கைக்கு மாறிவிடும். சிலவேளைகளில் உபதேசிமாறை அனுப்பி, அடுத்த கோவில்களிலுள்ள உண்டியற் பெட்டியிலிருக்கும் காசைக்கூட எடுப்பித்துக் கொடுப்பார்; இப்படியாக வறியவர்களின் வாழ்க்கையை உயர்த்தி தம்மை வறுமை நிலைக்கு ஆக்கிக்கொண்டார். நெடுங்காலப் பழக்கத்திலிருந்த சுருட்டுக் குடியைக்கூட பணக்கஷ்டத்தினால் முற்றாக நிறுத்திவிட்டார்; என்றாலும் வரும் விருந்தினரை

நன்றாக உபசரிப்பார்; நான் போகும் நேர்மெல்லாம் ஒரு சுருட்டுக்கட்டும் நெருப்புப் பெட்டியும் எனக்காகக் காத்திருக்கும்;

இன்னும், சுவாமியாரைப்பற்றி பொதுவாகக் கூறினால் அவர் பேர்பெற்ற பிரசங்கியார். யாழ்ப்பாணம் பெரிய கோவிலிலும், மடுத்தலத்திலும் நடைபெறும் பெரிய விழாநாட்களில் அவரே பிரசங்கத்திற்கும் தர்க்கப்பிரசங்கங்களுக்கும் அழைக்கப்படுவார். எவ்வளவோ கீர்த்திபெற்ற பிரசங்கியாய் இருந்தபோதும், ஒருநாளாவது தமது பிரசங்கத்தை எழுதாமல் நிசுத்தவதில்லை பென்று அவரே கூறியிருக்கிறார்; அது மாத்திரமல்ல, பெரிய கோவிலுக்குப் பிரசங்கத்துக்குப் போகும் போது தனக்குப் பயமாயிருக்கிறது என்றும் கூறுவார். இவற்றிலிருந்து ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் எவ்வளவு கரிசனை எடுத்தாரென்பதை நாம் அறியமுடியும்.

அவர் தமது அதிகாரத்தையும், பிடிவாதத்தையும், விடாமுயற்சியையும் கடைசிவரையும் கொண்டு செலுத்தியதாற்றான் மற்றவர்கள் வியக்கத்தக்க பல காரியங்களை நிறைவேற்றினார். சுவாமியார் பெரிய படிப்பாளியென்றும், பயங்கரமான மனிதன் என்று கருதப்பட்டாரென்றும் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தேன். ஆனால், அவரோடு நெருங்கிப் பழகியதிலிருந்து, பெரிய கல்விமான் என்பது மெய்தான், பயங்கரமானவரென்பது பொய்யென அறிந்துகொண்டேன். என்னாலும் அவருடைய எடுப்பான தோற்றமும், ஆழ்ந்த பக்தியும், ஓயாது ஒழியாது திருச்சபைக்கும் தமிழுக்கும் ஆற்றிய கடின உழைப்பும், ஏழைகளை உயர்த்துவதற்காக மேல் வகுப்பார் சிலருக்குக் கொடுத்த துணிச்சல்மிக்க எதிர்ப்புகளும் அதிபயங்கரமானவை என்பது உண்மையே;

“தமிழ்ச்சியின் கத்தி”

— நான் சுவைத்த காப்பியம் —

கரவையூர்ச் செல்வம்

உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை, எண்ணங்களின் எழுச்சிகளை, சிந்தனைச் சிதறல்களை வார்த்தைகளில் வடித்து எழுத்துகளில் கோர்த்து விடுகிறான் கவிஞன்; தனது உணர்ச்சிகளையும் எழுச்சிகளையும் தான் படைக்கும் பாத்திரங்களின் வழியாக அவன் வாழவைக்கின்றான்; பாட்டுடைத் தலைவனைத் தன்னிகரற்ற தலைவனாகப் படைத்து, நாட்டுவளம், நிலவளம், மலைவளம் சொல்லி ஆறு, கடல், காடு வருணனைகள் கூட்டி, நாற்பொருள் நல்கி யாக்கும் கவிதைகளை நாம் காப்பியமென்று கொள்ள ளாகுமன்றோ? தண்டியாசிரியர் கூறிய இலக்கண விதிப்படியும் அப்படைப்பு காப்பிய மெனப்படுவதில் தவறுண்டோ?

இவ்வழி நின்றுதான் பாரதிதாசன் படைத்த “தமிழ்ச்சியின் கத்தி” எனும் நூலை நான் காப்பியமென்று கூறுகிறேன்; அக்காப்பியம் என் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளைத் தட்டி எழுப்பியது. என் சிந்தனை அலைகளைப் பொங்கவைத்தது. தமிழன் என்ற உணர்வை எனக்கு ஊட்டி, தமிழ் வீரம் ஒரு தனிவீரம் என்ற எண்ணத்தை எனக்கு அளித்து, ஓர் இலட்சியத் தமிழினாக வாழ எனக்கு ஊன்றுகோலாய் உதவியது;

பாரதிதாசன் ஒரு மதத்தைப் பரப்ப இதை எழுதவில்லை; நாடாள்வோனைப் புகழ்ந்து பாடிப் பொருள்பெற அவன்

இதைப் படைக்கவில்லை; தன் புகழுக்காகவும் அவன் இதை யாக்கவில்லை. இத்தனைக்கும் மேற்சென்று, பாரதியார் வழிநின்று ஓர் இலட்சியநோக்குடன் அவன் இதைப் படைத்தான் என்ற எண்ணம் அந்நூலைப் படிக்கும் பொழுதே புரிகின்றது.

தமிழ்ச்சியின் வீரம்

இது ஒரு கற்பனைக்கதை; பாட்டுடைத் தலைவியாக வரும் சுப்பம்மா ஒரு குடிசை வாழ் தமிழ்ப்பெண். அவள் அன்புக்கணவன் திம்மன் ஒரு விவசாயி. திராவிட மக்களை அடக்கி ஆள ஆணவம் கொண்டு எழுந்த ஆரியரை அடக்குவதற்காக இதை எழுதினான்; தெற்கை வடக்கு அடக்காது என்று அடித்துக் கூறினான்; இதையே பாரதிதாசன் தன் கவிதையில்,

“.....வட நாட்டார் தமிழர் நம்மை
வாழவீடமற் செய்யத் திட்டமிட்டார்.
மறம் வீழும் அறம் வரவும் என்பதெண்ணி
தாழ்வுற்றுப் போகவிக்கை தமிழரெல்லாம்;
தமிழகத்தைப் பிறந்துக்கிச் செல்லவிக்கை,
வாழ்கின்ற காவிரியைப் பெண்ணை யாற்றை
வடநாட்டார் எடுத்துப்போய் விட ஒண்ணது”

என்று எடுத்துரைத்தான்; கதை ஓட்டத்தில் இக்கவிதையைப் படிக்கும்பொழுது எமது உணர்ச்சிகள் உயிர்பெற்று எழுதின்றன; அநீதியை அகற்றி நீதியை நிலைநாட்ட எமது இதயம், இல்லை, தமிழ் நெஞ்சம் பொங்கித் துடிக்கிறது.

“தந்தோம் எம் தங்கச்சி வெல்க! வெல்க!
தமிழ்ச்சி உன் கத்தி வெல்க”

என்றுரைத்து சுப்பம்மாள் கையில், அவள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி திருவண்ணாமலைத் தமிழர் குத்துக் கத்தியொன்றைக்கொடுத்துச் செல்கின்றார்கள். இதைப் படிக்கும் பொழுது எமது உள்ளத்தில் பல்வேறு சிந்தனைகள் தட்டி எழுப்பப்படுகின்றன. எமது தமிழ் இரத்தப் பிணைப்பில் உடன் பிறந்தாள் போருக்குப் போவதாக எண்ணுகிறோம்! அவள் கையில் அவள் அண்ணன்மார் கத்தி கொடுத்தனுப்புவதாக நினைக்கின்றோம். எமது தமிழ் இரத்தம் துடிக்கிறது! அவளோடு சேர்ந்து நாமும் அவளுக்குத் துணையாக வாள் கொண்டு போகவேண்டுமென்று எண்ணங்கள் துடிக்கின்றன.

அன்று வீரத் தமிழ்த்தாய் வீட்டுக் கொரு ஆண்மகனைப் போருக்கு அனுப்பினாள். இன்று, அந்த ஆண்மக்கள் தங்கள் ஆண்மையை இழந்து, வீரத்தை இழந்து கோழைகளாக நிற்கையில் அந்தத் தமிழ்தாயே போருக்குச் செல்கின்றாளா என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது; அந்த எண்ணமே இந்தக் கோழைக் கண்களில் நீர்த்துளிகளைக் காண்கின்றது. ஆனால் அந்தத் தமிழ்த்தாய் தன் வீரத்தை நிலைநாட்டுகின்றாள்; பாரதி தாசனும் தன் கவிதையின் அழகை நிலைநிறுத்தி விடுகிறாள்.

“மங்கையில் மேல் ஒருகை வந்துபட்டது
வான் பட்டதால் வீட்டது — அட
இங்குச் செல்லாதென்று மங்கை சொன்னாள்!...”

எதிரிகள் கோழைகள் நேருக்கு நேர் நின்று அறவழிநின்று போர்புரியத் தெரியாத பேடிகள் தமிழ்ச்சியின் ஓலை வேய்ந்த குடிசையைக் கொளுத்தினர்.

“கூரை எரிந்தது! கொள்ளி எரிந்தது”
சிப்பாய்களின் தலைவன் சுதரிசன் காத்திருந்த வேளையும் வந்தது! அவன் காமமும் எரிந்தது. கொடியிடியானைக் கொள்ளத் துடித்தான்? தன் கைகளை நீட்டினான்? அப்பொழுது தமிழ்ச்சி என்ன செய்தாள்? பாரதி தாசனே தன் அழகு நடையில் சொல்லட்டும்.

“கத்தியை நீட்டினன்; தீ எண்ண வாட்டினும்
கையைத் தொடாதேயடா — இந்த
முத்தமிழ் நாட்டுக்கு மானம் பெரிதன்றி
முச்சுப் பெரிதென்க காண்!”

என்று “குத்தும் குறிப்பும் கொதித்திடும் பார்வையும்” கொண்ட கோவையிதழாள் கொட்டிநின்றாள் வீர வார்த்தைகளை:

வருணனை அழகு

இவ்வாறு பாரதிதாசனின் காப்பியம் ஒரு குறிக்கோளோடு வீறுநடை போட்டுச் செல்கின்றது; சொற்களே உயிர்பெற்றுத் துடிப்பது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்படுகின்றது. ஒவ்வொரு இயலிலும் உள்ள சொற்களை வைத்தே அவ்வியல் வெறும் இயற்கை வருணனையா அன்றோல் வீரச் சொற்களா அன்றோல் வெறியோடு பேசும் போதைச் சொற்களா, அன்றோல் அன்பு தோய்ந்த மென்மையான காதற் சொற்சொல்லா, அன்றோல் துன்பம் கலந்த சோகச் சொற்களா என்று பார்த்த பார்வையிலே, சொற்கோர்வையினால் எழும் ஓசை நயத்திலே சொல்லி விடலாம். இது காப்பியத்தின் தனிச் சிறப்புகளில் ஒன்றன்றோ?

“நீரடை பாசியில்
தாமரை பூத்தது போலே — நல்ல
நிலத் திரைகடல் மேலே — பெருங்
காரிருள் நீக்கக்
கதிர் வந்து பூத்ததினாலே”

பாரதி தாசனின் இயற்கை வருணனைக்கு இது ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

“முற்புறத்தும் தமிழ்நாட்டின் முரகமாக
முழங்குகின்ற திரைகடலைப் பகைவர் வந்து
கைப்புரத் தேத்திப்போக முடிவதுண்டோ?
கன்னதை சாறுபட்டுச் சேறு பட்டு
முப்பழத்தின் கண்பட்டு முன்னாள் தொட்டு
முனை செந்தெல் விளைதெத்தை இழந்தோயில்லை
எப்புறத்தும் வளங் கொழிக்கும் மலைகள் உண்டு
பறித்துவிட எவராவும் ஆவதில்லை.”

எவ்வளவு அழகாக ஆனால் எளிமையான நடையில் நரட்டுவளம், மலைவளம், கடல் நிலை பற்றிப் பாரதிதாசன் பாடியுள்ளான்.

பண்போடு பாட்டியற்றும் கவிஞன் பாரதிதாசன், சுப்பம்மா உணர்வற்ற நிலையில் வடக்கிலிருந்து வந்த மனித மிருகத்

தீனில் அவள் பெண்மை அழிக்கப்பட்டது. இதை வெகு அழகோடும், பண்போடும், கவிதை நயத்தோடும் பாரதிதாசன் பாடுகின்றான்;

“கோட்டிக் கிடத்திட்ட பூப்போல் — அந்தக் கோதை கிடத்திட்ட போது தொட்டனன்! தொட்டனன்! மீளாப் — பழி சூழ்ந்தனன்! சூழ்ந்தனன்!.....”

இந்தக் கொடுமையை, வடக்கனின் மிருக வெறியைப் பார்த்து இயற்கை பொங்கி எழுந்தது.

“பொய்கிறது வானில் முழக்கம் — மின்னல் பொல்லாங்கு காட்டிற்று! நல்ல மங்கைக் கிரங்கி இருட்டும் — அழும் வன்னம் பொழிந்தது மாரி.”

கற்பனைக்கு அப்பால்...

இலட்சியத்தோடு கவிதைபாட வந்த கவிஞனுக்கு தமிழ்ச்சியின் பெண்மை மட்டும் கறைபடிந்ததாகத் தோன்றவில்லை; தமிழினத்தின் தூய்மையே கெட்டதாக வேகுகின்றனன். தமிழினத்தின் மானமே மடிந்தது என்று மார்தட்டினான்: பொறுத்திருந்த பெருமக்களுட இக்கேடுகெட்ட நிலை கேட்டுப் பொங்கி எழுவரன்றோ? தமிழ்ச்சி பொங்கினாள், கவிஞன் வார்த்தைகளில் வீரத்தை வடித்தான்.

“...அறமறியான் கபேதர் என்னைத் தீண்டினான் தேசியு தமிழ் நங்கள் மெய்யரிமை தீண்டினான். மாய்ந்தான், மாய்வான் விதி கிழிந்து போயிற்று மீள்வதில்லை.”

கீழ்த்தரமாகச் சென்ற ஓர் ஆட்சி நிலைக்குமா? அறம் காக்க வேண்டிய காவலர் சட்டுப்பாடின்றி காமவெறிகொண்டு நாய்கள் போல் அலைந்தால்,

“நாயும் பிழைக்கா தம்மா — இவர் ஆட்சியில் நல்வை ஒப்பாரம்மா நீயும் புயற்காற்றுமே — இவர் நெஞ்சிலே செங்கோல் செலுத்து மம்மா ஓயாது மக்கட்கெக்ரைம் — இடைமூறுதான் உண்டாயிற் றம்மா.”

காப்பியத்தின் முடிவு ஓர் உச்சக் கட்டத்தை அடைகிறது. காப்பியத்தை நுகர்பவரின் உணர்ச்சிகளும் எழுச்சிகளும் உச்ச நிலைமை அடைகின்றன. செஞ்சிக் கோட்டையில் கொலு இருக்கிறான் செங்கோல் ஓச்சும் வடக்கன் தேசின்கு.

“.....அலையுங் கூத்தல்

இருட்காட்டில் நிலவு முகம் மறைத்து தோன்றக் கொதிக்கின்ற நெஞ்சத்தால் கொல்லு வார்போல் கொலு முன்னே வந்து நின்றான் அவ்வடக்கன் உதிர்க்கின்ற கனல் விழியால் அவனைப் பார்த்தான்!”

பார்வையில் மட்டுமல்ல அங்கு போர் நடந்தது. சொற்போரும் அங்கு இடம் பெற்றது.

“குற்றம் புரிந்தார் யார்? — உனது கோலை இகழ்த்தவர் யார்? கற்பை இகழ்த்தவர் யார்? — உனது கருத்தை மேற்கொண்டவன்!”

இதைப் படிக்கும் பொழுது, இளங்கோ அடிகள் உருவாக்கிய கற்புக்கரசி கண்ணகி, “என் கணவன் கள்வனோ?” என்று மதுரை மன்னனை எதிர்த்து வாதாடி, மதுரையை எரித்த வீரக் காட்சி எமது கண்களில் தோன்றி மறைகின்றது. இங்கும் சுப்பம்மாவின் வீரச் சொற்கள், சுடுசொற்கள், தீச் சொற்கள் செஞ்சிக் கோட்டையில் செங்கோலோச்சிய கல் நெஞ்சினக் கரையவைத்து, கனிய வைத்து அவன் இறப்பில் அறத்தை அடையவைத்தன;

“முறைதெரியா முட்டாளே திருத்தச் சொன்னேன் முன் இமைத்த குற்றத்தை இனிச்செய்யாதே சிறையோடா? கொலையோடா எனக்குத் தண்டம் செப்படா என்றுரைத்து தீப்போல் நின்றான்.

.....
முருதடா என் நெஞ்சில் தீ! தீ! உன்றன் முடிவேக முருதடா அக்கொடுந்தீ தீருதடா என் நெஞ்சில் வான்! வான்! உன்றன் நெடுவாழ்வை வெட்டுதடா அந்தக் கூர்வான் நானில் என்னைப் பிரிக்குதடா சாவு! வந்து நடுவினுந் தின்னுமடா அந்தச் சாவே! ஆளனிடம் பிரித்தடா என்னை! என்னை! அன்பு மனையாள் பிரிவான் உன்னை! உன்னை!...”

“என்றதிரந்த” சுப்பம்மாள் “நிலத்தில் சாய்ந்தான்.” ஆனால், “நெடுவாழ்வின் பெரும்புகழைச் சாவில் நடட்டான்” என்று பாரதிதாசன் தமிழ்ச்சியின் புகழ்பாடினான்.

“தோன்றின் புகழோடு தோன்றுக — அஃதிரைத் தோன்றலின் தோன்றுமை நன்று”

என்ற உலகப் பொதுமறை தந்த வள்ளுவனின் வழுவா வாக்கின்படி வாழ்ந்து புகழ் விட்டுச்சென்ற சுப்பம்மா விட்டின்பத்தை நுகராது போவாளா?

சமுதாய உணர்வு

இவ்வாறு பாரதிதாசன் ஒரு சமுதாயத்தின் நிலை உணர்ந்து, அந்த இனத்தின் உணர்ச்சிகளை அறிந்து, அந்த மக்கள் வாழ்ந்த காலத்தைப் புரிந்து அவற்றிற்கேற்பத் தன் காப்பியத்தைப் படைத்துள்ளான். Literature lives by virtue of the life which it embodies என்று தான் இலக்கியத்தை வருணிக்கின்றான் ஆங்கில இலக்கியப் பேராசிரியர் William Henry Hudson (In Introduction to the study of Literature P. 10): இதைப்போன்றே பாரதிதாசனின் “தமிழ்ச்சியின் கத்தி” காலத்தின் கொடுமைகளை, தமிழினத்தின் தாழ்வுமனப்பான்மையையும், அடிமை வாழ்வையும் பார்த்துக் கொதித்து, இலட்சம் இலட்சமாக வாழும் தமிழ்மக்களுக்கு வீரத்தையும் மானத்தையும் ஊட்ட எழுந்தது: எல்லோராலும் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய எளிய தமிழ் நடையில் தவழ்ந்தது. இச்சிறப்பு இக்காப்பியத்தின் தனிச்சிறப்பு.

மொழியும் நடையும் ஒவ்வொரு கவிஞனின் தனிப் பண்பாகும்: அவை ஆங்கில இலக்கிய ஆசிரியர் Pope அவர்கள் கூறியது போல “The dress of thought” அல்ல. எண்ணங்களுக்கும் உணர்ச்சிகளுக்கும்

எழுத்தாளன் போட்டுவிடும் சட்டை அல்ல: ஆனால் Carlyle கூறுவது போல “is not the coat of a writer, but his skin” ஆசிரியனின் உடலின் தோல் போன்றது: இந்த மொழியாலும் நடையாலும் பாரதிதாசனின் காப்பியம் சங்ககாலத்துக் காப்பியங்களாகிய — கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதி, சிந்தாமணி போன்ற பெருங்காப்பியங்களிலிருந்து வேறுபட்டது. இப்பெருங்காப்பியங்கள் பெருஞ் சிறப்புப் பெற்றிருந்தும் இன்று வாழ் தமிழ் மக்கள் எல்லோராலும் எளிதில் படித்துப் புரிந்து கொள்ளக்கூடியனவாக இல்லை: படித்து முடித்துவிடும் மனநிலையும் எல்லோருக்கும் ஏற்படுவதில்லை: ஆனால் பாரதிதாசனின் “தமிழ்ச்சியின் கத்தி” அவ்வாறன்று: காப்பியம் சிறிதாக இருப்பதாலும், விறுவிறுப்பாக ஒருவதினாலும் காப்பியத்தைப்படித்து முடித்த பிற்பாடே முடிவைக்க மனம் இசைகின்றது: தமிழ்ச்சியின் இலட்சிய ஈடேற்றத்தைப் பார்த்த பின்னரே எமது தமிழ் மனத்திற்கும், கொதித்த தமிழ் இரத்தத்திற்கும் அமைதியும் சாந்தியும் ஏற்படுகின்றது:

வெல்க தமிழ்த்தாயின் வீரம்!

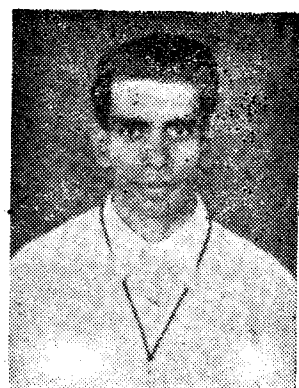
வாழ்க பாரதிதாசனின் காப்பியம்!

“அறம் எனுமோர் அடிப்படை கொண்டதுதான் வீரம்; அவ்வீரம் தமிழரிடம் அமைந்ததாகும். பிறவழியால் வெற்றியொன்றே கருத்தாய்க் கொண்ட பிழைபட்ட ஒழுக்கத்தைத் தமிழர் ஒப்பார்!”

— பாரதிதாசன்

ஈழத்தின் ஆதிக்குடிகள் திராவிடர்களே!

அருட்சென்வன். எஸ் ஏ. ஜே. மத்தியு, S. S. J., B. A

கடல்கோள் எம்மைப் பிரித்தது

ஒரு காலத்திலே இலங்கை தென்னிந்தியாவோடு ஒரே நிலப்பரப்பாய் இருந்த தென்றும் அது பிற்காலத்தில் கடல்கோளால் அழிவுற்று இந்தியாவின் பிறிந்த தென்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.¹ இந்நிலப்பரப்பை லெமூரியாக் கண்டம் என்பர். இப்போதுள்ள குமரி முனைக்குத் தெற்கே குமரி ஆறு என்று ஒன்று ஓடியதாகவும் அதற்கும் தெற்கே பஹுளி எனும் மற்றுமோர் ஆறு ஓடியதாகவும் வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் மேற்கோள் காட்டுகின்றார்.² இவ்வாறுகளின் இருப்பை, “நெடியோன் நன்னீர் பஹுளி ஆற்று மணலினும் பலவே” எனவும், “தெனா அ உறுகெழு குமரியின் தெற்கும்,” எனவும் வருகின்ற புறநானூற்று அடிகளாலும், இவ்வாறுகளின் அழிவை “பஹுளி ஆற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்துக் குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள” என வருகின்ற சிலப்பதிகார அடிகளாலும் தெளியலாம்: எனவே இவ்வாறுகளின் அழிவு கடல் கோளால் ஏற்பட்டது. இலங்கையும் இந்தியாவிலிருந்து நீரால் பிரிக்கப்பட்டது. எனவே ஒருகாலத்தில் இலங்கை இந்தியாவோடு இணைந்திருந்தபோது இந்நிலப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் யாவர் என்ற வினா எழுகின்றது. அவர்கள் எங்கிருந்து வந்தனர்? எத்தகைய நாகரிகத்தை உடையவர்கள் என்பதை ஆராய வேண்டும்.

ஆரியருக்குமுன் திராவிடர்

பல அறிஞர்களின் அபிப்பிராயப்படி³ இப்பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த ஆதிக்குடிகள் திராவிடர்களே என்றும் அவர்கள் நாகரிகம் படைத்தவர்களாய் இருந்தார்கள் என்றும், அவர்களே நாகரிகத்தின் பல அமிசங்களையும், பிற்காலத்தில் வந்த ஆரியர்களுக்குப் புகட்டினார்கள் என்றும் கூறுகின்றார் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள அடிச்சநல்லூர் என்ற இடத்திலும், ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோ என்ற இடங்களிலும், மொசபெத்தேமியாவிலுள்ள “ஊர்” என்ற இடத்திலும், ஈழத்தின் மேற்குக் கரையோரங்களில் உள்ள பல இடங்களிலும் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட புதைபொருட்கள் இப்பகுதிகளிலே திராவிடர்கள் குடியேற்றம் அமைத்து வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்கு சான்றுகள் தருகின்றன: இப்பிரதேசங்களிலே குறிப்பாக மொசபெத்தேமியாவில் வழங்குகின்ற சில திராவிடச் சொற்கள், “ஊர்” என்ற பெயர் முதலான இக்கருத்தை மேலும் வலியுறுத்துகின்றன. திராவிடர்களின் தாயகத்தை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் தமக்குள்ளே அபிப்பிராயபேதம் கொண்டுள்ளார்கள்: சிலர், அவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து மொசபெத்தேமியாவிற்குச் சென்றிருக்கலாமெனவும், மற்றும் சிலர், மொசபெத்தேமியாவிலிருந்தே அவர்கள் இந்தியாவிற்கும் சிறப்பாகத் தக்கணத்திற்கும் ஈற்றில் இலங்கைக்கும் வந்திருக்கலாமெனவும் கூறுவர். சுவாமியுனப்பிரகாசரும் பின்னைய கருத்தையே

கொண்டுள்ளார். ஆராய்ச்சியாளரின் முடிவுகள் எப்படி இருப்பினும் ஆரியர் வருகைக்குமுன் இப்பிரதேசங்களில் திராவிடர்கள் குடியேறி வாழ்ந்தார்கள் என்பதைத் திட்டவட்டமாகக் கூறுகின்றனர்;

எனவே ஈழத்தில் கி. மு. 6-ம் நூற்றாண்டில் ஆரியர் வருவதற்கு முன்னர் இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் யார்? அவர்கள் திராவிடர்களே என சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் பல சான்றுகள் தந்து விளக்குகின்றார்.⁴ கி. பி. 6-ம் நூற்றாண்டில் மகாநாமதேரரால் எழுதப்பட்ட ஈழத்து வரலாற்று மரபைக் கூறும் மகாவம்சம் வங்க நாட்டிலிருந்து விஜயனும் அவனது சகாக்களும் இலங்கைக்கு வந்தபோது இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் இயக்கர், நாகர் எனக் கூறப்படுகிறது; மகாநாமதேரர் வெளிப்படையாகக் கூறுவது போல இவர்கள் அநாகரிகமானவர்களா? இவர்கள் இருவேறு சமய கலாச்சாரக் குழுக்களைச் சார்ந்தவர்களன்றி இனத்தால் ஒன்றுபட்ட திராவிடர்கள் என்று சான்றுகள் தருகின்றார். நாகர்கள் நாகத்தை வழிபட்டதால் அப்பெயரையும், இயக்கர்கள் யக்காவைப்போல் அல்லது பசாசைப் போல் யுத்தம் புரிந்த காரணத்தினால் அல்லது பசாசை வழிபட்ட காரத்தினால் அப்பெயரையும் பெற்றிருக்கலாம்; மகாநாமதேரரே இவர்களைப்பற்றி வேறொரு இடத்தில் குறிப்பிடும் போது, அவர்களின் போர் முறைகளைப் பற்றி வர்ணிக்கும்போது அவர்கள் நாகரிகமானவர்கள் என்பதைத் தம்மை அறியாமலே வெளிப்படுத்துகின்றார். மகாவம்சத்தை ஊன்றிப் படிப்பவர்களுக்கு இது தெளிவாகும். பௌத்த மதத்தைச் சாராதவர்களையும் சிறப்பாக மகாவிகாரைக்கு எதிரானவர்களையும் அநாகரிகமானவர்கள் அல்லது பெரும்பாவத்தைத் தேடிக்கொண்டவர்கள் என்று சாடுவதையும்⁵ நாம் அவதானிக்கும் பொழுது இயக்கர், நாகர் எனப்படுகின்ற திராவிடர்களையும் அவர் இக்கண்ணோட்டத்திலேயே பார்த்திருக்க வேண்டும். எனவே இயக்கர், நாகர் அக்காலச் சூழ்நிலையில் நாகரிகம் படைத்தவர்களே என்றும் அவர்களது நாக வழிபாடும் யக்கா வழிபாடும் இன்றளவும் நாம் சிங்கள மக்களிடையே காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.⁶

விஜயனுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் திராவிடர்கள் இந்நாட்டிலே பல குடியேற்றங்களைத் தாபித்து வாழ்ந்தார்களென்பது, பிற்காலத்தில் சிங்கள மயப்படுத்தப்பட்ட தமிழ் இடப்பெயர்களிலிருந்தும் அறியலாமென சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கூறுகின்றார்.⁷

சிங்கள மன்னர்களால் கட்டப்பட்ட வாவினைப்பற்றி மகாவம்சமும் ஏனைய பாளிச் சிங்கள நூல்களும் விதந்து கூறுகின்றன? ஆனால், மன்னர்ப் பிரதேசத்திலே இருக்கின்ற இராட்சத ஏரி அல்லது மகாவாவி யாரால் கட்டப்பட்டது என்பதை இந்நூல்கள் கூறாமல் விட்டதன் காரணம் யாதோ? இதனால் மொசபெத்தேமியாவில் நீர்ப்பாசன முறைகளைக் கற்றிருந்த திராவிடர்களே இக்குளத்தை நிருமாணித்திருக்க வேண்டுமென ஊகிக்கலாம். கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டிலே ஆட்சிபுரிந்த பராக் கிரமபாகு போன்றோர் இக்குளத்தைச் சீர்திருத்தி இருக்கலாம் என ஊகிக்கலாம்: எனவே ஈழத்து ஆரியர்கள் திராவிடர்களிடமிருந்தே நீர்ப்பாசனக் கலையைக் கற்றிருக்கலாம்;

பாண்டியத் தொடர்பு

மேலும் ஆரியர் வருகைக்குப் பின்னரும் ஈழத்திலே திராவிடரின் செல்வாக்கு அதிகமாக இருந்தபடியினால் ஈழத்துத் திராவிட அரசுகடும்பத்தின் செல்வாக்கைக் குறைத்துத் தனது மேலாதிக்கத்தைச் செலுத்துவதற்காக விஜயன் பாண்டிய இளவரசியை மணந்ததோடு தனது சகாக்களுக்கும் பாண்டிய நாட்டிலிருந்தே மணப் பெண்களை வரவழைத்ததும் ராஜதந்திர முறையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு திருமண உடன்படிக்கை எனலாம். மேலும் இந்தத் திருமண உறவு ராஜதந்திர ரீதியில் வலுப் பெற்றிருந்த காரணத்தினாலே விஜயன் சந்ததியின்றி இறந்தபொழுது பாண்டுவாச தேவ என்னும் மதுரை இளவரசியின் புதல்வன் இந்நாட்டுக்கு அரசனாகின்றான்; மேலும் பண்டுகாபயன் காலத்தில் நாகவமிசத்தைச்சார்ந்த ஒரு இளவரசன் இணையரசனுக்குரிய அந்தஸ்தோடு ஆட்சி புரிந்ததாக மகாவம்சமே கூறுகின்றது. கி. பி.

2-ம், 3-ம் நூற்றாண்டுகளில் ஈழத்தில் ஆட்சி புரிந்த அரசர்கள் மகாலக்க நாக, சோர நாக, சூளநாக, மகாநாக எனக் குறிப்பிடப் படுவதிலிருந்து நாகர்களின் செல்வாக்கு ஆரியர்களின் வருகைக்கு சுமார் 800 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததை நாம் அவதானிக்கலாம். அல்லது இன்னும் பெருந்தொகையாக செல்வாக்குடன் இருந்த நாகர்களின் நன்மதிப்பைப் பெறும் நோக்கத்துடன் சிங்கள அரசர்கள் இந்தப் பெயரைப் பூண்டிருக்கலாம்; கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டிற்கும் 14-ம் நூற்றாண்டுக்குமிடையில் ஆட்சிபுரிந்த சோழ அரசர்கள் தமது பண்டைய பெயர்களான கிள்ளி, வளவன், சென்னி ஆகியவற்றுக்குப் பதிலாகத், தன்காலத்து வடநாட்டுச் செல்வாக்குக் காரணமாக ராஜராஜ சோழன், வீரராஜேந்திரன் ஆகிய வடநாட்டுப் பெயர்களுையே பூணுகின்றார்கள். இதனையே சிங்கள அரசர்களும் செய்திருக்கலாம்.

மருவிய சொற்கள்

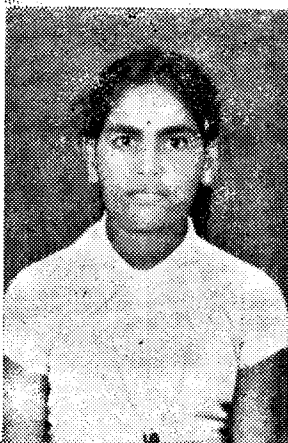
இன்னும் சிங்கள மொழியில் பண்டைக் காலத்துத் தமிழ்ச் சொற்கள் பல மருவி ஒலிப்பதையும் நாம் அவதானிக்கலாம். நற்றிணையில் வரும் நண்பனைக் குறிக்கும் யாழ என்பது சிங்களத்தில் யாலுவா என வழங்குகின்றது; இடப்பெயர்களில் திண்ணை என்பது தென எனவும் கோடு என்பது கொட எனவும் மருவி ஒலிக்கின்றது; இங்கு கோடு மலையைக் குறிக்கும்;

மதுவைக் குறிக்கும் பண்டைய இரூல் என்பது ரு என்று மருவி ஒலிக்கின்றது; இவ்வாறே பல இடப்பெயர்களும் மருவி ஒலிக்கின்றன.⁸

எனவே ஈழத்துக்கு ஆரியர் வருவதற்கு முன்னர் நாகரிகம் படைத்த திராவிடர்களே குடியேற்றங்களை அமைத்து வாழ்ந்தார்கள் எனவும் பின்னர் தெற்கிலே வாழ்ந்தவர்கள் ஆரியர்களோடு இனக்கலப்புச் செய்து சிங்களவர்களாக மாறினார்களெனவும் ஊகிக்கலாம். இதனை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். ஈழத்தின் தென்பாகத்திலே அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட பல கல்சான்றுகள் சான்று பகருகின்றன; கி. மு. 1200 -ம் ஆண்டளவிலேபே இந்தியாவில் முருக வணக்கம் இருந்ததாக அடிச்சநல்லூர்ப் புதை பொருள்கள் கூறுகின்றன. ஈழத்தின் தென்பாகத்திலே இருக்கின்ற கதர்காமத்தில் இந்த முருக வழிபாடு பண்டைக்காலம் தொட்டு இருந்து வருவதைச் சிந்திக்கும் பொழுது இப்பகுதிகளிலே மிகப் பண்டைக்காலந் தொட்டே திராவிடர்கள் வாழ்ந்துவந்திருக்கின்றார்கள் என்பதை அறியலாம்.⁹

தமிழருடைய நாகரிகம் மிகமுற்பட்ட காலத்தில் ஈழத்தில் மட்டுமல்ல கிரேக்கம், சீனம், ஆகிய நாடுகளிலும் பரவி இருந்த தென்பதற்குச் சீன கிரேக்க இலக்கியங்கள், புதை பொருட்கள் சான்று தந்து நிற்கின்றன;

1. ஹெனஸ்ட் ஹெக்கல்: ஹிஸ்டரி ஒவ் கிரியேஷன்: ஸ்கொட் எலியட்: லோஸ்ட் லெழுறியா;
2. வி. க. கட்டுரை: பண்டைத் தமிழர் பண்பாடு, பக்கம் 1, 2
3. கே. எம். பணிக்கார்: A Survey of Indian History. Sir. John Marshall: Tamil Culture, Page 320 of 1957. Hall: Ancient History of the Near East. Will Durant: Our orientel Heritage. R. B. Dixon: Tamil Culture, Page 323 of 1957,
4. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்: The Kings of Jaffna. Ch. 1
5. மகாவம்சம் 37-ம் அதி: வசனம் 50
6. Sir. J. Emerson Tennents: Ceylon
7. Swami Gnanapragasar: Tamil Culture, Page 31 of 1952.
8. ibid
9. அடிச்சநல்லூர் புதைபொருள்;

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் தமிழ்த்தொண்டு

சேல்வி ஜூனியர் புஷ்பம் மரியாம்பிள்ளை.

(ஞானப்பிரகாசர் நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி நடைபெற்ற கட்டுரைப்போட்டியில் முதல் இடம் பெற்றது.)

நல்லையிலே பூத்த தமிழ் முல்லை

நாட்டிற்கு வீட்டிற்கு நல்லன கூறிப் பாரினிலே ஏட்டிற்கு ஒரு வள்ளுவன் என்றே வான்புகழ் கொண்டான் திருவள்ளுவன். பாட்டதனைப் பாமரன் சொத்தாக்கி பைந்தமிழைத் திண்ணையிலே விளையாட வைத்து — பாட்டிற்கு ஒரு பாரதி என்றே புகழ் கொண்டான் பாரதியும். சிந்தை குளிர்ந்திடச் சிலம்பிசைத்து, கன்னித் தமிழைக் காப்பியத் தமிழாக்கி, பார்புகழ் படைத்தான் அற்றைத் துறவி இளங்கோவும். அன்னவரின் வரிசையிலே நல்லையிலே பூத்த தமிழ் முல்லை ஞானப்பிரகாச அடிகள், கிள்ளைத் தமிழினுக்கு இல்லை எல்லை என்று, எல்லையெட்டும் எடுத்தியம்பி, சொற்பிறப்பின் தன்மை செப்பி, காலத்தால் மூத்தமகள் கன்னித்தமிழ் என்று பாருக்குப் பறைசாற்றி, இறவாப் புகழ் சமைத்தார். ஆம்! மண்தோன்றுமுன் தோன்றிய மூத்த மொழி எம் இன்பத் தமிழ் என்று இதயத்தன்பாலே நாம் கூறி மகிழ்ந்த வார்த்தையைத் — நனவுக்காட்சியாக்கி நல்லுலா வரவைத்த பெருமை நல்லைத் துறவி ஞானப்பிரகாசனையே சாரும். தேவபாஷையென வடமொழியை வண்ணத் தமிழ்க் காப்பியமாம் கம்பராமாயணத்து காப்புக் கவியில் வணங்கிய கம்பனும், நாணி வெட்கிட நானிலத்தில் மொழிக் குடும்பம் நான்கினிலும் நனி சிறந்த நற்கூட்டம் நற்றமிழ் தலைமை தாங்கும் திராவிடப் பெருங் கூட்டமென திசை

யெட்டும் எடுத்துரைத்தவர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். சமஸ்கிருதமே தமிழின் தாயெனப் பிதற்றிய பித்தர்க்கு பிறப்பு முறைமை சொல்லி தாரணியின் முதல் மொழி தமிழே, அவளுக்கில்லை அவனியிலே தாய் என்று முதன்முதல் விளம்பிய வித்தகன் பன்மொழிப் பண்டிதன் ஞானப்பிரகாசன்.

புத்தகத் தமிழ்

செந்தமிழைத் தித்திக்கும் முத்தமிழாய்ப் பகுத்தார் முன்னோர். இயல், இசை, நாடகம் எனச் சொன்னான் தொல் காப்பியன் அன்று. அதே அமுதத் தமிழினைக் காலச் சுழட்சிக்கேற்ப மூவகையாய் வகுத்தார் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். வழக்கிற் பேசப்படும் கொடுத்தமிழ், ஏட்டிற்கு எழிலூட்டும் செந்தமிழ் இரண்டிற்கும் நடுவாகப் புத்தகத்தமிழ் என்ற ஒன்று. ஆம்! நூலினை ஆக்கப் புகுந்த ஆசிரியன் நூலின் பொருளதனைப் பாமர மக்களுக்கு விளக்கிடுப பணியதனில் கொடுத்தமிழில் கொஞ்சமும் செந்தமிழில் சொற்பமும் கலந்து எழுதுதலைக் காணலாம். இதையே புத்தகத்தமிழ் என்று சுவாமியவர்கள் சிறப்பித்து இனங் காட்டுகின்றார். இம் முத்தமிழையும் ஆராய்ந்த அடிகள் அவனி புகழ் அறிபுகப் படைப்பாம் சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதியை ஆக்கித்தந்தார். அன்னை தமிழினை ஒப்பில்லா அழகுமொழியென அகிலத்திற்குக் காட்டிய முதல்நூல் இந்த ஒப்பியல் அகராதி என்றால் என்ன

வும் மிகையாகாது. தமிழ் மொழியின் தனிச்சிறப்பினுக்குக் காரணம் தமிழில் வழக்கிலிருக்கும் பன்னாறு தொகைப்பட்ட சொற்களில் பெரும்பாலானவை தம்முள் இனங் கொண்ட கூட்டங் கூட்டமாக இயல்தலே என்று கண்ட ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் அவற்றினை நுணுக்கமாக ஆராய்தல்மூலம் தமிழின் அமைப்பினை — சொற்பிறப்பினை நிர்ணயிக்கும் மெத்தவும் கடினமான பணியில் இறங்கினார். அவரது ஆராய்ச்சிக் கண்களிலே ஆதிமனிதன் எவ்வாறு தமிழைப் பிறப்பித்திருப்பான் என்ற காட்சி விரிந்தது. இதோ! சுவாமியவர் களே தனது “தமிழ் அமைப்புற்றதெவ்வாறு” (How Tamil was built up) என்ற நூலிலே அதனை அழகாக விபரிக்கின்றார்:

“ஆன்மாவின் எண்ணங்களுக்கு அடிப்படையாக உள்ள உணர்வு யாதெனில் சிந்திக்கின்ற வினை முதலாகிய தான் என்ற உணர்வையாகும். தானென்பது உள்ளுணர்வால் உதிப்பது; தானல்லாதது யாவும் புறத்தேயுள்ளன. அப் புறத்தேயுள்ள பொருட்கள் தன்மேல் உறுத்தும் முறையை நோக்க அதுவே கடுத்தது. மேல் — கீழ் என வேறுபட்டது. இவ்விடம் சம்பந்தமாக எழுந்ததுவே சுட்டுப்பெயர்.” இவ்வாறு சுட்டெழுத்தின் பிறப்பினைச் சுட்டிக் காட்டும் சுவாமியவர்கள் மூன்று எழுத்துக்களே சுட்டெழுத்துக்கள் என்ற இலக்கண வரம்பை மீறிச் சுட்டினை நான்கென எடுத்தாண்டார். இவ்விலக்கண விருத்தியே மொழியின் பிறப்பை உணர்வதற்கு வித்தாக அமைந்தது. எவ்விதம் பாவேந்தன் பாரதி பண்டிதர்க்கே உரித தான யாப்பு முறைகளைக் கைவிட்டு பாமரனுக்குச் சுவையளிக்கும் சிந்து — நொண்டிச் சிந்து, காவடிச் சிந்து போன்ற எளிய யாப்புக்களைக் கைக்கொண்டானோ அதேபோல சுவாமியவர்களும் ‘எ’வை சுட்டென எடுத்தாண்டு — சுட்டினை நான்கெனக் கொண்டு ஆராய்ச்சி உலகிற்குத் தேவையான முதல் இலக்கண மரபை ஏற்படுத்தினார். பாரதியின் யாப்புமுறை கவிதை உலகை எவ்விதம் பண்டிதர்கள் கையிலிருந்து — பாமரர் கைக்கு மாற்றி புரட்சி — புதுமைப் படைப்புகள் பல்லா

யிரம் பிறநிதிட வழியமைத்ததோ அதே போல் ஞானப்பிரகாசரின் இலக்கணப் புரட்சி தமிழை ஆராய்ச்சி மொழியாக மாற்றி மொழியுலகின் முடி சூடாத் தலையாக முடி சூட்டியது.

முத்தமொழி தமிழ்

சுவாமியவர்கள் சுட்டினை நான்கெனக் கொண்டு அதன்மேல் தம் ஆய்வென்னும் பெருங் கோட்டையை தம் ஆழ்ந்த அறிவின் துணைகொண்டு மிக நுணுக்கமாகக் கட்டி எழுப்பினார். ஒவ்வொரு தமிழ்ச் சொல்லையும் முதலடி — வழியடி எனப் பிரிப்பதன் மூலம் அவை சார்ந்திருக்கும் கூட்டத்தை இனங்காட்டி, அவற்றின் பிறப்பை வெளிப்படுத்தினார். இடுகுறியாக்கப் பெயர் கொண்டுள்ள சில மிருகங்கள் தாவரங்கள் நீங்கலாக ஏனைய தமிழ்ச் சொற்கள் அனைத்திற்கும் சொற்பிறப்பைக் கண்டு அதையே சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதி என்ற அரிய நூலாக ஆறுபாகங்களில் வெளியிட்டார். இவ்வகராதியை வெளியிடுவதற்குத் துணையாக சுவாமியவர்கள் எழுதிய “திராவிட சொல்லிலக்கணத்திற்கு சில விதிகள்” (Some laws of Dravidian Etymology) என்ற வழிகாட்டி நூல் மொழியியல் ஆராய்ச்சியாளருக்கு மிகச் சிறந்த வழிகாட்டியாக மிளிர்கிறது. இதில் காட்டப்பட்டுள்ள வழியடிச் சொல்லாதிக்கத்திற்கான எட்டுக் கட்டளைகள் மொழியாராய்ச்சியில் ஈடுபடுவோர் சொற்களைப் பிரித்தற்கு பேருதவி புரிகின்றன. சுவாமியவர்களின் பன்மொழி அறிவின் விரிவை ஒப்பியல் அகராதி மிகத்தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. தமிழ்ச் சொற்கள் எவ்வாறு பிறமொழிச் சொற்களுக்கு அடியாகின்றன என அடிகள் அவர்கள் எடுத்துரைத்ததின்மூலம் அவனியின் முத்த மொழி தமிழ் என்ற கருத்துக்கு இற்றை ஆய்வாளரை அழைத்துச் சென்றார். சுருங்கக் கூறின் மொழிக்கு வாய்பாக மட்டுமே இருந்த இலக்கண உலகை ஆராய்ச்சி உலகாக மாற்றியமையே சுவாமியவர்கள் இலக்கணத்திற்கு ஆற்றிய பெருப்பணி எனலாம். கற்றறிந்த அறிஞர் பலர் கண்ணித்தமிழின் கட்டழகில் மயங்கி அவளின் காதலர்க

ளாய் இன்று வாழ்கிறார்களென்றால் அக் காதலுணர்வைப் பிறநாட்டு நல்லறிஞர்கள் மத்தியில் தட்டி எழுப்பிய பெருமை முற்றிலும் ஞானப்பிரகாச அடிகளையே சாரும்; சுவாமியவர்கள் யாழ்ப்பாண வரலாற்றுக் கழகத்தலைவராகவும், வேத்திய ஆசிரியகழக இலங்கைக் கிளை உறுப்பினராகவும் விளங்கிய காலத்தில் "தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும். திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டார் அதை வணக்கம் செய்தல் வேண்டும்." என்ற உயர் இலட்சியத்துடன் உழைத்தார்; இவ்வுணர்வே சங்கம் அமைத்து தமிழ் வளர்த்த மரபினில் இன்று தமிழாராய்ச்சி மன்றம் அமைத்திட அடியிட்டது; இரத்தினமாகச் சுருங்கக் கூறின் சுவாமியவர்கள் தமிழ் இலக்கணத்திற்காற்றிய தொண்டின் நினைவுச் சின்னமே உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் எனலாம்; மேலும் மண்ணோடு மண்ணாகப் புதையுண்டு கிடந்த திராவிட நாகரிகம், பண்பாடு, கலாச்சாரம் அத்தனையும் ஆய்வு நூல்கள்மூலம் அகிலத்துக்கு வெளிப்படுத்தியவர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். இந்தியாவில் சமயப்பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த ஸ்பானியத் துறவி ஹெரஸ் அடிகளாருடன் சுவாமியவர்கள் இணைந்து "சிந்து சமவெளி நாகரிகம்" பற்றிப் பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு இந்நாகரிகம் திராவிடருக்கே முற்றிலும் சொந்தம், திராவிடரின் தனிப்பெரும் சொத்து என உலகிற்கு உணர்த்தித் திராவிடரின் பழம் பெருமையினை பாரினிலே கொடிகட்டிப் பறக்க விட்டார். திராவிடரின் நாகரிக மேன்மையையும் சரித்திரப் பெருமையையும் செகத்திற்குச் செப்பிடப் பல நூல்களைப் படைத்தார்; அவைகளுள், "பண்டைய இந்திய நாகரிகம்," "ஆண்டு வரிசை," "சிந்துநதித் தீரத்து அகழ்வுகளின் வாழ்க்கை," "தமிழரின் ஆதி இருப்பிடம்," "பழஞ்சீர்திருத்தம்" என்பன முன்னணியில் நிற்கும் சில நூல்கள்; இவற்றின் மூலமே இன்றைய உலகு திராவிட மக்களின் பண்டைய வாழ்வை பழந்தமிழ்ப்பண்பாட்டை இனங்கண்டு கொள்ளுகின்றது. இந்நூல்களால் இதயம் கவரப்

பட்ட கற்றறிந்த அறிஞர் பலர் அகிலத்தின் பல பாகங்களிலும் திராவிட நாகரிகம் பற்றிய ஆய்வினில் அல்லும் பகலும் அயராது ஈடுபட்டு திராவிடரின் சிறப்பினைச் சித்தரிக்கும் பல நூல்களைப் படைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஞானப்பிரகாச அடிகள் ஏற்றிவைத்த வரலாற்று ஆராய்ச்சியென்னும் ஒளிவிளக்கின் பிரபையினால் இருள் மண்டிக் கிடந்த பண்டைத் திராவிடர் வரலாறு ஞாலத்தின் கண்களுக்குப் புலப்படத் தொடங்கிவிட்டது.

யாழ் மண்ணின் பெருமை

மேலும் முத்தமிழ் கொஞ்ச யாழ், மண்ணின் பெருமைமிகு வரலாற்றை உலகு காண வழியமைத்தவரும் ஞானப்பிரகாச அடிகளேயாவர். ஈழத்தே தமிழரின் இதய ஒலியாக இலங்கும் யாழ்ப்பாணத்தின் சரித்திரத்தை சான்றுகளுடன் ஏட்டிலே வடித்தவர் ஞானப்பிரகாசர். "போர்த்துக்கீசரின் ஆளுகையில் யாழ்ப்பாண அரசர்கள்," "போர்த்துக்கீச, ஒல்லாந்த ஆட்சியில் யாழ்ப்பாண வரலாறு," "யாழ்ப்பாண வைபவமாலை" என்பன அன்றாட யாழ்ப்பாண மண்ணைப்பற்றி வரைந்த வரலாற்று நூல்களில் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கவை; சுவாமியவர்களின் இலக்கிய ரசனையின் பிரதிபலிப்பாக எழுந்ததுதான் "செகராச சேகரன்" என்ற சரித்திர நாவல். பழகு தமிழில் அழகு நடையில் எழுந்த நாவல் சுவாமியவர்களின் இலக்கிய ரசனைக்கு நல்ல தோர் எடுத்துக்காட்டு; ஆயினும் இந்நூல்கையெழுத்துப் பிரதியாக மட்டுமே தங்கி விட்ட காரணத்தால் மக்களில் பலருக்கு இதைப் படித்துச் சுவைத்திட வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை என்பது வேதனை பயக்கும் உண்மை;

இலக்கிய மழை பெய்தது

ஞானப்பிரகாச அடிகள் இலக்கிய உலகைக் கற்பனைக் கண்கொண்டு நோக்காது ஆய்வுக் கண்கொண்டு நோக்கியவர். அடுக்கு மொழிகளுக்கும் எதுகை மோனைகளுக்கும் முன்னிடம் கொடாது, உண்மைக்கும் ஆராய்ச்சிக்குமே அவர் கைகள் முன்னிடம் கொடுத்தன; எப்படி வள்ளு

வன் அறத்திற்கும் பொருளுக்கும் இன்பத் திற்கும் முதலிடமளித்து அதன் மூலம் இலக்கியச் சுவையையும் அளித்தானே அதேபோல் ஆய்வுக்கும் உண்மைக்கும் முதலிடமளித்து அத்துடன் கூடவே இலக்கியச் சுவையையும் சேர்த்தார் சுவாமியவர்கள். ஆகையால் அவரின் படைப்புக்களில் கற்பனைச்சுவை குன்றிக் காணப்படுகின்ற போதிலும் அவர் கையாண்ட தமிழ் நடைகளும் — இயல்பாகவே அவர் எழுத்தில் இழையோடும் தமிழ்ச்சுவையையும் — அவரின் நூல்களில் இலக்கியச்சுவை குன்றிவிடாது அரண் செய்தன. பண்டைத் தமிழகத்தில் சைவ, வைணவ மோதல் நாயன்மார்களையும் ஆழ்வார்களையும் பிறப்பித்து, வளமான பக்தி இலக்கியஆறு பெருகிப் பாய்ந்திட எவ்வாறு வழியமைத்ததோ, அதேபோல் சுவாமியவர்களின் காலத்தே எழுந்த சைவ — கிறிஸ்தவ சித்தாந்த மோதல் சிந்தைக்கு விருந்தளிக்கும் பன்னூறு பக்திச் சுவை ததும்பும் துடிப்பான வசனநடைகளை வாரி வழங்கி இலக்கியஉலகில் வசனநடைக்குத் தனி இடத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. தமிழில் தன்னிகரற்ற விளங்கிய இரு பெரும் தமிழ் மேகங்களான நாவலரும் — ஞானப்பிரகாசரும் எழுத்திலே மோதிட அதுவே பெரும் இலக்கிய மழையாக ஏடுகளில் வழிந்தோடின: இலக்கியம் என்பது கவிதைகளால் மட்டும் உருப்பெறத் தேவையிலலை. கருத்தாழமும், தர்க்க விளக்கமும் கொண்ட துடிப்பான வசனநடைகளாலும் படைக்கலமெனப் பாருக்குக் காட்டியவர்கள் நாவலரும் — ஞானப்பிரகாசரும் என்றால் என்னவும் மிகையாகாது. புத்தகத் தமிழென்று இன்று அழைக்கப்படும் வசனநடைத் தமிழுக்கு தாயும் - தந்தையுமாக இலங்குபவர்கள் இவ்விருவருமே. இவர்களது பேனாமுனையில் நின்று புதுமைப் படைப்புக்கள் தமிழகத்து ஆக்கங்களையெல்லாம் விஞ்சி ஈழத்தமிழினுக்கு இணையில்லாப் பெரும் புகழைப் — பெருமையைத் தேடித் தந்தது. மேலும் பத்திரிகைகள் ஈழத் தமிழ்மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெறக் காரணமாகத் தக்கவர்களும் இவ்விருவருமே; நாவலருக்கு “இந்து சாதனமும்” ஞானப்பிரகாசருக்கு “சத்தியவேத பாதுகாவலனும்” என இருபத்திரிகைகள் இவர்களது ஆக்கங்களை — உள்ளத்து எண்ணங்களைக் காவியந்தன; இவையிரண்டை

யும் விடப் பல்வேறு பத்திரிகைகள் ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் இவர்களின் படைப்புக்களைப் போட்டி போட்டுக்கொண்டு பிரசுரித்தன;

குறைவற்ற குருத்துவத் தொண்டு

இத்தனை தூரம் தமிழுடன் இரண்டறக் கலந்து நின்ற சுவாமியவர்கள் தனி மதத் தொண்டை சற்றேனும் மறக்கவில்லை. அவரது மத அபிமானத்தின் எடுத்துக்காட்டாகப் பன்னூறு கிறிஸ்தவ வசனநடை இலக்கியங்கள் எம் கண்முன்னே குவிந்து கிடக்கின்றன. சுவாமியவர்களின் ஆய்வுத் திறமையைக் கண்ட பல வெளிநாட்டுக் கழகங்கள் சுவாமியவர்களை ஆய்வுப் பணியாற்றத் தம் நாடுகளுக்கு வரும்படி வருந்தி அழைத்தபோதிலும் ஆண்டவன் பணியாற்றப் புறப்பட்ட அடிகள் அவன் பணியே தன்பணியென திருநெல்வேலி சுவேரியார் கோவிலிலே தன் வாழ்வை அடக்கிக் கொண்டார்; அவர் தனது சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதியின் முன்னுரையில் கூறுகின்ற அமுத்தமான வரிகள் அவரது மனோநிலையை — மனத்துடிப்பை தெற்றெனப் படும் பிடித்துக் காட்டுகின்றன: “அன்பினால் தூண்டப்பட்டு இடையூறுகள் துன்பங்கள் நிறைந்த குருத்துவத் தொண்டன் கல்வி விருத்திக்காக அயராது உழைத்தேன்” என்று தன்னைப்பற்றி எழுதுகின்றார்; சுவாமியவர்கள் இதன்மூலம் ஞானப்பிரகாசர் என்றால் யார்? என்பதைச் சுருக்கமாக அதேவேளையில் மிகத் தெளிவாக உலகிற்கு இனங் காட்டுகின்றார். பிறப்பால் இந்துவாக இவ்வுலகில் உதித்து கிறிஸ்துவின் அன்பினால் தூண்டப்பட்டு அதே அன்பு மார்க்கத்தை அவனிக்கு அறிமுகம் செய்துவைக்கும் உன்னத பணியில் எத்தனையோ இன்னல்களை இடையூறுகளை சோதனைகளை வேதனைகளை இதயத்தேதாங்கிக் குருத்துவத் தொண்டினைக் குற்றமின்றி நிறைவேற்றி மறுபுறத்தில் தமிழின் பெருமையை தமிழர்களின் பண்டைய மேன்மையை மேதினியில் துலங்க வைக்கும் அரும்பணியில் அயராது உழைத்து அதன்மூலம் கல்வி விருத்திக்கு வித்திட்டவர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்; அவரது அயராத உழைப்பின் சின்னங்களாக இன்று நம்முன் இரண்டு சாதனங்கள் இலங்குகின்றன; ஒன்று ஒப்பியல் அகராதி என்ற

ஒப்பில்லாப் பெருநூல்: மற்றொன்று திரு நெல்வேலி சுவேரியார் கோயில். முன்னையது அன்னைத் தமிழினுக்கு அவர் படைத்த அன்புக் காணிக்கை. பின்னையது அவரின் அன்பின் உருவாம் ஆண்டவனுக்கு அவர் படைத்த பாத காணிக்கை.

என் பணி, என் தலைவன் பணி

1875-ம் ஆண்டில் மானிப்பாயில் மலர்ந்த சுவாமி நாதபிள்ளை வைத்திலிங்கம் என்ற அன்பு மலர் 1895-ல் அன்பு மார்க்கமாம் கிறிஸ்தவத்தை நாடிச் சென்றது. 1901 இலே அன்பின் பேருருவாம் ஆண்டவன் கிறிஸ்துவனை அகிலத்திற்கு அறிமுகம் செய்யும் அறப்பணியில் — அன்பன் கிறிஸ்துவின் சீடனாக — குருவாக உருமாறியது. அன்றுதான் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் என்ற அறிவொளி அணையா விளக்காக அவனியிலே ஏற்றப்பட்டது. அன்று முதல் தன்பணி தன் தலைவன் கிறிஸ்துவின் பணி செய்தலே என்ற பெரு நெருப்பு பற்றிக் கொண்டது; பள்ளியிலே படித்த பைந்தமிழும் ஆங்கிலமும் எழுது வினாளுராக இருக்கையிலே கற்ற சிங்களமும் — குருமுனையில் படித்த லத்தீனும் பிரான்சியமும் ஞானப்பிரகாசரைப் பன்மொழியும் படித்திடத் தூண்டியது. பன்மொழியும் பயிலுமையிலே மொழிகளினிடே ஏதோ ஒருவகை ஒற்றுமைத் தொடர்பு இருப்பதை அவர் உணர்ந்தார். அத்தொடர்பை விளங்கிக் கொள்ளும் நோக்குடன் தனதாய்வைத் தொடங்கிய அடிகளின் சிந்தனையில் சீரிளமைத் தமிழ் மங்கை நடனமிட்டாள். தான் கற்ற எழுபத்திரண்டு மொழிகளிலும் தாய்த் தமிழே தன்னிகரில்லா மொழியென உணர்ந்த அடிகள் அன்னைத் தமிழின் தோற்றத்தை — சொற்பிறப்பினைக் கண்டறியும் கடும் பணியிலே இறங்கினார். இந்த இலட்சியத்தில் இய்திவரை தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். அவர் கைகள் ஆராய்ச்சி ஏடுகளை அடுக்கடுக்காய் எழுதித் தள்ளின. அதே வேளையில் அவர் கால்கள் கிறிஸ்தவப் பாதையில் நடந்து சென்றன. அறிவுத் தாகமும் ஆன்மீக வேகமும் ஒன்றோடொன்று போட்டியிட்டு நல்லைத் துறவி ஞானப்பிரகாசனை நானிலம் போற்றும் அறிஞன் ஞானப்பிரகாசராக உருமாற்றியது. அறிவொளியாய் ஞானப்பிரகாசர் ஞாலமதில் ஒளிவீசத் தொடங்கியதும் தமிழ்

மும் தளைத்தது. கிறிஸ்தவமும் நிலைத்தது. இவ்வாறு தமிழ்ப்பணியும் தவப்பணியும் தவறாது ஆற்றி வந்த அறிஞன் ஞானப்பிரகாசன் 1947-ல் தான் கண்டு போற்றிய அன்பன் கிறிஸ்துவை நாடிச் சென்றான். நானிலம் நல்லதோர் ஆராய்ச்சியாளனை இழந்து தவித்தது.

ஞானப்பிரகாசர் ஞாலமதைத் துறந்து ஆண்டவன் பாதமதைத் தேடிச் சென்றார். கற்றறிந்த கல்விமான்கள் களிப்புடனே சுவாமியவர்களின் நூல்களை ஆராய ஆராய அதிலிருந்து வறறுது புறப்பட்ட வளமான ஆய்வுநதி — அறிவுநதி பாரெங்கும் பெருகிப் பாய்ந்து ஞானப்பிரகாசனை ஞாலம் புகழ் அறிஞனாக மாற்றியது. இவனைப் போல் பன்மொழிப் பண்டிதன் — பத்திரிகை ஆசிரியன் — பலம்படைத்த எழுத்தாளன் — பத்திரால் படைப்பாளன் — பாரினில் இனித்தோன்றார் என்றே அறிஞர் அதிகமித்துப் போற்றுகின்றார். உண்மைக்கு உயர்வளிப்பதிலே வள்ளுவனாய் — எழுத்திலே புரட்சி புரிவதிலே பாரதியாய் — தங்கத் தமிழினைத் தரணி புகழ் தமிழாய் மாற்றுவதில் இளங்கோவாய் — இற்றைத் துறவி ஞானப்பிரகாசனைக் கண்டு பூரித்து நிற்கிறது தமிழ் இலக்கிய உலகு. நண்பனாய் — மதியூகியாய் — நல்லாசிரியனுமாய் — பண்பிலே தெய்வமாய் — பார்வையிலே சேவகனாய் — நல்லையிலே வாழ்ந்த அன்பன் யாம் பெறவே, யாம் என்னதவம் செய்தோம் என்று மகிழ்கின்றார் ஈழத்தமிழ் மக்கள். இத்தனைக்கும் மேலாக என் அன்பு மகன் — அவனிக்கு எனை இனங்காட்டிய இளையமகன் — ஞானப்பிரகாசனுக்கு ஞாலமதில் இல்லை ஓர் அழிவு — நான் வாழும் வரை அவனும் என்கூடவே வாழ்ந்திருப்பான் — என்று வாயார வாழ்த்தி பொங்கு பெரு மகிழ்வால் தாலாட்டுப் பாடுகிறார் பார்புகழ் எழிலரசி — எம் உயிர்த் தமிழ் அரசி. ஆம்! ஞானப்பிரகாச அடிகள் தமிழிலக்கிய இலக்கணத்திற்கு ஆற்றிய அளப்பரிய அரும் பணியில் இருந்து எழும் நறுமணம் அவரை வாடாமலராக்கி — 'நல்லையிலே பூத்த தமிழ் முல்லை' என நானிலத்திற்கு என்றுமே இனங்காட்டிக் கொண்டிருக்கும்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் சமயத்தொண்டு

செல்வி புஷ்பலதா வாசுதேவன்

ரேஷு க. து. க. வித்தியாலயம், லொறிஸ் பிளேஸ், கொழும்பு 4.

(ஞானப்பிரகாசர் நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி நடைபெற்ற மாணவ — மாணவியர்
கட்டுரைப்போட்டியில் முதலிடம் பெற்றது.)

அறநெறி தவறாத அருட்திரு அடிகள் அறியாமை இருள்நீத்த ஆதித்தன்: ஈழத் தின் யாழகம் ஈன்றெடுத்த செந்தமிழன்: மானிலம் போற்றிய மறைமகன்: தம் நினைவால், சொல்லால், செயலால் உலகின் நல்வாழ்வினை நினைந்து வாழ்ந்தவர். அவர்தான் நல்லூர் ஞானப்பிரகாசர்.

தழுவினார் கத்தோலிக்கத்தை

இவர் மானிப்பாயில், சைவ வேளாண் மரபில், இராசசிங்கம் சாமிநாதபிள்ளை — தங்கமுத்து எனும் தம்பதிகளுக்கு ஒரு மகனாய்த், திருமகனாய்ப், பெருமகனாய் 1875-ம் ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் 30-ம் நாள் தோன்றினார். தங்கமுத்து அம்மையார் இளவயதிலேயே பதியிழந்ததால் சுற்றத் தவரின் விருப்பிற்கிணங்கிக் கத்தோலிக்கரான ஸ்ரீ தம்பிமுத்துவை மறுமணம் செய்தார்: தந்தைவழி தாயும் தனையனும் கத்தோலிக்க மதத்தைத் தழுவினர்: சிறிய தந்தையின் சீரிய வளர்ப்பால் குழந்தை ஞானப்பிரகாசரிடம் அறப்பற்றும், மறைப்பற்றும் பின்னிப் பிணைந்து, வளர்ந்தனது சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே சிறிய தந்தையைப் பின்பற்றிக் கவிபாடும் திறனையும் பெற்றுக்கொண்டார்: “வினையும் பயிரை முனையிற்றெரியும்” என்பதுபோல் பிற்காலத்திலே இறைபணியில் ஈடுபாடு கொள்வார் என்ற தகைமையும், திறமையும் இவரிடத்தில் இளமைக் காலத்திலேயே சுடர்விட்டு ஒளிர்ந்தன.

பூண்டார் துறவறம்

பதினெட்டாம் வயதிலே புகையிரதப் பகுதி எழுதுவினைஞர் பரீட்சையில் முதலாவதாகத் தேறி அப்பதவியினை ஏற்ற போதும் உத்தியோக மோகம் இவரைப் பிடித்து நிற்கவில்லை: குடும்பப் பொறுப்பும், சிறியதந்தையின் அன்பும் பாசமும் இவரைப் பிணித்து நின்றபோதும், இறையழைத்தலுக்கு முன் அவையாவும் இற்றுப் போயின: பாசத் தளைகளைக் களைந்தார்:

குருவாக விழைந்தார்: 1895-ம் ஆண்டு இறைபணிக்கெனத் தம்மை அர்ப்பணித்தார்: 1901-ம் ஆண்டு மாரீகழித் திங்கள் முதலாம் நாள் அருள் நிலைப்படுத்தப்பட்டார்: அவர் மறைப்பணியும் அன்றே உதயமாயிற்று:

தன் முதற்பங்கான ஊர்காவற்றிறையில் கத்தோலிக்க நூல்நிலையம் ஒன்றை முதன் முதலாக நிறுவிய பெருமை சுவாமி அவர்களையே சாரும்: அப்பங்கு மக்களுக்கு மறையறிவை ஊட்ட வேதநூல்களை இரவலாக வழங்கி வாங்கும் முறையைக் கையாண்டு அந்நூல் நிலையத்தினை நடத்தினார்:

ஏழையின் சிரிப்பில் இறைவன்

பங்குகளில் சேவை செய்தல் மட்டுமன்றிப், பல்வேறு இடங்களுக்குச் சென்று போதித்து, மக்களுடன் மக்களாய்க் கலந்து தேவை நோக்கிச் சேவை செய்வதில் தனி இன்பம் கண்டார்: ஏழைகளின் மகிழ்ச்சியில் இறைவனைக் கண்டார்: பணம் படைத்

தவர்களை எப்போதாவது இவர் தேடிச் சென்றதுண்டானால் அஃது ஏழைகளின் துன்பம் துடைக்க நடந்த நடையேயாம்; சொல்லின் செல்வரான நம் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் செல்வர்களிடமிருந்து உதவிபெற்று, எல்லோருக்கும் கல்வி, உணவு, உடை, அமைதியான வாழ்வு என்பன நல்கிய சமதர்மக் கொள்கையை உருவாக்கிய ஒரு புத்துலகச் சிற்பி. சமதர்மக் கொள்கையுடைய தாரகைகள் நம் ஈழவானில் தோன்ற முதலே சமயத் தொண்டின் மூலம் குடியேற்றத் திட்டத்தை வகுத்து ஏழை எளியவர்களின் வாழ்வுக்கு வளம் அளித்தார்.

இவர் மறைத்தொண்டர் மட்டுமல்லர். தலைசிறந்த எழுத்தாளருமாவர்; மாணவர்கள் பயிவ்வதற்குப் போதிய மறைநூல்கள் தமிழில் இல்லாத குறையைப் போக்க ஐம்பதிற்குமேற்பட்ட நூல்களைத் தாமே இயற்றியதோடு, முப்பதிற்கு மேற்பட்டவைகளை அச்சுவாகனமேற்றினார்: “அமலோற்பவ இராக்கினித் தூதன்” என்ற இதழை வெளியிட்டு அனைவருக்கும் நற் செய்தி பரப்பும் தூதனாகப் பணிபுரிந்தார். “சத்தியவேத பாதுகாவலன்” என்ற வார ஏட்டின் வாயிலாக மக்களைச் சத்தியவேத பாதையிலே வழிநடத்தி வந்தார்; ஆண்டவர் சரித்திரம், பாப்புமார் சரித்திரம், கத்தோலிக்க வேத வரலாறு முதலாம் கத்தோலிக்க நூல்களை ஆக்கினார்; பல ஆங்கில நூல்களையும் மொழிபெயர்த்தார். இதனால் கத்தோலிக்க நல்லுலகின் பேரன்புக் குரியவரானார்.

‘ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்’ என்றால் அங்கேது உயர்வு தாழ்வு? யாழ்கத்தில் அன்றுதொட்டு இன்றுவரை ஓட்டி உறவாடித் தாண்டவமாடும் சாதிக் கொடுமைக்குச் சாவுமணி அடிக்க முனைந்த முதல் மகன் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் என்பதே சாலச் சிறந்ததாம்; தீண்டாதோர் என்று ஒதுக்கப்பட்டோரின் மத்தியில் பல்லாண்டுகள் பணியாற்றி, அனைவருக்கும் ஆலயங்களைத் திறந்து விட்டார்: “தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் திருச் சேவையாளன்” என்று அன்புடன் அழைக்கப்பட்டார்;

மறை பரப்பும் பணியில் பாரத நாட்டிற்குப் புனித சவேரியார்போல ஈழநாட்டிற்கு நம் தந்தை ஞானப்பிரகாசர் விளங்கினார்;

முப்பற்றில் ஒருபற்று

தேசப்பற்றும் மொழிப்பற்றும் நம் தந்தையிடம் ஒன்றாய்த் திகழ்ந்ததோடு இறையன்பும் இணைந்தே இருந்தது: எதனையும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் சீர்தூக்கி ஆய்ந்து உள்ளதை உள்ளவாறு அழுத்தத் திருத்தமாகக் கூறி வரலாற்றுகிரியரின் நல்லிணக்கத்துக்கு அமைப்பாய் விளங்கினார். “யாழ்ப்பாண வைபவமாலே”யில் இவர் கண்ட சரித்திர முரண்பாடுகளை எடுத்துக் காட்டினார்: ‘ஞான உணர்ச்சி’ எனினும் நூல் வீரமாமுனிவர் அல்ல, சாங்கோபாங்க சுவாமிகளே எழுதினர் என இடித்துரைத்தார்;

நல்லூரிலே சவேரியார் ஆலயத்தைக் கட்டியெழுப்பி அங்கு பல்லாண்டுகள் சேவை புரிந்தார்; அதனால் நல்லூர் ஞானப்பிரகாசர் எனவும் அழைக்கப்பட்டார்: இவரது கனிவுறும் கண்களும், எழிலார்ந்த தோற்றமும், வெல்லும் சொல்லும், வியத்தகு சறுசுறுப்பும் பல்லோரைக் கவர்ந்தன; நல்லோர் பலரை நாட்டம் கொள்ளச் செய்தன. இவர் தம் பன்மொழிப் பாண்டித்தியம் மேனாடுகளுக்கும் எட்டியது. தத்தம் கலைக் கழகங்களில் ஆராய்ச்சியுரைகள் நடத்த வருமாறு அவரைக் கேட்டன அந்நாடுகள்: “பெற்றதாயும் பிறந்த பொன்னாடும் நற்றவ வானிலும் நனிசிறந்ததென உணர்ந்த தந்தை ஞானப்பிரகாசர், தம் நாட்டுத் தொண்டினை, சேவையினை நினைந்து பிறநாடுகளுக்குச் செல்ல மறுத்தார்; இஃதொன்றே இவரின் சமயத் தொண்டிற்கு ஆணித்தரமான சாட்சியாகும்; இட்ட அடியெலாம் இறைபுகழ் இசைத்து மதத் தொண்டாற்றிய ஞானப்பிரகாசர் 1947-ம் ஆண்டு வானப்பிரகாசராய் இவ்வையம் விட்டுச் சென்றுவிட்டார்; இனி அவர் ஆற்றிய பணிகள் தொடர்ந்தும் வளரட்டும்; யார்க்கும் தீங்கு நினைபா அவர்தம் மனத்தூய்மை மக்கட்கெல்லாம் பிறக்கட்டும்;

மறைமலையடிகளின் மடல்

SWAMI VEDACHALAM,

Master of Sacred Love,

Editor of Jnansagaram

T. M. PRESS

Printing, Book - Selling,

Publishing Dept.,

PALLAVARAM,

10-12-1926.

அருந்தமிழ்ப் புலமையுடன் ஏனைப்பல நன்மொழிப் புலமையும் ஒருங்கு நிரம்பி, அன்பினை வளர்க்கும் ஒரு தெய்வ வழிபாட்டிற்றிலைச் சிறந்து திகழுங் கிறித்துமத குருவாய் விளங்கும் மாட்சிமைமிக்க அப்பன் ஞானப்பிரகாசருக்கு அன்புடன் வரைவன :

அன்புருவாகும் அண்ணால்,

நம் அன்பருந் தமிழ்ப் புலமையிற் சிறந்தாருமான திரு. இராசையனார் தங்கள் புலமைத் திறங்களையும் அன்பின் மாட்சிகளையும் எடுத்துரைத்து, தங்கட்கு யான் இயற்றிய 'சாதி வேற்றுமையும் போலிச் சைவரும்', 'தமிழர் நாகரிகம்' என்னும் இரண்டு நூல்களையும் வி. பி. பி. யில் அனுப்புமாறு தெரிவித்து ஒரு திருமுகம் போக்கினர். அவர் தெரிவித்தவாறே பிறதறிப்பிட்டிருக்கும் விளக்கப்படி அந்நூல்களைத் தங்கட்கு வி. பி. பி. யில் அனுப்பியிருக்கின்றேன். அப்புத்தகக் கட்டைத் தாங்கள் அன்பு கூர்ந்து பெற்றுக்கொள்ளுமாறு வேண்டுகின்றேன். அவை தம்மைத் தாங்கள் ஒருகால்முற்றும் உற்றுநோக்கி ஆராய்ந்து தங்கள் அரிய கருத்தைத் தெரிவிப்பீர்களாயின், தங்கட்குப் பெரிதுங் கடமைப்பட்டவனாவேன். ஆரியர் இந்நாவலந்தீவிற்புகுந்து மெல்ல மெல்லத் தமிழரோடு உறவுகலந்து அவர் தமக்கிருந்த பழைய நாகரிகச் சிறப்புக்களையெல்லாந் தாங்கவர்த்துகொண்டு தாங்கொணர்ந்த புல்லிய முறைகளையெல்லாம் அவர்க்குப் புகட்டி அவரைத் தமக்கு அடிமையாக்கிவிட்டனர். ஆரியரினது கூட்டுறவினால் இழிவு எய்துதற்குமுன் தமிழர் அடைந்திருந்த நாகரிக வாழ்வின் வகைகளையெல்லாம் என்னாலியன்றமட்டும் ஆராய்ந்து, சென்ற முப்பதாண்டுகளாக அவை தம்மைத் தமிழ் மக்கட்கு அறிவுறுத்தி வருகின்றேன். எனது சிறு முயற்சியால், தமிழரின் தனிச்சிறப்பும் தனித்தமிழ் மாட்சியும் ஆங்காங்குப் பரவ்வருகின்றன. என்றாலும், முயற்சிக்குத்தக்க அளவு அவை பரவவில்லை..... என்றாலும், எல்லாம் வல்ல இறைவனருளால் எனது முயற்சி நாளடைவில் வேருன்றிப் பெரும் பயனைத் தருமெனும், நம்பிக்கையுடையேன். நோவா என்னும் முனிவர் காலத்தெழுந்த வெள்ளப்பெருக்கினால் பெருந் தமிழ்நாடாகிய 'குமரிநாடு' கடல் கொளுமுன் தமிழரும், சாலடியரும், எகுபதியரும், ஆரியரும், பிதீசியரும், ஈபுருக்களும் ஓரினத்தவராகவே ஒரு பெருநிலப்பகுதியில் உறைந்து முழுமுதற் கடவுளையே வணங்கி

வந்தனர். நாகரிக வாழ்க்கைபிற்பண்டுதொட்டுச் சிறந்த இம்மக்கட்பகுப்பினர் அனைவரும் நடுக்கோட்டின் அருகில் குடுத்தனரும் ஒத்த நாடுகளில் உறைந்தவர் ஆவர்.

அந்நோக்கம் ஈடேறும்பொருட்டுத் தங்கையொத்த சமயப் பெரியார்களும் எனக்குதவி செய்தால் எனது முயற்சி பயன்தரும். தங்கள் வேதக்கொள்கைகளும் எனது சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகளும் ஒன்றே என்பதை என்னுடைய பெரு நூல்களாகிய “சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி” யிலும், “மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்” என்னும் நூலிலும் விரித்து விளக்கியிருக்கின்றேன். இந்நூல்கள் அச்சிலிருக்கின்றன, வெளிவந்தவுடன் தங்கள் பார்வைக்கும் அனுப்பிவைப்பேன். நலம்.

தங்கள் அன்பிற்குரிய,
சுவாமி வேதாசலம்

இம்மடிகைத் தத்துவவியலர் :

புலவர் A. W. அரியநாயகம்,

ஆசிரியர்,

இந்துக்கல்லூரி, திருகோணமலை.

இதுதான் உயர்குலமா ?

ஞானப்பிரகாசர் அடிகளார் இறையரசைப் பரப்பும் வாஞ்சையால் உடுப்பிட்டிக்கு அருகாமையில் ஒரு பங்கை ஆரம்பித்தார். அங்கு ஓர் கொட்டில் அமைத்தார். உயர்குல மக்கள் அவருக்குச் சொல்ல முடியாத துன்பம் செய்தனர். அவர் தண்ணீர் எடுக்கும் கிணற்றுள் அழுக்கைக் கொட்டினர். அவரது தூர உறவினரான உடுப்பிட்டி உயர் பெண்பாடசாலை அதிபர் சுவாமிகளுக்கு உதவி செய்ய முன் வந்தார். இதையறிந்த அம்மக்கள் அக் கிணற்றுள்ளும் அழுக்கைக் கொட்டினர். இதனால் சுவாமியார் அவ்விடத்தை விட்டுக் கண்ணீருடன் அகன்றார்.

“கவிதை”

ஆக்கியவர்: திரு. A. நவரத்தினம்
(அதிபர், யா/ஏழாலை சாந்த இதோர் ரூ. க: து க: பா:)

1. நல்லூர்ந்த ஞானப்பிரகாச நல்லோன்
சொல்லும் புகழ்சேரச்சுடர் நூற்றாண்டு விழா
கல்லுங் கவிபாடும் காசினியும் புகழ் கூறும்.
வல்லவனவர் பாதம் வாழ்த்தியே யேற்றுவமே.
2. ஓடும் உதிரமதில் ஒரு சிறிதும் தெரிவதில்லை
வீடும் வாசலுமே விரும்பியுமே வெறுப்பதில்லை
பாடும் பாவினிலே பார்த்திடினும் புரிவதில்லை
நாடும் நமதாகும் நாமெல்லா மோரினமே.
3. மலையினில் வீழருவி மறுகிக்கடலினில்சேர்
நிலையது மதங்களெல்லா நிமலன்பதஞ் சேர்க்கும்
தலையாய மந்திரத்தை தரணியிலேற்கவேண்டும்
விலைபேசல் வீண்வம்பு வாதத்திற்கிடமேது.
4. உலகினில் மதங்களெல்லா முய்விக்கும் வழிகூறும்
விலகினில் வழிதவறி வீண்நிலையடையநேரும்
தொலைவினில் தீபம்போல தோற்றிடுமீசன்பாதம்
மலைந்திடா வழியைக் கூறு மாண்புறு சமயமொன்றே.
5. நம்நாட்டின் வளமுடனே விண்ணாட்டின் வளங்கண்டு
தன்னாட்டினின்றேகி தழைத்திடு வழிகண்டு
இன்னாட்டிலெவ்விடமும் எவர்க்கு முரியதுவாம்
என்னும் இன்னாடே ஏனிந்த வேற்றுமைகள்.
6. பன்மொழிப் புலவன் பாரில் பரிவுடன் தெறித்தழுத்து
இன்னிலையினபேதம் எள்ளளவு மெமக்கெதற்கு
தன்னிலைகண்டு மற்றத் தரணியில் வாழுமாந்தர்
கொள்ளிலை மாறிக் குடும்பம் என்றிடு நிலையும்வேண்டும்.
7. சாதியும் ஏதாதமிழா சமயமும் ஒன்றுதானே
வாதிடும் வழக்கமின்றி வாழ்ந்திடவேண்டு நன்று
ஓதிடும் ஞானவள்ளல் உரைத்திடு கருத்துப்பேணி
ஈதிடும்நாட்டில் வாழ்ந்திடு மக்களொன்றே.
8. அன்புடனிப் புனியிலனைவரும் வாழவேண்டும்
இன்புடனிருக்க வெம்மாலியன்றதை யியவேண்டும்
இன்முகங்காட்டி யெம்மையேகமாய் ஏற்கவேண்டும்
பன்மொழிப்புலவனீந்த பரிசினிற் ரூயவேண்டும்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எழுதிய நூல்கள்

வரலாற்று நூல்கள் :

1. Kings of Jaffna during the Portuguese period (1916)
2. வையா வசனம்
3. யாழ்ப்பாண வையவ விமரிசனம் (1928)
4. செகராசசேகரன்
5. History of Jaffna under the Portuguese, and Dutch Rule—களமுதி.
6. யாழ்ப்பாணத்து தொல் குடிகள்
7. Ancient Kings of Jaffna (Incomplete)
8. தமிழரின் ஆதி இருப்பிடமும், பழஞ் சீர்திருத்தமும்
—Early history of the Tamils and their religion (1932)
9. தமிழரில் சாதி உற்பத்தி
Origin of Caste among the Tamils (1920)
10. Indian ancient chronology and civilization (1921)
11. Life from the Excavations of the Indus Valley
12. History of the Catholic Church in Ceylon (1505—1602)
13. Early History of the Ancient Popes (18-4-22)
14. Catholicism in Jaffna (1926)
15. 25 years of Catholic progress in the Diocese of Jaffna (1925)
16. ஊர்காவற்றுறை அர்ச். அந்தோனியார் கோவில் வரலாறு
(19th June 1932)
17. Origin and history of the shrine of Madhu

பிற மதங்கள் பற்றியவை :

18. Philosophical Saivism or Saiva Siddhanta (1-2-17)
19. சுப்பிரமணிய ஆராய்ச்சி (1916)
20. பிள்ளையார் ஆராய்ச்சி (6-9-21)
21. Historical aspect of Christianity and Buddhism
22. மிருக பவி ஆராய்ச்சி (24-2-17)

வாழ்க்கை வரலாறுகள் :

23. அற்புத வரத்தி
24. Life of Cecilia Rasamma (26-12-1900)
25. உபதேசியார் சந்தியாப்பிள்ளை நற்சரிதை
26. ஸ்ரீமான் என். ஆர். முத்துக்குமாரு
27. Chrysanthus Daria

சமய சம்பந்தமான நூல்கள் :

துண்டுப் பிரசுரங்கள்

28. இரண்டு படுபொய்கள்
29. ஒரு பெருங் கடமை
30. இராச பாதை
31. ஆத்துமம்
32. சற்குரு
33. கடவுளின் லட்சணம்
34. விக்கிரக ஆராதனையும், சுருப வணக்கமும்
35. மறு பிறப்பு ஆட்சேபம் I
36. மறு பிறப்பு ஆட்சேபம் II (29-10-1916)
37. சைவர் ஆட்சேப சமாதானம் (1907)
38. பரிபூரண வஸ்து
39. உலக உற்பத்தி
40. கிறிஸ்துவின் கடவுட்தன்மை (11-6-10)
41. ஈடேற்ற வழி (28-2-1927)
42. புதுச் சைவம் (3-8-13)
43. சைவரும், மச்ச மாமிசமும் (1-1-15)
44. சமய ஆராய்ச்சியும், நேர்மையும் (3-12-15)
45. An American Hindu on Hinduism
46. A Critique of Mr. Phelp's Letter
47. Protestant sects and the Bible
48. Universal Religion
49. 2nd Epistle to the Padre Gabriel Jovan
50. Tactics of the Tamilian
51. Where Christianity and other Religions meet (1923)

தர்க்கப் பிரசங்க பிரசுரங்கள் :

52. குருவில்லாத வித்தை (23-6-28)
53. மெய்ப்பாதி பொய்ப்பாதி (10-6-29)
54. கணக்குண்டு வழக்குண்டு (18-6-29)
55. பாவத்தைத் தீராத் தீர்த்தம் (16-6-30)
56. மாதாவோ — அம்மனோ (21-6-32)
57. எல்லார்க்கும் பொது வழி (15-6-33)
58. இடுக்கமான வாசல்—நெருக்கமான வழி (18-6-29)
59. சமதர்மத்தின் தப்பறை (21-6-32)
60. உலகத்தின் ஞானச் சூரியன் (3-6-1938)
61. இரட்சணிய பவி (10-6-39)
62. செபமாகை மாதா (10-6-40)

63. ஈடேறுவோரின் திருக்கூட்டம் (12-6-41)
64. Life of Christ critically examined (29-5-31)
65. தெய்வீக விருந்து (1904)
66. திவ்விய பூசை மகத்துவம் (1948)
67. லூர்த்தில் நடக்கும் அதிசயங்கள்
68. தபசுகரலப் பிரசங்கம்
69. ஆண்டவர் சரித்திரம் I
70. ஆண்டவர் சரித்திரம் II
71. ஞான ஒடுக்கப் பிரசங்கம்
72. கத்தோலிக்க திருச்சபையும் அதன் போதகங்களும் (1237)
73. எனது பூசைப் புத்தகம் (தமிழாக்கம்—1939)
74. மெய்க்குருமாரும் பெயர்ப் போதகங்களும் (6-2-34)
75. உரும்பிராயில் வேதந்தொடங்கிய வெள்ளி யூபிலி (14th Sept. 1933)
76. ஆதிச் சமயம் எது? (23-12-1904)
77. எம்மதமும் சம்மதமா? (Sept. 1934)

தமிழ் மொழி:

78. தமிழ் மொழி ஒப்பியல் அகராதி (6-ம் பாகம் 1938)
79. How Tamil was built up (1927)
80. தமிழ் சொற்பிறப்பாராய்ச்சி (18th April, 1932)
81. தமிழ் மொழி ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைத் தொகுப்பு—I (1973)
82. An English—Tamil Dictionary (Manuscript)
83. Some Laws of Dravidian Etymology
84. The Dravidian Element in Sinhalese
85. Root words of the Dravidian group of Languages
86. The Proposed Comparative Tamil Lexicon (1929)
87. The law of Infilial Consonants
88. தர்க்கம் (Logic) 5th June 1932

குறிப்பு: இப்பட்டியலைத் தந்துதவியவர்கள் :

**நூலகத்தார்,
ஞானப்பிரகாசர் ஆச்சிரமம்,
திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம், 1975.**

விழாக்களும் குழுக்களும்

நாடெங்கும் நடந்த ஞானப்பிரகாசர் விழாக்கள்

1. புங்குடுதீவு :

சித்திரைத்திங்கள் 17ஆம் நாள் புங்குடுதீவில் ஞானப்பிரகாசர் நூற்றாண்டு விழா விமர்சனமாகக் கொண்டாடப்பட்டது; புனித அந்தோனியார் ஆலய பரிபாலன சபையினரின் முயற்சியால் டாக்டர் J. P. C. பிலிப் தலைமையில் நடைபெற்றது;

2. கொட்டாஞ்சேனை :

வைகாசித்திங்கள் 3ஆம் நாள் கொட்டாஞ்சேனையில் அருள்திரு: சா; ம; செல்வரட்ணம் அடிகளாரின் முயற்சியால் கொட்டாஞ்சேனை கிறித்த தமிழ் இளைஞர் கழகத்தினர் சட்டத்தரணி A; F, பெர்னாண்டோ தலைமையில் கொண்டாடினர்.

3. வவுனியா :

செட்டிகுளம் வவுனியா மாவட்டங்கள் கடந்த 1-6-75 இல் இறம்பைக் குளம் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் மண்டபத்திலும், நகரசபைத் திறந்தவெளியரங்கிலும் வவுனியா பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. சோ; மா; செல்லத்தம்பு தலைமையில் சிறப்பாகக் கொண்டாடினர். வவுனியா விழாக்குழுவினரின் முயற்சி;

4. அக்கரைப்பற்று :

அக்கரைப்பற்று பாத்திமாகிரி மைதானத்தில் கடந்த ஆனித்திங்கள் 7ஆம் நாள் திரு. க. வே. சோமசுந்தரம் தலைமையில் கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அக்கரைப்பற்றுக் குழுவினரின் முயற்சி.

5. கல்முனை :

கல்முனை கார்மேல் மகளிர் மகாவித்தியாலய முன்றலில் 14-6-75இல் கல்முனை விழாக் குழுவினரால் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

6. உடுவில் :

உடுவில் ஞானப்பிரகாசர் சனசமூக நிலையத்தினர் கடந்த ஆனித்திங்கள் 19ஆம் நாள் ஞானப்பிரகாசரின் விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினர்.

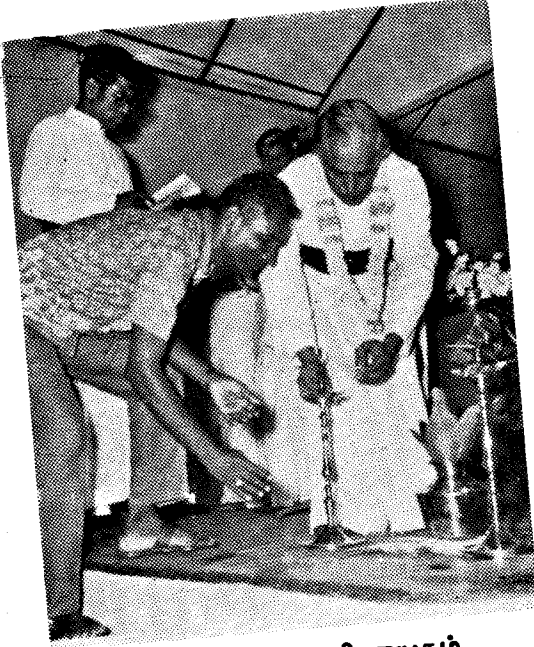
7. மானிப்பரய் :

ஞானப்பிரகாச சுவாமிகளின் பிறந்தகமான மானிப்பரயில் ஆனித்திங்கள் 21, 22ஆம் நாட்களில் நூற்றாண்டுவிழாச் சிறப்பாக நடைபெற்றது; இவ்விழா மானிப்பரய் புனித அந்தோனியார் வளாகத்தில் கலையரசு சொர்ண விங்கம் தலைமையில் நடைபெற்றது.

கொட்டாஞ்சேனையில் முத்தமிழ் விழா

“முத்தமிழ் விழாவிற்கு
தமிழன்பர்களே வருக! வருக!”
திரு. வென்சஸ்ஸு குழுவின் சார்பில் வரவேற்கின்றார்.

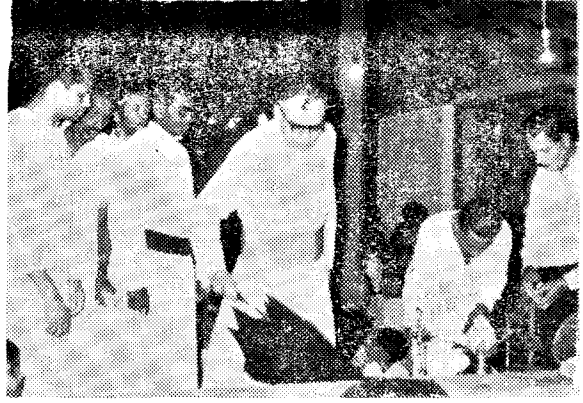
தமிழ்த்துது தனிநாயகம்
ஏற்றும் தீபமல்லவா?—திக்கெட்டும்
தமிழோசை இனிக் கேட்கும்!

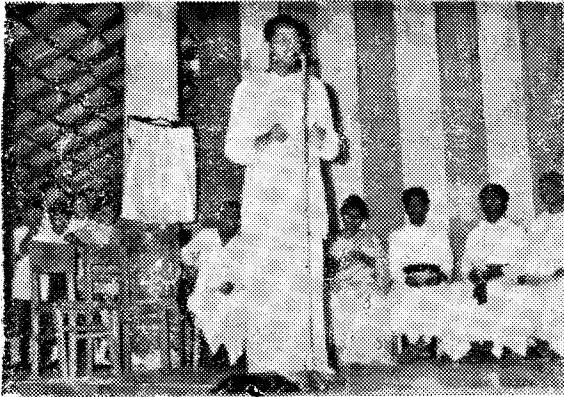
“பன்மொழிப் புலவனே! நீவாழ்க!”
செல்வம் வாழ்த்திய வாழ்த்து!

திருமலை வட்டாரக் கல்வி
அதிகாரி திரு. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் குத்துவிளக்கேற்றி
விழாவைத் தொடக்கி வைக்கிறார்கள்.

திருகோணமலையில் நாற்குண்டு விழா

புலவர் ஏ.டபிள்யூ. அரியநாயகம் அவர்கள் வரவேற்புரை
நிகழ்த்துகிறார்கள்.

8. பம்பலப்பிட்டி :

பம்பலப்பிட்டி திருக்குடும்பக் கன்னியர் கல்லூரியில் ஆணித்திங்கள் 27ஆம் நாள் ஞானப்பிரகாசர் நூற்றாண்டு விழாப் பொதுச்செயலர் அருட்திரு. சா. ம. செல்வரத்தினம் தலைமையில் நடைபெற்றது. சங்கு சகோதரி ரெஜிஸ் அவர்களின் அயரா முயற்சியாலும் மேற்படி கல்லூரியின் தமிழ்ச்சங்க நிர்வாகிகளின் ஒத்துழைப்புடனும் சிறப்புற நடைபெற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

9. சொறிக்கல்முனை :

இங்கு ஞானப்பிரகாசர் நூற்றாண்டு விழா ஆடித்திங்கள் 7ஆம் நாள் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

10. கொட்டாஞ்சேனை :

ஆடித்திங்கள் 12ஆம் நாள் கொட்டாஞ்சேனை புனித ஆசீர்வாதப்பர் கல்லூரி மண்டபத்தில் தமிழ்த்துது தவத்திரு : தனிநாயக அடிகள் தலைமையில் தலைநகர போற்றும் விதத்தில் கொழும்பு விழாக்குழுவினர் முயற்சியால் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

11. மத்தியவங்கி—கொழும்பு :

கொழும்பு மத்திய வங்கியின் மேல்மடியில் ஆடித்திங்கள் 16ஆம் நாள் வங்கி ஊழியரின் தமிழ்ச்சங்கச் சார்பில் தமிழ்த்துது தவத்திரு தனிநாயக அடிகள் தலைமையில் நடைபெற்றது.

12. திருகோணமலை :

திருகோணமலை நூற்றாண்டு விழாக் குழுவினர் முயற்சியால் திருகோணமலை மேற்றிராசன "வம்பேக்" அரங்கில் கடந்த 19-7-75 இல் அருட்திரு. சந்திரா பெர்னாண்டோ தலைமையில் சிறப்புற நடைபெற்றது.

13. மட்டக்களப்பு :

மட்டக்களப்பு நூற்றாண்டு விழாக் குழுவினரின் முயற்சியால் கடந்த 26-7-75இல் மாநகரசபை மண்டபத்தில் மாவட்ட நிதிபதி திரு. எம். சண்முகம் தலைமையில் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

14. அனுராதபுரம் :

அனுராதபுரம் விவேகானந்த தமிழ் வித்தியாலயத்து முன்திடலில் ஆவணித் திங்கள் 3-ம் நாள் மேற்படி பாடசாலை அதிபர் திரு. சிவசுப்பிரமணியம் தலைமையில் கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

15. மன்னார் :

மன்னார் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் கடந்த ஆவணித்திங்கள் 11-ம், 12-ம் நாட்களில் மன்னார் புனித சவேரியார் ஆண்கள் கல்லூரி மண்டபத்தில் அருள்திரு. எஸ். எச். ஜெபநேசன் தலைமையில் நடைபெற்றது.

16. மூதூர் :

இங்கும் புலவர் அரியநாயகத்தின் முயற்சியால் நூற்றாண்டுவிழா கொண்டாடப்பட்டது.

நடைபெறவிருக்கும் இரு பெருவிழாக்கள்

1. வெள்ளவத்தை :

வெள்ளவத்தை இராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் கொழும்பு நூற்றாண்டு விழாக் குழுவினர் மஃபெரும் விழாவை 16-8-75-ல் கொண்டாடுகின்றனர்.

2. யாழ்ப்பாணம் :

இறுதியாக இத்திங்கள் 30ஆம் நாள் அனைத்து ஈழீதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பெருவிழா கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்படும். இப்பெருவிழா யாழ்ப்பாணம், ஆசனக்கோவிலில் காலை 6-45 மணிக்கு நடைபெறும் கூட்டுத் திருப்பவியுடன் ஆரம்பமாகி மாலை 6 மணிக்கு யாழ்ப்பாணம், திறந்தவெளியரங்கில் பேரருள் திரு. ம. ஆரோக்கியசாமி ஆண்டகையின் தலைமையில் நடைபெறும் முத்தமிழ் விழாவுடன் முடிவுறும். அத்துடன் அன்றுகாலை யாழ்ப்பாணம், ஆயரின் தலைமையில் வீரசிங்க மண்டபத்தில் அறிஞர்களின் ஆய்வுரைகளும் இடம்பெறும்.

துன்பம் தந்த வீசுவாச உறுதி

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தாழ்ந்த குலத்தவருடன் அன்பாகப் பழகி அவர்களை முன்னேற்றவும் அரும்பாடுபட்டார். இதனால் வேளாளர் அவரை வெறுப்புடன் நோக்கினர். அவர் புன்னாலைக் கட்டுவனுக்குத் தமது பணியை ஆற்ற துவிச்சக்கர வண்டியிற் சென்று கொண்டிருந்தார். உயர் குலத்தோரின் காணிகளைத் தாண்டியே அவர் செல்லவேண்டியிருந்தது. அவரில் ஆத்திரங்கொண்ட அம்மக்கள் கற்கள், நாகதாளி போன்றவற்றுல் வழிகளை அடைத்து விட்டனர். சுவாமியவர்கள் எவ்வித பயமும்இன்றி அவற்றையெல்லாம் எடுத்தெறிந்து செல்வார். உயர் குலத்தோரார் துன்புறுத்தப்பட்ட மக்கள் இன்றும் வீசுவாசத்தில் உறுதியாயுள்ளனர். சுயநலத்திற்காக அவரை அண்டிவந்தோர் திருச்சபையில் நின்றும் விலகினர்.

SWAMY GNANA PRAKASAR'S CENTENARY CELEBRATIONS

COLOMBO COMMITTEE

President:

Rev. Fr. S. M. Selvaratnam, St. Lucia's Cathedral, Colombo 13.

Vice-President:

Mr. M. A. Christopher, 44/10 Lower Andrew's Place, Col. 15.

Secretary:

Mr. S. Rajaratnam, 88, Wasala Road, Col. 13.

Mr. Christi Fernando, 20, Upper St. Andrew's Place, Col. 15.

Committee:

Mr. C. M. Wenceslaus, 19A, Alfred's Place, Col. 3.

Bro. Alfred, 29, Norris Avenue, Col. 8.

Mr. Stanislaus Fernando, 92, College Street, Col. 13.

Mr. Bosco Fernando, 119, Dam Street, Col. 11.

Mr. Louis Rayen, 29, 7th Lane, Wall Street, Col. 13.

Mr. Leslie Bastiampillai, Mayfield Lane, Col. 13.

Mr. Mariaratnam, 113, Church Street, Col. 2

Souvenir Committee:

Rev. Fr. S. M. Selvaratnam (President)

Mr. Wenceslaus

Mr. S. Rajaratnam

Mr. Arulanandam, 23, Belmont Street, Col. 12.

Hon. Members: Rev. Fr. X. S. Thaninayagam

Rev. Fr. Mary Joseph, St. Joseph's Catholic Press, Jaffna

Rev. Fr. G. A. F. Joseph, St. Patrick's College, Jaffna

Rev. Sr. Pushpam, St. Raphael's Convent, Passaiyoor, Jaffna

Reception, Magazine Sales, Guests Committee:

Mrs. Bastiampillai (President), Mayfield Lane, Col. 13.

Mrs. Gabrielpillai

Miss Juliet Joseph

Rev. Sr. Regis, H. F. C., Bambalapitiya.

Sound and Light Committee:

Mr. Sara Emmanuel

Mr. Stanislaus Fernando

Mr. S. Ramachandran

Decoration and Stage Committee :

Christian Youth Groups of Pettah and Kotahena

Publicity:

Rev. Fr. S. M. Selvaratnam

Mr. Wenceslaus

Mr. Arulanandam

Mr. S. Rajaratnam

Mr. E. Bernard

Christian Youth Group of Kotahena and Pettah

Crowd Control & Liasion with the Police:

Mr. J. A. D. Matthias

JAFFNA COMMITTEE

President:

Rev. Fr. M. E. Pius, St. James' Church, Jaffna.

Secretary :

Rev. Fr. T. E. Devarajan, St. Patrick's College, Jaffna.

Committee :

Rev. Fr. G. E. M. Joseph, Catholic Press, Jaffna.

Rev. Fr. L. Rasiah, (Rep. for Vavuniya Dt.)

Rev. Fr. A. W. Thevathasan, (Rep. for Mannar Dt.)

Rev. Fr. Louis Ponniah, O. M. I. St. Annes' Church, Pandianthalvu.

Rev. Fr. A. Ganapragasam, O. M. I. (Rep. for Anuradhapura Dt.)

Rev. Fr. R. Joseph, (Rep. for Ilavalai Dt.)

Rev. Fr. R. Jayaseelan, St. Xavier's Church, Thirunelvely.

Rev. Fr. J. P. E. Selvarajah, Cathedral, Jaffna.

Cultural Activities:

Mr. M. Joseph

Mr. M. Jesuthasan

Miss Jeyakumari Marianayagam

Mr. S. Adaikalamutthu

Funds :

Mr. M. V. Asirvatham, J. P.

Mrs. Anthonia Swaminather

Rev. Sr. Concepta, H. F. C.

Rev. Sr. Constantine, A. C.

Miss Leela Subramaniam

“நன்றி மறப்பது நன்றன்று” அது எமது தமிழ்ப் பண்புமன்று

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் நூற்றாண்டுவிழாவை அனைத்து ஈழரீதியில் இம்மலரின் துவக்கத்திற் கூறிய எமது இலட்சியத்தை முன்வைத்து, கொண்டாட எண்ணினோம். “இது முடியுமா?”—என்று திகைத்த பொழுது உறுதுணை நின்று நம்பிக்கையளித்தவர்கள்—புலவர் ஏ. டபிள்யூ. அரியநாயகம், அருட்செல்வன் மத்திய, அருட் திருமேரியோசவ், திரு; மத்தையாஸ், அருட்திரு பயஸ் இம்மானுவேல் அவர்கள்; இவர்களே இவ்விழாவின் “கருக்குழு”வாக அமைந்தார்கள். அவர்களை நன்றியோடு நினைத்துக் கொள்ளுகிறேன்;

கொழும்பில் தனித்தியங்க முடியாதென்று எண்ணி அருள்திரு யோசவ் வாஸ் அவர்களின் தலைமையில் இயங்கிய தலைநகர்த் தமிழ்க் கிறிஸ்தவ கழகத்தைத் துணைக்கழைத்தோம். கரம் நீட்டினார்கள். ஆனால் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளினால் மேற்கொண்டு அக்கரம் நீளவில்லை; ஆயினும் நீண்ட கரத்தை மறக்கவில்லை;

தளர்ந்த நிலையில், திரு; எம். ஜி. வென்சஸ்ளாஸ், திரு; சபாபதி ராஜரட்னம், திருமதி கபிரியேலிபிள்ளை, திரு. அருளானந்தம், திருமதி பஸ்ரியாம்பிள்ளை, புறக்கோட்டை—கொட்டாஞ்சேனை கிறிஸ்தவத் தமிழ் இளைஞர் கழகங்கள் புத்துயிருட்டினார்கள்—இன்று மட்டாக ஒன்று சேர்ந்து செயற்பட்டு வருகிறார்கள்; அவர்கள் என்றுமே நெஞ்சில் நிலைத்திருப்பார்கள்.

யாழ் நகரில் புதிய தோள்கள் எழுந்தன; அருள்திரு தேவராஜன், அருள்திரு ஜெயசீலன், அருள்திரு செல்வராசா போன்றோரின் துடிப்பான இளமை மேற்கொண்டு திட்டங்களை உருவாக்கின. மட்டுநகரில் எமது நண்பர் அருள்திரு அழகரசன் பெரு விழா எடுக்க முன்வந்தார். நெஞ்சம் இவர்களை மறப்பதற்கில்லை.

அனைத்து ஈழரீதியில் போட்டிகள் வைத்தோம். சவாலாக அமைந்தது. சமாளிக்க ஆசிரியப் பெருமக்களும், வாலிபத் தோழர்களும். அருட்செல்விகளும் முன்னணிக்கு வந்தனர். மாணவ மாணவியரை ஊக்குவித்த ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கும், போட்டிகளில் பங்கு கொண்ட சிறியோர், பெரியோர் அனைவருக்கும், நடுவராக நின்று தீர்ப்புக் கூறிய பெருமக்களுக்கும், கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடிவந்த அறிவகத்தாருக்கும் எமது இதயம் நன்றிப் பெருக்கால் வணக்கம் கூறுகின்றது; ஆயினும் எதிர்பார்த்தளவு போட்டிகளில் பலர் புங்கு கொள்ளாதது இன்னும் மனவருத்தமாகவே உள்ளது.

நாமிருக்குமிடமே எமது “செயலக”மாக மாறியது; எமது கூட்டங்களுக்கு இடமளித்து, கேட்டபொழுதெல்லாம் உதவிய புனித லூசியாஸ்ப் பேராலயத்துப் பங்குக்குரவர் அருள்திரு றேமண்ட் பீரிஸ் அவர்களை மறக்க முடியாது.

பல்வேறு இடங்களில் நடைபெற்ற விழாக்களில் கலந்துகொண்டு சொற்பெருக்காற்றிய அறிஞர் பெருமக்களையும்; கவிதைபாடிய கவிஞர்களையும், கலைத்த கலைச் செல்விகளையும் செல்வர்களையும் பெருமையோடு நினைத்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

பட்டி தொட்டியெல்லாம் விழா எடுக்கப்பட வேண்டுமென்று ஆசித்தோம். அதற்கேற்ப பல்வேறு இடங்களில் விழாக்கள் முத்தமிழ் விழாக்களாக—நூற்றாண்டு விழாக்களாக—பெரு விழாக்களாக மலர்ந்தன; இவற்றிற்கு மூலகாரணமாக இருந்து, முழு மூச்சாக உழைத்து விழாக் கோலம் கண்டோர் அவ்வப் பகுதியைச் சார்ந்த தமிழ்ப் பெருமக்களே, எமது ஆசையை நிறைவேற்றிய தமிழன்பர்களை எப்படி மறப்போம்!

பணம் பெரிதல்ல; பண்புதான் பெரிது! ஆனால் பண்புடன் பணம் தந்தோரை எப்படி அழைப்பது! எமது குறிக்கோளை விளக்கியதும் எண்ணித்தந்தார்கள் சிலர்; அள்ளித் தந்தார்கள் வேறு சிலர்;

சிறப்பு மலரொன்று வெளியிடுவது இன்று மலையாள பிரச்சனையென்று மலைத் துப்போய் நின்றேம்! வில்லில் இருந்து வந்த அம்புகள் போல் எமது வணிகப்பெரு மக்களும்—தமிழன்பர்களும் விளம்பரங்கள் விடுத்தனர்—எமது மலரில் அவற்றைத் தொகுத்தனர்,

கத்தோலிக்க கலாச்சாரக் குழுவினரும் முதன் முறையாக கத்தோலிக்க தமிழ்க் கலாச்சார விழாவொன்றிற்குப் பொருளுதவி செய்தனர். இவர்களெல்லோரிடமும் முதன் முறையாகக் கைநீட்டி வாங்கி, இன்று நன்றியோடு கரங்கூப்பி நிற்கின்றோம்; உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு தமிழ்த்துறை ஆசிரியப் பெருமக்களிடம் ஆய்வுரைகளையும் கட்டுரைகளையும் வேண்டி நின்றோம்; ஆய்வு செய்து தந்தனர் சிலர். தொகுத்துத் தந்தனர் வேறு சிலர். யாத்துத் தந்தனர் இன்னும் சிலர். நினைவுகளை மீட்டுத்தந் தனர் ஒரு சிலர். (அவரவர் கருத்துகளுக்கு அவரவர்களே பொறுப்புடையவர்கள்); படித்துப் பயன்பெறுவோமென உறுதி கூறுவோம் எமது எழுத்தாளர்களுக்கு. பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எம்மை வந்துசேர வழியாக நின்றவர் எமது தமிழ்த்துது தனி நாயக அடிகள்: அவர் முன்னிலையில் என்றுமே நன்றியோடு நிற்போம்.

மலருக்கு 'அருள்' தந்த ஆயருக்கும், ஆசிஅளித்த தமிழ்த் தூதிற்கும், வாழ்த்திய பண்டிதருக்கும் எமது அன்பு நிறை நன்றிகள்.

இரு வாரங்களில் இம்மலரை இவ்வுருவில் அச்சேற்றிய யாழ்நகரப் புனித வளஞர் கத்தோலிக்க அச்சகத்தாரையுட, அச்சக அதிபர் அருள்திரு மேரி யோசவ் அவர்களையும் அர்ச்சனை போட்டுத்தான் வாழ்த்த வேண்டும்; அச்சேறும் வேளை குறைநீக்கி, நிறை தந்த அருள்திரு மைக்கல் யோசவ் அவர்களின் சேவைக்கு நன்றிக்கரம் நீட்டுகின்றோம்.

சுவாமிகள் பிறந்த நாளாகிய இத்திங்கள் 30-ம் நாள் காலை யாழ்நகரில் வீர சிங்கம் மண்டபத்தில் நடைபெற இருக்கும் தென்னாசியவியல் கருத்தரங்கை எமது சார்பில் நடாத்த முன்வரும் யாழ்வளாக விரிவுரையாளர்—பேராசிரியர்களை நன்றியோடு வரவேற்கின்றோம்; அன்று பிற்பகல் எமது நூற்றாண்டு விழாவின் உச்சக்கட்டம்; இவ்விழாவை முத்தமிழ் விழாவாக, பெருவிழாவாக எடுக்கப் பெருமுயற்சி செய்து வரும் யாழ்ப்பாண நூற்றாண்டு விழாக் குழுவினரை நன்றியோடு நினைத்துக் கொள்ளுகின்றோம்;

இப்படிப்பட்ட ஒரு பெருவிழா, அதுவும் அனைத்திழ ரீதியில் எடுக்கப்படும் பொழுது எவ்வளவோ மக்கள் எத்தனையோ வழிவகையில் உதவுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் அனைவரினதும் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு நன்றி சொல்ல முடிவதில்லை (தாள் தட்டுப்பாடு!). ஆயினும் அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் எமது நன்றியுள்ள நெஞ்சம் மறப்பதற்கில்லை;

கைகொடுத்து உதவிய அனைவருக்கும் எமது இதயங்களிந்த நன்றிகள். தோள் கொடுத்துச் சுமை குறைத்த ஒவ்வொருவருக்கும் எமது அன்பு நிறை நன்றிகள்;

ஈற்றில் தமிழின நல்வாழ்விற்காக உழைக்க உறுதிசூறி நன்றிகலந்த வணக்கங்கள் சொல்லி விடைபெறுவது!

அப்புச் சகோதரம்,

சா. ம. செல்வாட்ணம், அ. ம. தி.

(பொதுச்செயலர்).

With Compliments

from

METLYN HARDWARE STORES

No. 7, QUARRY ROAD,

COLOMBO - 12.

PHONE : **32465**

CABLE : **"MERRYLYN"**

With Best Compliments

from

M. J. Chelliah & Sons

IMPORTERS AND DEALERS IN HARDWARE

379, OLD MOOR STREET,

COLOMBO - 12.

TELEPHONE : 32806

T'GRAMS : "HOSEXPERT"

BRANCH :

**189 & 191, Messenger Street,
COLOMBO.**

பன்மொழிப் புலவர்
நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்
நாற்குண்டு விழா
சிறப்புற வாழ்த்துகிறோம்.

**RELIABLE NAME TO REMEMBER
FOR**

HIGH QUALITY ELECTRICAL GOODS

EMMO SONS

ELECTRICAL DEALERS

**MOMSAC BUILDING,
STANLEY ROAD,
JAFFNA.**

PHONE : 374 & 7570

ஞானப்பிரகாசர் நூற்றாண்டு விழா

வாழ்த்துகள்

கட்டிட தேவைக்கான அனைத்துப் பொருள்களும்
எம்மிடம் கிடைக்கும்.

சிங்கப்பூர்க் கொம்பனி

THE MALAYAN TRADING CO.

128 & 130, K. K. S. ROAD,

JAFFNA.

Phone : **547**

WITH THE BEST COMPLIMENTS

FROM

Industrial Exports Company

81 & 83. MAIN STREET,

COLOMBO - 11.

P. O. Box 817

PHONE : 28467

THINK OF A HOLIDAY.....

THINK OF JAFFNA

SEE JAFFNA STEEPED IN HISTORY
LEGEND, RITUAL AND CEREMONY
FOR A HOLIDAY TO REMEMBER
STAY AT

PALM COURT

THE FRIENDLIEST HOTEL IN JAFFNA

CONTACT:

HOLIDAY TOURS & TRAVELS LTD.

FOR HOTEL RESERVATIONS, TOUR & TRAVEL ARRANGEMENTS
FOR INDIVIDUALS AND GROUPS.

PALM COURT

202, MAIN STREET,
JAFFNA.

WITH BEST COMPLIMENTS
FROM

KINGSLEY TRADING CO.

E. P. C. M. APPROVED

PAPER MERCHANTS

171, SEA STREET,

COLOMBO — 11.

Phone : 31052 & 36176

With the Best Compliments

KAVITHA MOTORS

DEALERS IN:

MOTOR & TRACTOR SPARES

354, SRI SANGARAJA MAWATHA,

COLOMBO - 10.

Phone : **31182**

With the Best Compliments

from

Mariyanayagam Industry

INDUSTRIAL ESTATE

PALLEKELLE,

KANDY.

Space Donated by

B. J. ALOYSIOUS

GENERAL MERCHANTS

No. 32, 34, Grand Bazaar,
JAFFNA.

With the Best Compliments

from

Leyden Industries Ltd.

MANUFACTURERS OF SUPERIOR QUALITY

BANIANS AND SOCKS

7, HOSPITAL ROAD, — JAFFNA.

*WISHING GNANA PRAKASAR'S
CENTENARY CELEBRATIONS
ALL SUCCESS*

ROHINI TRADING Co., LTD.

117, MESSENGER STREET,

COLOMBO-12.

ALL THE BEST

FOR

Swami's Hundreth Birthday

Central Hardware Stores

KURUNEGALA.

WE WISH THE CENTENARY CELEBRATIONS

ALL SUCCESS

MAJEED & CO.

50 – 52. PERAKUMBA VEEDIYA,

KURUNEGALA.

LET THIS CENTENARY SOUVENIR
ACHIEVE ITS AIM

N. M. S. Mohideen & Sons

61 — 66 — 68, BAZAAR STREET,

KURUNEGALA.

DEALERS IN: **PAINTS**

TILES

S'LOH P. V. C. ANTON

HARDWARE ITEMS

Phone : **402**

WITH THE BEST COMPLIMENTS
FROM

ROMILDA STORES

GENERAL MERCHANTS
190, 5TH CROSS STREET,
COLOMBO - 11.

வாழ்ந்த தமிழினம் தாழ்ந்து வருநிலை
நீங்கி உயர்ந்திட வழிகள் தந்தவன்
யாழ்நகர் தந்ததம் நற்றமிழ் அறிஞன்

ஞானப்பிரகாசரின்

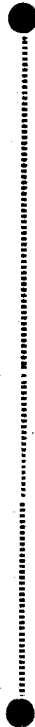
புகழோங்க வாழ்த்துகிறோம்.

புறக்கோட்டை கிறிஸ்தவ இளைஞர் கழகம்

கொழும்பு — 11.

*LET SWAMI'S IDEALS LIVE
THROUGH THE CENTURIES*

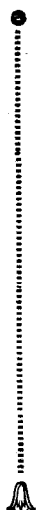
S. R. FERNANDO

188, GAS WORKS STREET,

COLOMBO - 11.

With Compliments

from

NIRMAL TRADING COMPANY

PAPER MERCHANTS

12 & 14, PRINCE STREET,

PETTAH - COLOMBO - 11

PHONE: { 28346
22026

BEST WISEHS ON

Swami's Hundredth Birthday

.....

FROM

.....

AJANTHA HARDWARE SUPPLIERS

DEALERS IN:

HARDWARE,

BUILDING MATERIALS,

ESTATE SUPPLIERS &

COMMISSION AGENTS.

265, OLD MOOR STREET,
COLOMBO - 12.

Phone : **32023**

உன்னத தயாரிப்பு!

நியாய விலை!!

கூட்டுறவு முறையின் ஆக்கபயனை அனுபவியுங்கள்

மங்கையரின் மேனியை அழகுறச் செய்யும்
நவீன நைலெக்ஸ் சேலைவகைகள்
வர்ண வர்ண பிறின்ரட் நைலெக்ஸ் சேலைகள்

ஆடவர் தம்மைப் பொலிவுறக் காட்டும்
புகழ் பொங்கும் சூட்டிங் துணிகள்
பளபளக்கும் சேட்டிங் துணிகள்

சிருர்தம் அழகுக்கணியென விளங்கும்
கண்ணைக் கவரும் வர்ண உடைகள்

மாண்புறு மனைகள் எழிலுடன் விளங்க
உறுதி பெற்ற கைத்தறிச் சேலைகள்
வேட்டி சால்வைகள் படுக்கை விரிப்புகள்
உணவின் சுவையை மிளிரச் செய்யும்
மணம் குணம் நிறைந்த யூனியன்
நல்லெண்ணெய்
களைப்பை நீக்கிப் புத்துணர்வூட்டும்
காரம் குணம் கொள் யூனியன் பீடிகள்
சிறந்த வெள்ளையால் பிரகாசம் தரும்
யூனியன் நீல சவர்க்கார வகைகள்
இவைகள் எல்லாம் மக்களுக்காக
செய்து வழங்கிச் சேவை புரிவது

பண்டத்தரிப்புப் பரிஷ்
பல நோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம்
பண்டத்தரிப்பு.

தொலைபேசி—பண்டத்தரிப்பு: 808 — 36

ALL THE BEST FOR

Swami's Centenary Celebrations

FROM

Asoka Hardware Stores

OLD MOOR STREET,

COLOMBO-12.

WITH BEST COMPLIMENTS

FROM

D. M. D. William Appuhamy

EPITAWALA — KIRIELLA.

With Best Compliments

from

D. GUNATHILAKA

AMBALANGODA.

DEALERS IN:

ALL KINDS OF CINNAMONS

With Best Compliments

from

D. LIYANARACHCHI
NEW CENTRAL STORES.
INGIRIYA.

DEALERS IN :
RUBBER & ALL CEYLON PRODUCE

MUMINAS, *Textile Peoples*

GENERAL MERCHANTS,
WHOLESALE AND RETAIL DEALERS IN
TEXTILES.

**FOR THE FINEST SELECTION OF TEXTILES
& MADE GARMENTS.**

152, MAIN STREET,
COLOMBO — 11.

Dial : **20759**

WHEN YOU NEED
NEW
ORIENTAL
MUSICAL
INSTRUMENTS
OR
IF YOU WISH TO REPAIR YOUR MUSICAL INSTRUMENT
PLEASE CONTACT
THE BOMBAY HARMONIUM CO.
MUSIC PEOPLE

122, SEA STREET, — COLOMBO.
DIAL: 25817

LEADING MANUFACTURERS AND DEALERS
IN
WESAK DECORATION MATERIALS AND GREETING CARDS
SPECIALITY IN MANUFACTURE OF
ALL VARIETIES OF CALENDERS,
GREETING CARDS
FOR ALL FESTIVE OCCASIONS.

THE KALAIMAGAL COMPANY
124, SEA STREET,
COLOMBO - 11.

CABLE: "KALAIMAGAL"

T'PHONE: 25950

For Our Speciality in :

**BRIDAL MANIPURI SAREES &
DHOTIES**

VISIT

M. VETHANAYAGAM

49, SEA STREET,
COLOMBO - 11.

Dial : **26241**

M. M. Abdul Cader & Bros.

No. 14, STANLEY ROAD,
JAFFNA.

Visit

For Your Requirements in:

**ALL BUILDING MATERIALS
BRASS WARES, SANITARY WARES
S'LOH PIPES & RAIN GUTTERS ETC.**

HEAD OFFICE:

**97, K. K. S. ROAD,
JAFFNA.**

TELEPHONE: 443

TELEGRAMS: "IRUMBU"

**WITH BEST COMPLIMENTS
FROM**

SRI KRISHNA CORPORATION LTD.

Manufacturers : "PARROT" brand Vegetable Oils.
"COWVITA" brand Copra Cakes.

Exporters : Coconut Oil, Copra, Desiccated Coconut,
Coconut Shell Charcoal, Rubber, Spices,
Arecanuts, Oilseeds, Handicrafts, Mica,
Papain and other produce and
products of SRI LANKA

Secretaries of : CEYLON FINANCE & SECURITIES
LTD.

Dealers in : Precious Stones and Gems.

AGENTS AND REPRESENTATIVES

Telephone : 24203/4/5

Telex : 1125

Telegrams : "SRIKRISHNA"

P. O. Box 1286

282, Grandpass Road,
COLOMBO.

பிரவுண்சன் கோப்பி

இது 100% கலப்பற்றது; சுத்தமானது
என்பதற்கு உத்தரவாதம் உண்டு!

நகரங்களின்
சீறந்த
கடைகளில்
விற்பனையாகிறது

விற்பனை விரைவுகளுக்கு:

**பிரவுண்சன்
இண்டஸ்ட்ரிஸ்**

80-4/1 பிறைஸ் பிளேஸ்,
கொழும்பு-12.

தொலைபேசி : 27197

உங்கள் இஸ்ஸத்தின் தீபம்

இல்லங்கள் தோறும்
ஒளிபரப்பும் சுடர்
ஏந்திய தீபமெது? -என்றும்
நல்லவர் உள்ளத்தைக்
கொள்ளி கொளும் குறள்
மெய்கண்டான் கலன்டரது! -ஒரு
ஞானப் பரிதியக!

செந்தமிழ் நாட்டினில்
முந்திமுந்தி வந்த
சித்திரக் கலன்டரெது? -என்றும்
மந்திரத் தீங்குறள்
ஏந்திவரும், உயர்
மெய்கண்டான் கலன்டரது! -மனித
வாழ்வின் விளக்கமக!

நாளாக்கு நாள்வரும்
போலிக் ஞக்கெளம்
நாநாசம் போன்றதெது? -என்றும்
சுழமும், செந்தமிழ்நாடும் புகழும், மெய்
கண்டான் கலன்டரது! -உங்கள்
இஸ்ஸத்தின் தீபமக!

மெய்கண்டான்
161. செட்டியார் தெரு, கொழும்பு-11.